

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udgiven af A. P. Liunge.

Juletræet : En Samling originale Fortællinger
og Digte

Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag i det
Schultziske Officin, 1821

[4], 240 s.

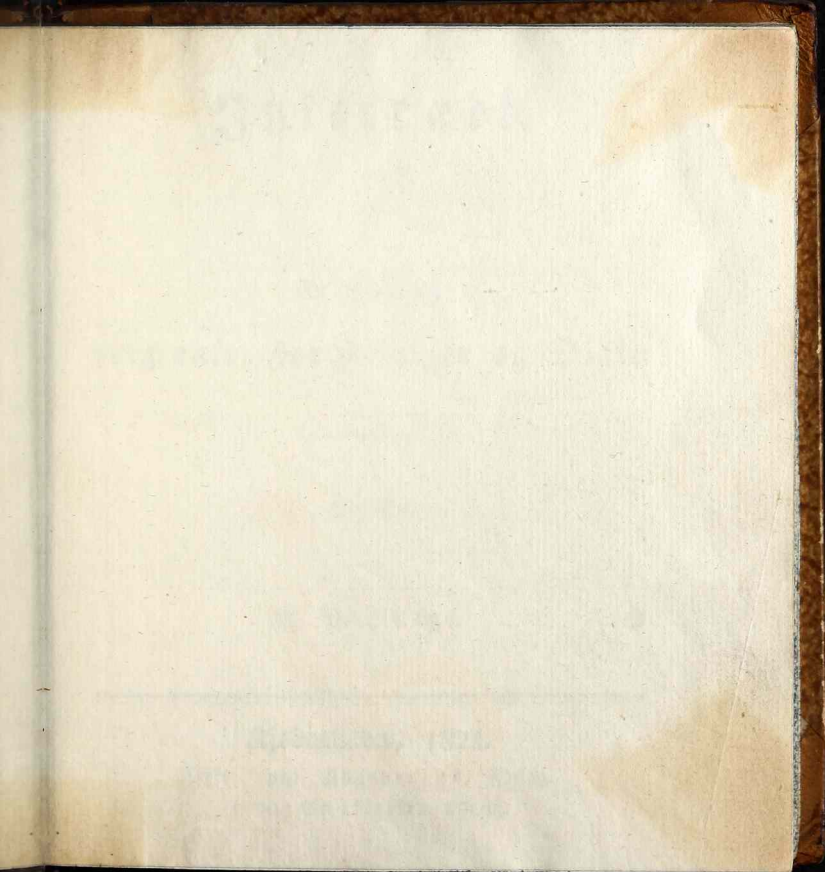
DK

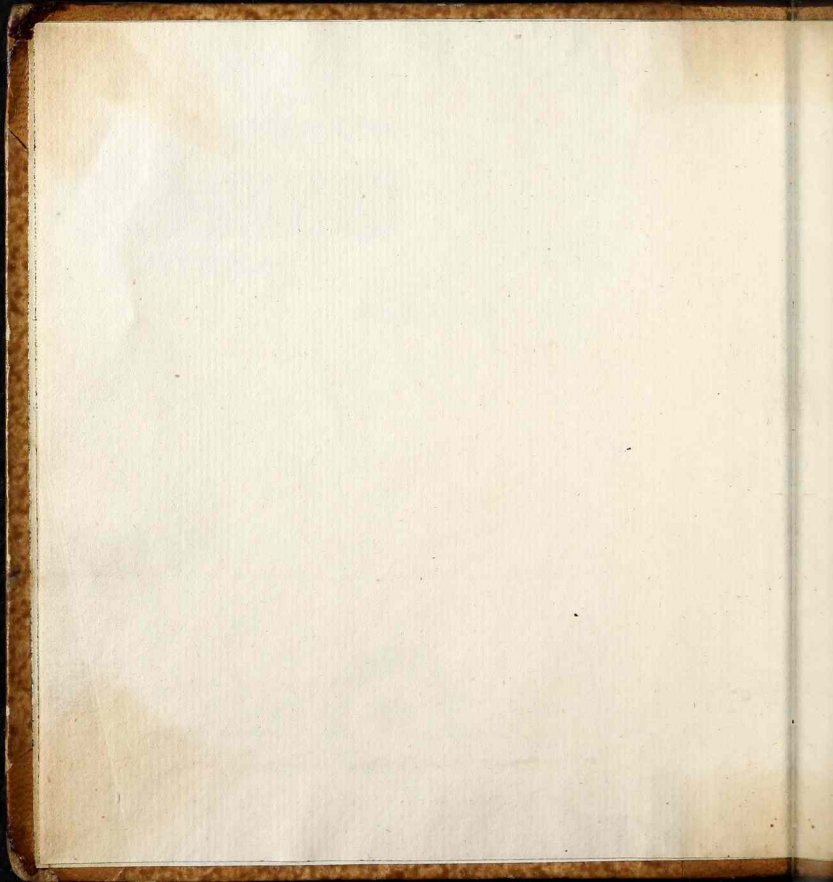
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fuletræet.

En Samling

originale Fortællinger og Digte.

Udgiven

af

A. P. Liunge.

Kjøbenhavn, 1821.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i det Schultziſke Officin.

Zuletzt

originale Bestellungen

1821

Zeit, für Historische Gelehrte
1. der Geschichte Dänem.

Juletræet.

See, alt den er for Døren, den søde Juletid!
De Smaa børn glade stiple til Juletræet hid;
I broget Klynge vinke de Blomster paa dets Dværg,
Mangfoldig Fryd beskjerer dem den hellige Christ.

Saa kjær den Herre haver de elskelige Smaae:
Selv Himmeriges Porte skal for dem aabne staae.
Dg kraftig har den Herre velsignet dem paa Jord:
Dybt i de spæde Hjertes et Paradiis alt boer. —

Saa vorte ved den Gammen de Store see derpaa;
Vel mindes de saa gjerne den Tid, da de var' smaae.
Men Mindet, see! det lokker de klare Taarer frem:
Mon da den kjære Juletid er ingen Fæst for dem?

"Al Jorden skal sig fryde! Der er en Frelser fød!"
Mon for al Verdens Rige den Himmelroft ei lød?
Er ei hvert Hjerte aabent for Glædens milde Trøst?
Siig: lød ei og til Eder den hulde Frelfers Røst?

Har Herren ei Jer givet paa Jord den stærke Troe?
Dg mon ei Haabet lader Jer i hans Himmel boe?
Dg grønnes ei paa Jorden et Eden i hvert Bygst,
I Kjerlighedens sode, unævnelige Lyst?

Hvad savne I da meer af det svundne Tryllerie?
Mon ei Jer Barndom lever i den friske Phantasia?
Dg mon ei Poesien kan, med sin Blomstervaar,
Gjensode Jer i Sjælen de svundne Ufhybsaar? —

Afstørrer da den Taare, som væder Eders Kind!
Til Fryd I Eder vende af ganske Sjæl og Sind. —
Ja, glæder Jer! Den kommer, den sode Juletid!
D stimler Alle glade til Juletræet hid!

I friske Klynger vinke de Blonster paa dets Dvisti;
Mangfoldig Fryd besjærer os den hellige Christ.
Saa kjær den Herre haver de Store som de Smaae,
Dg for os Alle aabent hans Himmerig skal staae!

A. P. Liunge.

Sulecantate.

En Stemme.

Hvad ruger ud den stille Vintermorgen?
Hvi viger Kirkehallens høie Mørke
For muntre Kjærter i de blanke Stager?
Hvi sammenstimler Menighedens Flok
Med Bøn og Andagt? Haabets søde Trost
I hvert et Blik, paa hver en Læbe smiler.
Ej endt Vintren stranges, blomstrer dog Vioen:
En Rosensommerfest i Sne og Is.
Op til et deiligt Barn sig vender Diet
Med inderlig Tilbedelse. O Gud!

Sang.

Min Sjæl henrykkes! Brødre, følger
Fjernt over Land og Havets Bølger:
D seer I hisset Hytten staae?
Der sidder Hun, som har ham baaret,

Med Sløret om Kastagnehaaret,
 Halv purpurklædt, halv himmelblaa.
 Det store Die hjærtligt brænder,
 Hun folder sine hvide Hænder,
 Og stirrer hen i dunkle Braa.

Chor.

Zaget aabnes, Loftet viger,
 Sølvbræmmet Sky nedstiger,
 Gabriel paa Jord vi see.
 Gyldenloftet Herrens Engel
 Hilser med sin Liljestangel,
 Folder sine Vingens Snee.

En Stemme.

Himmelsk Duft sig trindt udbreder —
 Hun tilbeder —
 Men han haver fromt fra Jord
 Josephs Brud, og hør hans Ord:

Gabriel.

Hil Dig, Benaadede!
 Herren med Dig, Du Velsignede,
 Bedste blandt Avinder!
 See, Du skal føde din Søn!
 See, Du skal kalde ham Jesus.

Stor Skal han vorde, thi Gud er hans Fader,
 Drot Skal han vare for Konger paa Jord,
 Evtigt hans Rige!
 Den Helligaands Magt kommer over Dig,
 Den Heistes Kraft overfygger Dig.
 Hil Dig, Maria,
 Salige Liv!

M a r i a.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Nu skal mig Slægterne prise! Hans Arm har yttret sin Magt.
 Hovmodighed har Han ydmyget, og høit den Ydmyge bragt.
 Den Mægtige drog Han af Stolen, og satte den Ringe derpaa,
 Den Hungrige Gaver Han ffjankte! Den Rige kan dem ei naae.
 Han har min Ringhed velsignet, alt ved sit himmelske Bud.
 Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!

C h o r.

Min Sjæl ophøier Jehova, min Aand sig fryder i Gud!

E n S t e m m e.

Hvi klinger Drglets gyldne Stjerne?
 Betyder den maaffee det Himmellys,
 De Vise saae, som drog fra Østerland,
 At finde Jesusbarnet i en Krybbe?

De hellige tre Konger.

Lys og kling, o Stjerne,
 Helligt fra det Fjerne,
 Led os paa vor vei!
 Svæv for os paa Himlen
 Som et Tegn i Brimlen
 Maanen er der ei.

Ene du

Ds leder nu;

Men dit klare Svæv ei truer,

Ingen for dig gruer.

Ukjendt for hinanden,

Hver, fra fjerne Stranden,

Drog ad samme Kant;

Alle vil det samme!

Stjernens rene Flamme

Hjerterne forbandt.

Stovets Drot

Er Djener blot.

Salighed til Maalet leder,

Knæler og tilbeder!

Chor.

Knæler og tilbeder!

Zacharias og Elisabeth.

Zacharias.

Fleer store Mand skal Verden see,
Min Søn skal ogsaa vorde see.

Elisabeth.

Med Herrens Kraft hans Aand skal lue,
Til Styrke for den svage Iord.

Zacharias.

Dg mangen Sjæl han skal omvende
Til Evigheden at erkjende;
I Drken lyde skal hans Røst.

Begge.

O søde Fader = Moder = Trost!

Elisabeth.

Men, hoi Jesus! ei hans Vinge
Dog naaer til Dig, fra Støvets Bei.

Zacharias.

At løse Dig Din Fodsaaals Tvinge
Fortjener min Johannes ei.

Begge.

Thi, fjøndt han stor for Verden staaer,
Til Dig dog ingen Kæmpe naaer.

Choral.

Nei, hoié Jesus! Stovets Binge
 Ei naaer til Dig fra Stovets Vei.
 At løse Dig Din Fodsaals Tvinge
 Fortjene Jordens Sønnen ei.
 Thi, Hjøndt han stor for Verden staaer,
 Til Dig dog ingen Kæmpe naaer.

Herodes.

Hvordan? Jeg knale for en indbildt Magt?
 Et Barn mig vriste Spiret af min Haand?
 En Almuqvindes Et
 Fordunkle mine Stammefædres Skjold?
 Hans Faller overgaae min Vaabenlarm?
 Hans Labers Ord, hans Nies fremme Blik
 Bedøve mine Stridsmands Hellebarder?
 Hvad Svarmerie! Dyd vorde Livets Drot,
 Huldsalighed og Wiisdom kue Formod?
 Fordømt! — Nei, albrig! Kun Herodes boier
 Sit Knae for Victorøren, ei for Ham.
 Op, mine Stridsmand! henter mig hans Liig.
 Jeg har ei Roe, før ei Han aander meer.

Sang.

Op, mine Bødler! hærjer med Sværdet,
 Udøser Blodet, bringer mig Trost!
 Nyfødte Noer gjør ei Kampen forfærdet;
 Skaaner ei Barnet ved Moderens Bryst!
 Iler til Hytterne! Dræber!
 I Dyrger mig Eigene Slæber!
 Modrene græde, Fædrene bede —
 Intet dog kjøle Drennes Hæde.
 Kun Eders Myrden mig trøster.
 Aldrig I dræbe mig nok!
 Fallende Blut ved skjælvende Bryster,
 Legende Drenge, paa Darsfelens Blok.

En Stemme.

Barbar! Uffindige! Du fryser?
 Forgjæves — Ufflyd Du ei dræbe kan.
 Den skjælver ei, den kjender ingen Fare.
 O Moder, Fader, vaandes ei! O seer!
 Dib flyve de som Engle jo til Himlen.
 Det røde Blod blev lette Purpurvinger,
 Og Eders Taarer sprangte dem med Sølv.
 O Julen er Ufflydighedens Fæst,
 Og Jordens, Himlens Engle feire den.

Hyrderne paa Marken.

Hvad Under? Himmel —
 Nys var det mørke Midienat;
 Med Stjerners Brimmel
 Var sorte Hvalving trindt besat;
 Med Armen slynget
 Omkring vor Hyrdestav, vi laae;
 Og dybt i Lynget
 Sov vore Hjørde, store, smaae.
 Nu brat, ved Røsten
 Af hoien Sang, vi vækkes op.
 Ei rødmer Østen,
 Men Luften over Tøsens Top.
 En Kredts sig breder
 Af Purpurfyer, meer og meer:
 O Saligheder!
 O Skjønhed, som mit Hie seer!
 En Kredts af Engle
 Nedsæver i en Hvirvelvind,
 Med Lilliestængle,
 Med Binger, og med Smil paa Kind.
 Op, Hyrder! kaster
 Med Skjalben Jer i Støvet ned!

Hvo sig formaster

At stirre paa Guds Herlighed?

Englene.

Frygter ei, Hyrder, vor ventlige Skare!

Vi aabenbare

Eder en Glæde, som Alle skal nyde;

Tusinde Bakke fra Kilden skal flyde.

Lyset udmaaler

Glæden i Straaler.

Salighedsglæden til fjerneste Zoner

Klinger i Toner.

Halleluja!

Eder er i Dag en Frelser født,

Som er den Herre Christus af Davids Stad.

Dg dette skal vorde Jert Tegn:

Et Barn skal I finde

Søbt i en Krybbe.

Chor af Engle og Hyrder.

Halleluja! Hosanna!

Være være Gud i det Høie!

Fred paa Jorden,

Dg i alle Hjerter Salighed.

Amen!

Choral.

(Psalmen: "I denne søde Juletid" berelviis fra Drglet
og Menigheden.)

Oehlenschläger.

Den barnlige Kunstner.

(Efter et Malerie af Du Jardin, i den Kongelige Westiske Samling.)

Sort Bølgen under Stormens Binger strømmer,
Høit, midt i Havet, svømmer Muslingfalden;
Der staaer, som nys fra Barnehimlen falden,
Paa Sæbeboblen glad den lille Drømmer.

Selv tryk han paa en Farveverden svømmer
Imellem Dybets Grav og Stjernehallen;
Han seer med Smil og henrykt Blædeslallen
De Verdner smaae, som for hans Pust udstrømmer.

I tusindfarvet Regnbuglands de spille,
Dg brister En, ei sørger dog den Lille;
En ny og dobbelt Fjøn hans Kande skaber.

I Farveglands det drukne Blik sig taber,
Dg synker Muslingfalden under Foden,
Flyer Barnehjælen fro med Farvefloden.

B. S. Ingemann.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
 Vi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, røde Guld,
 Som flyder i hans Aare;
 Vor Jord den er en gammel Mand,
 Og meget maa han tralle;
 Skjondt stum, dog mangen Hugger han
 Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
 Man horer Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigkolde Kilde.
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme flister; —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

Vel ingen munter Sol vi har
 I vores rige Kube,
 Fra Schachten straalet Falken klar
 Ned i den dunkle Grube;

Der fæuer man det froene Glar
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Fiff sig founget har,
 Hvor ingen Frøer gvækker.

Langt inde i den graa Granit
 Der boer den gamle Drage;
 Vi Bjergmand høre hende tit
 At klynke huult og klage;
 Vel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Flintens Karpe Kanter;
 Thi udaf Flinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 I vores travle Hule;
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig fjule.
 Gam see vi her, faa godt som I,
 Der hist har lyse Dage;
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Christian Winther.

Sisterinden,

(tilbeets efter Houwald.)

Henover Søens Glette vaad
 Hendandsler Sisterindens Baad
 For Luftens sagte Kande;
 Og Vestenvinden længselsfuld
 Dmspiller Haarets blanke Gulb,
 Og klager Elfvos Vaande.

Og Volgen hvidsker: "Zephyr kjær!
 "Bring mig den skjønne Pige nær,
 "Lad mig blot kysse Foden!"
 Da hæver Zephyr kruset Vand
 Op over Baadens smalle Rand;
 Han kjendte jo ei Floden!

Den kysser Foden blød og varm,
 Og sukker; "ak! hvem hendes Arm
 "Dog ogsaa kysse kunde!"
 Og Zephyr er saa god, saa blid;
 Han hæber den mod Haanden hvid,
 Mod Armene de runde.

”D Fjøn er Armen, hvid og rund,

”Men Fjønneren dog røden Mund,

”Dg disse Læber bløde!

”D Fjære Ven! blot eengang lad

”Mig kysse Læbens Rosenblad,

”Dg disse Kinder røde!”

”Blot eengang? Nu velan, det fkee!”

Han flynger Bølgefummets Sne

Mob Kindens Rosenluer;

Da haver Bølgen hoit sig op;

I svage Vaad, paa Bølgetop,

Den arme Pige gruer.

”Nu, Pige, est du evig min!”

Den Havmand sang til Vindens Hvin

De Elffovsange ømme;

I folden Arm han Pigen tog,

Det vaade Stør om Kinden slog,

Dg sank med Havets Strømme.

Til Storm da voxer Zephyr op,

Dg flynger Bølgens hvide Top

ud over alle Strande;

Han borer sig til Havets Grund, —

Men Vigen laae paa hviden Bund,
Gjemt bag de dunkle Bænde!

C. S. Visby.

Kjerlighedsdalen.

Blandt grønklædte Bakker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;
Der kommer ej Winter med Storm og med Slub;
Dhi Dalen er Foraarets evige Brud.

Dg evigt den smiler i Foraarets Pragt,
Udsmykket med Blomsternes spraglede Dragt;
Den flister ej Kladning, Kjøndt altid som ny
Den hviler i Fjeldenes hegnende Ly.

Dg trindt er den hegnet af Skoven saa grøn;
Nyssprungen den prunker ungdommelig Fjøn.
I Bladenes Læ, ubi Frihed og Røe,
De vingede Sangere bygge og boe.

Dg rastende pible fra Iovrige Fjeld
Blandt søde Violer de klareste Bæld;

De glide saa sagte, de snoe sig saa tit,
Som om de end gjerne gad tøve her lidt.

Dg inde i Dalen der ligger et Huus
Halv skjult mellem Løv — mellem Bakkens Guus.
Med Lundene for og med Lundene bag
Det søger at følge sit straalagte Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelen blaa
Forraader bag Løvet de Vinduer smaae;
Dg snehyde Væg gennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i Spejkkare Bæk.

Dg hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Usee af Verden, de Elskende To;
Paa Jorden de leve, men Himmellens Lyst
Opfylder og haver udfyldige Bryst.

Naar Solen fremstiger paa Biergenes Lind,
Den seer ved hans Barm hendes smilende Kind;
Dg naar den nedbukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes favnende Arm.

Som tvende Dugdraaber, der tindrende staae
Dg smelte i Et paa det selv samme Straae;

Som Liliet to paa en eneste Green,
 Skjøndt Tvillingeblomster, dog ere kun een.

De ændse ej Tiden; den kommer og gaaer;
 De tælle ej Dage, de mærke ej Aar,
 Ej Føer eller Siden — de Giffendes Hu
 Kun fatte og føle det salige Nu.

"D siig os, du Sanger! hvor ligger din Dal
 "Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
 "Hvor grønnes den Vaar uden faldende Høst?
 "Hvor fylder den Himmel de Giffendes Bryst?"

Det er som en Drøm fra min henfarne Vaar;
 Jeg saae den engang i mit sextende Aar.
 Men Stormene brusste og Taagerne stæeg,
 Og Dalen tilsidst fra mit Dje bortveeg.

Men finder Du, Yngling, og finder Du, Møe,
 Den Dal, hvor I ønske at leve og døe:
 Da tænker med Umhed paa Skjalden, Jer Ven,
 Som Dalen har fundet og mistet igjen.

S. S. Blicher.

De tvende Gravhøie.

En Fortælling.

* *

Faa af Støvets Børn blev det vel givet at see deres Livs Væld i bestandig uforstyrret Rolighed og Klarhed at rinde hen i Tidens brusende Strøm. De fleste Mennesker have oplevet en eller anden Tildragelse, som med rystende Magt har greben ind i deres Virken og Tilværelse, og som de ikke kunne erindre sig uden med dyb Veemod, og omendkjøndt selv det simple Hverdagsliv er rigt paa slige Begivenheder, høres dog disses kunstløse Fortælling, naar den skeer af den Paagjeldende selv, med al den Varme og Følelse, som den levende vakte Grindring fremkalder, altid med en Interesse, der bliver større eller mindre i den Grad som Tilhørerens siebtikkelige Stemning og Gjenstandene omkring ham ere i Stand til at indvirke paa hans Sjæl. — Nedenstaaende lille Fortælling gjorde saaledes et Indtryk paa Forfatteren, som ikke kan tilskrives nogen forunderlig Sammenkjødning af Begivenhederne, eller særdeles usædvanlige Omstændigheder. Det maa imidlertid aldeles beroe paa hans Fremsettelse af den, om han er i Stand til at tilveiebringe hos Læseren den Stemning og satte ham ind i de Forhold, hvori han selv var, da han hørte den, og som alene ere i Stand til at vække Deeltagelse for den.

I Sommeren 1819 foretog jeg mig en Fodvandring i det nordlige Sjælland. Den ligesaa afvertende som skjønne Natur frembød sig for mit Blik i sin yppigste Fylde, og den bestandig solklare, skyfri Himmel, der smilende hvalvede sig over den, begunstigede min lille Reise. — Det var en lun Aften efter en brændende heed Dag, da jeg, træt og udmattet af en lang Vandring, uden i flere Timer at have haft Ly af Træer, ankom til en lille Landsby i Nærheden af en Skov. — Strax ved Veien laae der et Bondehuus, som behagede mig ved dets pene, hyggelige Udseende. Udenfor det var plantet flængesfulde Træer, i hvis Læ der stod en Bænk, og førend man kom til det, gik man forbi en lille, med vel vedligeholdt Hauge, hvori der, foruden Kjøkkensager, stode nogle høie Frugttræer, hvis modnende Frugter flinnede ret lokkende og smukt i den nedgaaende Soels Straaler. Jeg gik ind; en aldrende, reenlig fladt Bondesone kom mig imøde med et lidet Barm ved Haanden. Jeg fremkom med mit Andragende om at faae Nattely der; og hun opfyldte det ret gierne, "hvis jeg kun vilde lade mig nøie dermed saa godt som hun havde det." Hun tilføiede, at hun hvert Diebtik ventede sin Søn hjem fra Markarbeide, og indbød mig venlig til at tage Deel i et tarveligt Aftensmaaltid. Jeg lod mig ikke heller nøde ret lange, men satte mig til Bords og fortærede en Tallerken Melk og nogle Skiver Rugbrød med den bedste Appetit.

Konen spiste kun lidet, og jeg bemærkede, at hun et Par Gange førte Forklædet op for Dinene. Hendes blege, dog langt fra ikke sygelige Udseende, harmonerede kun lidet med Pigebarnets rødmoskede Kinder, og tydede paa en hemmelig Kummer. Jeg spurgte om hendes Mand og erfarede, at han var død for omtrent et Aars Tid siden. — Hendes Søn, en rank Knøs paa en 16, 18 Aar var imidlertid kommen hjem, men tog ingen Deel i Samtalen, da han satte sig hen paa Bænken ved Vinduet og med stift, ufravendt Blik saae ud ad Veien. Der var noget i hans Væsen, som paa en uforklarlig Maade fængselde min Opmærksomhed. Hans Ansigt udtrykte Raffhed, blandet med en vis Trodsighed; men det var som om en dyb Mistroie og Menneffjendskab laae skjult under de ungdommelige Træk, og hans Fy Tilbageholdenhed og Indsluttelse i sig selv forhindrede mig fra at begynde nogen Samtale med ham. — Jeg talte endnu en Stund med Konen, som ogsaa blev alt mere og mere ordknap og kort i sine Svar, bad hende endelig vække mig tidlig næste Morgen og begav mig til Hvile, hvorefter mine trætte Lemmer allerede længe havde længtes.

Det var en usigelig deilig Sommernat; Maanen skinnede klart ind i Stuen til mig, Himlen var besat med utallige Stjerner, og neppe et Løv rørte sig. Hvis jeg ikke havde været saa træt, som jeg var, maatte det sikkert have været langt beha-

geligere at fortsætte min Vandring end at bortsove en saa smuk Nat som denne. — Jeg sov imidlertid snart ind.

Jeg veed ikke hvad Klokken omtrent kunde være, da en Bevægelse i Værelset ved Siden af vækte mig. Det faldt mig strax ind, at det var min Værtinde, som kom for at kalde paa mig, og jeg bestrykedes deri, da det var ganske lyst i Værelset. Jeg sprang op og fik i en Hast Klæderne paa. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg gik hen til Vinduet og saae, at det stærke Skin af Juldmaanen havde skuffet mig og at det endnu var Nat. Men jeg havde nu udhvilet mig og var paaflaabt, og jeg sølte ingen lyst til at lægge mig igjen. Jeg gik sagte ud af mit Værelse, for ikke at vække Noget i Huset. Huusdøren stod aaben. Jeg gik henad Veien, som førte igjennem Dyen. — Alt var stille omkring mig. Jeg kom forbi Kirken. Den ligger temmelig høit oppe paa en Bakke og det hvide Taarn reiste sig ret ærverdigt og høitideligt i Maaneskinnet. Indgangen til Kirkegaarden var aaben. — En qvindelig Skikkelse sad med tilhullet Ansigt imellem Gravene. — Jeg nærmede mig. Figuren syntes mig bekendt og jeg tog heller ikke Feil: det var min Værtinde. Ved Lyden af mine Fodtrin foer hun sammen og slog Forklædet ned fra Ansigtet: "Min Gud!" sagde hun, da jeg stod tæt ved hende. "Hvad vil dog Han her saa silde?"

”Det samme Spørgsmaal havde jeg netop i Sinde at gjøre Hende, Moer!” svarede jeg. ”Det smukke Veir lokkede mig ud; men det lader just ikke til, at det er samme Grund, der har ført Hende hid.”

”Åh, ja vist!” sukede hun, ”Veiret er smukt, det er meget smukt, og hvorfor skulde det ikke ogsaa være det? Forrige Aar derimod, da var det ret en mørk og taaget Nat. Da levede Faer endnu; men han var syg, ah! han var meget syg: og det varede heller ikke lange med ham. — Nu er det dog meget bedre!” — Hun saae ved disse Ord op imod Himmelen og hebe Taarer rullede ned over hendes Kinder.

”Gode Moer,” sagde jeg, ”han har det sikkert godt nu; derfor skulde hun ikke græde!”

”O de har det vist Begge godt! Vorherre er saa god; men vi Menneker ere onde. Han skulde kuns vide, hvad de har maattet gaae igjennem.”

Konens Afsærd rørte mig ubestribelig og forøgede i høi Grad den Interesse, jeg allerede folte for hende. — Jeg satte mig fortroelig ned i Græsset ved hendes Side. Alderdommen er snaksom; den forbigangne Tid stod i dette Stieblik med levende Træk for hendes Sjæl, og jeg behøvede ikke mange Omstøb for at faae hende til at fortælle mig endeel om sin Skjæbne.

"Seer han," sagde den Gamle, "denne Grav her hører
 min Mand til og den ved Siden af, med den smukke Rose paa,
 er vores Maries. Der var ikke stort mere end et Aar imellem
 at de døde." — "Han kan troe, min Jacob var ret en
 brav Mand, og saa god, saa hjertensgod! Vorherre havde
 vel ikke givet os verdselig Gode; men vi levede lykkeligt sam-
 men, fordi vi holdt af hinanden og vare fornøiede med det
 lidet vi havde. Saa ganske uden al Rigdom lod den gode Gud
 os ikke heller blive. Han velsignede os med gode Børn! —
 Seer han derude over vores lille Huus, de to høie Frugttræer,
 der staaer i vores Hauge — Han kan tydelig see dem herfra
 — dem plantede Faer selv, det ene da jeg havde født Marie,
 og det andet, da vores Frederik kom til Verden. — O, Han
 skulde bare have kjendt vores Marie! Bedre Pige troer jeg ikke
 der kan være til her paa Jorden, hvor dog Ingenting er som
 det skulde være. Smuk maa Han ikke troe, hun var; men
 Vorherre havde givet hende et Ansigt, hvori hver af hans
 Skabninger kunde læse ligesaa grandgiveligt og tydeligt som i hans
 hellige Ord. Og der stod heller ikke andet i det, end hvad
 Godt og Fromt var. — At Faer holdt grumme meget af
 hende, kan Han let tænke sig. Hun var ret hans Afgud —
 ah! Gud forlade mig dette Ord! Thi det var en Synd at sige
 ham paa i hans Grav, at han hørte til de Navnesædte, der,
 af lutter taabelig Kjærlighed forsomme deres Børns sande og

evige Belskab. Men vores Marie var ogsaa en brav, tugtig
 og arbar Pige, og leed slet ingen Skjemt af de unge Karle,
 som de andre Piger. Hun havde ogsaa altid været meget stille
 af sig og tog sjelden Deel i de Andres Dans og Lyftighed,
 men holdt sig til sin Skaber ligesaavel i sin Vandel som i sit
 Hjerte. — Da hun havde lært sin Christendom tilgavns, saa
 at hun ingen Skam kunde have deraf, og hun havde staaet sin
 Prøve paa Kirkegulvet, seilede det ikke, at mange af Byens
 unge Karle fæstede deres Hine paa hende, og jeg bad tidt til
 min Gud, at han vilde bestjære hende en god Mand, saa at
 hun kunde blive lykkelig her i Verden, thi uden et godt Egte-
 skab er der dog ingen sand Lykke til, og jeg vidste nok, at
 der maatte blive en brav Huusmoder af hende, da hun røgtebe
 al vor Gjærning hjemme nok saa godt som jeg selv, og var
 ferm og rap i sine Hænder. — Men Gud havde betænkt det an-
 derledes. — Jeg mærkede snart, at Sognefogdens Søn fra den
 By, han kan see histovre ved den anden Ende af Skoven,
 havde et godt Die til vores Marie, og at Pigen ogsaa syntes
 om ham, og hverken min Mand eller jeg kunde have noget
 derimod, da Christen var en flink og vakker Karl, som vi
 begge godt kunde lide. Men hans Fader, Sognefogden var
 derimod en sær gammel Mand, som vel gik flittig i Kirke,
 men albrig saae Folk lige ind i Dinene; jeg havde aldrig kun-
 net lide ham. Folkovre i Byen sagde, at han stod sig godt,

men da han aldrig lod Nogen, som man pleier at sige, see sig i Kortene, og det ikke saae anderledes ud hjemme hos ham, end hos de andre Bymænd, holdt man ham just ikke heller for nogen meget riig Mand. Da han fik Nys om, at Christen kom saa tidt herover og af hvad Grund han gjorde det, blev han heed i Hovedet, og tog sig Sagen saa nær, at han strængeligen forbød sin Søn at tænke mere paa Marie og svoer høit og byrt paa, at han aldrig nogensinde skulde saae hende med hans Minde. Men det gik her, som det altid pleier at gaae: den Gamle gjorde dermed ikke andet end gjød Olie til Ilden, thi Christen lofte ligesaa fast, at han aldrig i Verden vilde have nogen Anden end Marie, og Alting blev saaledes som det var, da den Gamle nok saae, at han dog ikke kunde ændre det. — Saaledes gik det et Aarstid, da Tingene paa eengang fik en anden Vending. Sognefogden blev syg og maatte holde Sengen, og Christen maatte nu holde sig hjemme, for at være om ham og pleie ham. — Marie var i Begyndelsen ganske utrokelig, fordi hun nu saa sjældent saae sin Kjæreste; imidlertid sendte han hende hver Dag de kjærligste Hilsener, nu med Een og nu med en Anden, eller skrev hende nogle trøstende Ord til. Dette varede saa nogle Uger. Endelig fik vi Bud, at den Gamle var død. — Marie græd sine modige Taarer, ikke fordi hun havde holdt noget af den Gamle, som altid havde været hende imod, men fordi det gjorde hende saa hjertelig ondt,

naar hun tænkte sig hvor haardt et Slag dette Dødsfald maatte være for Christen, der altid havde elsket Faderen høit. — Staffels Pige! hun vidste dengang ikke, at hun skulde komme til at græde langt bitterere over sin egen Skjæbne. — Naar vi under den Gamles Sygdom kuns havde seet Christen sjelden, saa saa vi ham nu slet ikke. Dødsfaldet havde givet ham saa meget at tage vare paa, at han ikke mere kunde faae Tid til, som før, hver Dag at lade Marie høre fra sig. Vi fik snart at vide, at den gamle Sognefoged havde efterladt grumme mange Penge. Den hele Egn talde om, hvor riig Christen nu var bleven, og det gjorde saa meget større Opsigt, da der var Ingen, som havde tænkt derpaa. Han lod os snart vide, at han maatte gjøre en Reise til Kjøbenhavn, for at faae den Afhødes Sager bragte i Orden; men det var, som vi siden fik at vide, egentlig for at faae en Deel af sine mange Penge anbragte paa Steder, hvor han kunde have større Fordeel af dem. — Han blev en heel Maaned borte, og i al den Tid hørte vi kuns een eeneste Gang fra ham. — Endelig kom han tilbage. — Vi havde ventet, at han først vilde have besøgt os; men han havde allerede været hjemme flere Dage, førend vi fik ham at see. — Men hvor forandret saa han ikke ud! Hans Ansigt, som før var muntert og tilfreds, havde antaget ganske alvorlige Træk, og han var næsten høflig, naar han talde med os. Mod Marie var han rigtignok venligere, men det var

dog ikke længer som før, og Du'et, de som Kjærestefolk sagde til hinanden, lod det som han havde ondt ved at faae rigtigt frem. Han talde ogsaa tidt meget adspredt, og svarede sommetider reent forkeert paa hvad man spurgde ham om. Vi kunde neppe troe, at det var det samme Menneffe. —

At denne Forandring maatte gjøre Marie ondt, kan Han forestille sig. Imidlertid holdt hun for meget af ham, til at hun skulde lade sig mærke dermed, og naar vi Andre talde derom, undskyldte hun ham altid saa godt hun kunde, og meente: det vilde nok blive igjen som det var før. — Ak nei, min stakkels Marie! saaledes blev det aldrig mere! — Vi Gamle kunde nok see, at det var Pengene, som gjorde ham ør i Hovedet, og det gjorde os nu ret hjertelig ondt for vores Marie; thi vi kendte hende for godt, til at vi jo nok vidste, at hun aldrig vilde faae ham ud af hendes Sind. — Vi saae paa hendes Mine, at hun tidt græd i Smug, og vi talde til hende derom. "Ak Gud!" sagde hun da saa trøstende til os, "jeg er endnu saa barnagtig og græder over det ringeste, naar det ikke ganske er efter mit Hoved. Alting vil nok blive godt." — Men, gode Herre! det blev slettere Dag for Dag. — Vi saae Christen bestandig sjeldnere og sjeldnere, og endelig hørte vi mumle om, at han skulde have forlovet sig med en riig Gaardmands Datter i den anden By. — Denne Efterretning var ret som et Tordenflag for vores stakkels Marie. Hun havde, ihvor

fjendelig han traf sig fra hende, dog bestandig hængt ved ham med al den Trofkab og Omhed, hun var vant til at vise imod ham. Det var endnu aldrig faldet hende ind at tænke, at hun nogensinde skulde skilles fra ham for bestandig. ”O Gud! Seg havde jo alt længe mærket, at han ikke holdt saa meget af mig som før,” sagde hun hulkende, ”men at han reent kunde glemme mig: det havde jeg aldrig troet!” — Faer var ikke lidet vred i Hovedet derover, og jeg troer, at det, hvis vi ikke havde holdt ham derfra, aldrig vilde have gaaet vel af, thi han vilde endelig have været over, og talt ham til som han fortjente. — Marie var ganske nedslaget og utrokelig. En anden Pige vilde maaskee lettere have kunnet staaet sig til Taals og ladet Forbittrelse over hendes Kjærestes Utroefkab faae Indpas hos sig i Stedet for Kjærligheden; men Marie havde holdt alt for meget af ham, og det var hende ikke muligt nogensinde i hendes Hjerter at være vred paa den, hun havde sat sit hele Livs Bæ og Bøl paa, og med hvem hun saa gjerne vilde have deelt Altting her i Verden. —

Der forløb flere Maanedes. Vi saae nu aldrig det ringeste til Christen, eller hørte saa meget som et Ord fra ham. Marie var bleven meget bleg, Smerten nagede som en Dorn paa hendes Sundhed, og de mange Taarer, som hun daglig faldte, gjorde, at man ordentlig kunde see, hvorledes hun gik og tæredes hen Dag for Dag.

Det var en taaget Dag i Høsten, da en Bonde fra Christens By kom ned til os. "Beed I Nyt?" sagde han, "I Morgen holber Sognefogdens Christen Bryllup med den rige Gaardmandsbatter." — Marie stod just i Stuen; hun holdt sig fast ved Sengestolpen, og saae ud som om hun skulde falde omkuld paa Stedet. Jeg løb hen til hende og spurgte ganske elendig, hvorledes det var fat? Men hun meente, det gik nok over. — Hun lod ogsaa virkelig som om der intet var paa Færde, og spurgte endogsaa Manden videre om hvorledes der da skulde gaae til og hvor Brylluppet skulde staae? Men hele Dagen igjennem saae hun ud, som om hun gik og grublede paa Noget, og om Natten hørte jeg hende et Par Gange at hulke ganske høit. Hun var oppe for det gryede ad Dag, og vi mærkede en besynderlig Uroelighed paa hende. Dagen gled saaledes hen og det var allerede halv mørkt, da vi savnede Marie. Det var den Aften det skrækkeligste Veir man kunde tænke sig: det regnede og blæste saa stærkt, at det vilde have været Synd at jage en Hund ud. — Vi søgte om hende alle vegne, hvor vi troede hun kunde være, men det var altsammen omsonst: ingen Steder fandt vi hende. Det gik saaledes alt længere og længere ud paa Aftenen, og hun lod sig endnu ikke see. Vi begyndte nu at blive ængstelige, thi omendstjøndt Faer meente, vores Marie var for from og gudsfrygtig til, at den frække Tanke skulde falde hende ind, at lægge Haand paa sig

selv, saa tænkte jeg dog — Gud forlade mig det: jeg har be-
 det Marie om Forladelse derfor paa hendes Dødsfeng — saa
 tænkte jeg dog: Fortvivlelsen var stor, og den kunde gjerne
 lokke det syndige Forsæt frem i hendes Hjerte. — Det var silde
 paa Aftenen, da kom Marie endelig hjem! — Hun var vaad
 af Regnen og rystede over alle sine Lemmer. ”Jeg har seet
 ham!” hvidskede hun ganske sagte til Faer og mig, ”men I
 maa for Guds Skyld ikke skjænde paa mig derfor — af, jeg
 maatte jo gjøre det — jeg kunde slet ikke lade det være! —
 Sa, jeg har seet ham, og jeg faaer ham sikkert aldrig at see
 mere!” — En Feber havde sat sig i hendes Krop og rystede
 hende medens hun talde, saa at det var stor Ynk, at see der-
 paa. Vi fik hende til Sengs. — Al, siden den Tid, gode
 Herre! herte vi knap noget fornustigt Ord mere af hende; men
 Folk fortalte os, at de havde seet hende om Aftenen i megen
 Hast paa Veien, som gaaer herfra over til Byen, og Andre
 igjen havde seet hende uden for Brudehuset, hvor hun havde
 siddet paa en Bænk i den stærke Regn, medens de spillede op
 til Dansen derinde, og hvorledes Lorklædet havde slagret om
 Hovedet paa hende i Blæsten. — Det varede kuns otte Dage:
 saa var det forbi! — Det var om Aftenen — af, jeg glem-
 mer aldrig den Aften i mit Liv! Hun var fort iforveien kom-
 men til sin Samling igjen, men tale kunde hun ikke. Hun
 laae og blade i den gamle Psalmebog, vi har hjemme, og

læste endnu i den en Time forend hun døde. Jeg husker endnu godt hvilken Psalmes der laae opslaget; jeg har siden læst den saa tidt:

”Naar jeg betænker den Tid og Stund

som jeg af Verden skal fare,

mit Hjerte sig fryder saa mangelund

som Fuglen ved Dagen den klare.

Det er den Dag

som al min Klag’

min Sorg og Jammer saarer Ende:

til Glæden sød

i Abrahams Skjød

kommer jeg fra dette Glænde! — —”

Sun standsede et Dieblif; den saa levende vakte Grindring gjorde et rystende Indtryk paa hende; dog fattede hun sig igjen. — ”Det var meget sørgelige Dage,” vedblev hun — ”og dog skulde det blive værre endnu! Efter Mariæ Død sølte vi først rigtig hvad hun havde været for os. Alting gik nu galt, baade i Huset og udenfor — det var som om al Lykke havde forladt os med hende. Men værst var det dog de lange Vinterastener, naar vi sadde hjemme og slylede med vor Gjerning. Det kunde ordentlig ryste mig som en Feber, naar jeg horte min Rok snurre saa eensom, medens Mariæ stod med Støv paa henne i Krogen. Det var mig hvert Dieblif,

som om Døren skulde gaae op og hun maatte komme ind. Og om Helligdagene — da pleiede Marie at læse for os af Bibelen! Ak, gode Herre! nu læste vel Faer selv et Stykke saalænge hans Dine kunde taale det; men, hvert Ord fik mig ret ind i mit Hjerte: Marias bløde Stemme hørte jeg jo dog ikke, jeg saae ikke hendes Kjære, fromme Ansigt! — At Faer ogsaa tog sig det meget nær, kan han nok forestille sig. Han havde allerede længe frantet, som vel sagtens kom af den megen Slid og Slæb, han havde havt i sine Dage; nu blev det Onde værre og værre. Det hjalp hverken at jeg sendte Bud til Doctor eller Apotheker: mod Døden hjælper ingen Medicamenter, og hans Tid var omme. Det sneeg sig imidlertid saaledes hen med ham til Julen det næste Aar, da laae ogsaa han i den sorte Grav, og jeg stod nu ganske alene tilbage, og havde hverken Mand eller Datter mere." — Ved de sidste Ord hulkede hun lydeligt. — "Kjære Moer!" sagde jeg, "laad dig til Daa! Lad dog Skriftens Ord trøste dig, og tank paa hvad Bibelen siger os om Job. Hvor ringe er dog ikke hendes Ulykke imod hans? Hun har jo endnu to vakre Børn tilbage, og, hvad der er mere endnu: den ene af dem er en voksen Søn." —

"Ak ja!" vedblev hun, "Gudskeelov, det har jeg! Og han har lovet mig det: han skal nu blive hos mig og være min Alderdoms Støtte! — Ak, hvor dog Herrens Bøie ere for-

underlige! Han tog baade Manden og Datteren fra mig, men gav mig en Søn i Stedet.”

”Men sig mig dog, Kjære Moer! hvorfor hun ikke talde et Ord om ham i hendes Fortælling?”

”Jeg skal sige ham: vores Frederik havde alt fra Dreng af saamegen Lyst til Søen, og da Faer meente, der kunde blive en brav Søgut af ham, som vi og Kongen engang kunde have Vre af, saa lod vi ham alt, da han ikke var stort over de ti Aar, gaae bort paa en Koffarvimand; siden gjorde han et Par Reiser endnu, og jeg havde ikke seet ham i fire Aar, da han ifjor kom hjem. Det var netop strax efterat Faer var død. Staffels Dreng! han drømte ikke om hvad der imidlertid var gaaet for sig herhjemme. Christen havde som Barn været hans Legekammerat, og de to Dreng hang altid ved hinanden med Liv og Sjæl. Nu var det paa eengang bleven ganske anderledes. Min Dreng har ikke talt et Ord til ham siden han kom hjem. — Nu holder han ikke heller af nogen Moders Sjæl mere heri Verden, undtagen mig og hans lille Søster; han fjøtter knap om at see nogen Fremmed, og derfor maa han vel forekomme ret underlig og sær for dem, som ikke kjende ham; men Han kan troe mig, at det er en hjertensbrav Dreng og ogsaa en god Søn mod mig, hans gamle Moder, og jeg takker ogsaa Vorherre ret af mit ganske Hjerte fordi han sendte mig ham i min store Nød og Glendighed! — De, som ligge her paa Kirkegaard-

den under de gule Blade, de sover vist sødt og veed ikke mere af Verdens Sorger at sige, og jeg burde jo derfor ogsaa i kristelig Hengivenhed sige med den Gudsmænd, Han nævnte før: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!" —

Hun taug. — Uvilkaarligt kastede jeg Blikket op til Him-
melen, og see! Scenen over os havde forandret sig. — Jeg stod op og saae mig omkring. — Morgenrødens første Skjær lyste allerede paa den fjerne Horizont og farvede svagt Topperne af de to Frugttræer, som reiste sig i Veiret over Husets lave Tag. Høit over mit Hoved svævede en qvidrende Lærke, der bragte den unge Dag sin første Hilsen; ellers var Alt rundt omkring stille: det var som om hele Naturen andagtsfuld lyt-
tede. Den hele opløstende Scene forekom mig saa levende et Billede paa Opstandelsen! — Pludselig mærkede jeg, at noget rørte sig bagved mig. Jeg saae mig om. Den gamle Kone havde reist sig og laae nu paa sine Knæ, med Hænderne andagtig sammenlagte, og Ansigtet vendt mod det frembrydende Daggy. Ogsaa jeg foldede taus mine Hænder, og det rørte Hjerte løstede sig i en stille Bøn, paa den reneeste Andagts Binger, op til Alkjærlighedens Trone.

A. P. Liunge.

Gamle Virendreier og Kildeemanden.

”Utt ruger Ratten i Skoven,
 Hver ganger hjem til sit —
 Jeg kan ei gange til mit,
 Bliver her ved Kildeboven.
 Forði jeg synger for Penge,
 Synger jeg længer ei glad —
 Ingen vil høre mit Qvad,
 Vidste de, hvor jeg mon trange!
 Aldrig jeg lærer at tigge,
 Gud mig vil skjærme for Nød!
 End har min Lomme lidt Brød —
 Kildeemand! giv Du mig Drikke!”

”Ja, har Du Penge i Lomme,
 Perler det strax i Chrystal!
 Men — Gamle! Aftnen er spal,
 Det kunde slet Dig bekomme!

Stakkelt! Kun smal er din Lykke!
 Derfor jeg nægter Dig Vand —
 Thi Viin jeg gibe dig kan,
 Og af min Nadder et Stykke!

Dagen lang Du mig forlystet,
 uden at tænke derpaa,
 Derfor jeg tænkte som saa:
 Han ei skal blive utrøstet!

Seer Du: jeg misted min Kone --
 Gid hun maa Plumre saa sødt! --
 Hjertet endnu er lidt blødt,
 Derfor mig trosted hver Tone.

Hist staaer i Skoven min Hytte,
 Der Du et Leie skal faae;
 Og mine Røllinger smaae
 Gjerne til Liren vil lotte.

Saa ved den kommende Morgen
 Atter vi gaae til vor Plads,
 Jeg langer Vand rundt i Glas,
 Mens Du bortsynget mig Sorgen."

P. S. Friis.

Hun til Ham paa Reisen.

(Efter Stolberg.)

See, Natten gæner,
 Hver Stjerne flyer;
 Bag Himlens Skyer,
 Hvor Stormen gaaer,
 Ei Maanen staaer.

Med sølsom Færd
 I Skovens Træer
 Nedsuser hver
 Natregnens Fald;
 Hør Hjulets Skrald!

Jeg klynger mig
 Heel angstelig,
 Min Fryd, til dig;
 Kys varm min Mund
 I Nattens Stund.

Hvor kun vi to
 Kan sammen boe,
 Jeg reiser fro,

Nåar Elfskøvs Magt
Har Nattevagt.

Christian Winther.

Sonetter.

1.

Hvor er jeg fro, naar Dagen meer ei larmer
Dg Midnatstimen No og Trøst mig bringer,
At Anden sig paa Andagts brede Binger
Kan have til den evige Forbarmer.

Du søde Fred, som Sindet mig opvarmer,
Du Mismodsaanden i mit Bryst betvinger;
Af Dig oplivet Tanken frit sig svinger;
Nu Verdenstumlen mig ei mere harmer.

I hulde Andet! som i Matten sove,
Som hvidske til mig om et herligt Rige
Dg stille Syner for mit indre Die:

Vel maa i Livet mangt et Haab mig svige,
Dog skal ei Dagen saa mit Sind nedboie,
At I jo atter mægter det at have.

*

*

*

2.

Det var i Vaar; de unge Rosenknoppe
 End mægted ei at spalte snævre Gjemme,
 Ved Kilden Blomster stod, en broget Brømme,
 Dg Fuglen sang i Træets lyse Toppe.

Dog vilde der mit Blik endnu ei stoppe,
 Det haged bid, hvor Skyerne har hjemme,
 Dg Blomster, Fugle, Træ'r jeg maatte glemme,
 Alt for den klare Himmelglands beroppe.

Da haved Sukket sig af Brystets Fængsel,
 Dg bort paa Luftens rosenrøde Skyer
 Drog alle Dnskerne, som før var døde;

Men da nu Diet ned til Jorden tyer,
 Stod Vaarens unge Rosenbuske røde,
 Dg bag dem — Billedet for al min Længsel.

* * *

3.

Mens Træets Knop for lune Foraarsvinde
 Udfolbede de lysegrønne Blade,
 Dg Skovens Sanger fra sit nye Stade
 Søit prisste Vaarens mægtige Gudinde:

Jeg ventede med Længsel Dig at finde
 (Sangbu'et tør jeg mig vel her tillade?)
 Ei Solens første, lune Straalebade
 Dig kunde om Dit glemte Løfte minde.

Skal Filomeles Suk forgjæves lyde?
 Forgjæves Blomsten under Løvet dufte,
 Og Træet strække ud de grønne Grene?

Halvt kan jeg kun min Foraarsglæde nyde,
 Omsvæve mig end Sang og Sommerluste,
 Saalænge jeg maa vandre her alene.

* * *

4.

(Efter Ludvig Giesebrecht)

Jeg grunder tit bedrøbet og alene,
 Vil gjerne lee og kunde heller græde;
 Var jeg kun der, hvor hun nu er tilskade!
 Jeg jager efter Alt, kun for den Ene.

D, alting lod sig dog saa godt forene!
 Et andet Liv jeg vilde da betræde,
 Undværde Alt, forlangte ingen Glæde;
 Det hulde Blik mig skulde Kraft forlene.

O, kunde jeg den Tanke dog kun nære,
 At hun sig hjærtlig vilde til mig boie,
 Da skulde jeg til Glæden mig indvie!

Nu, Du Høitelskede! nu maa jeg bære
 Dit Billede i mit Bryst og for mit Die,
 Naaskee Du elsker mig — og jeg maa tie.

* * *

5.

Der var en Tid, da eensom jeg og stille
 Gernede vandrede min Fordegang,
 Da jeg kun levede i Skjaldens Sang,
 Og Ingen saae min Længselstaare trille.

Da kom Hun, som min Længsel vilde stille,
 Jeg følte i mit Bryst den stærke Trang,
 Og hvert et Minde blev nu til en Klang,
 Som naar i Vaaren Fuglen slog sin Trille.

Men ei for Eder er Niimkrandsen bundet
 I som fornuftig sidde og betænke,
 Om I vil Sangen rose eller hysse!

Nei ! har Terzinens sidste Riim jeg fundet,
 Dg ligger Tanken i Sonettens Rosenkranke,
 Saa venter mig den Elskede med Kyse.

Adam Leo.

Jordskjelv.

Hist i de høie Bjerge,
 Dybt under svarten Jord,
 Der siger man at Dverge
 Ved Smeddie = Esfer boer.

Heel kunstigt ubi Lede
 Det røde Guld saa glat
 De herligt veed at smede
 Alt i den sorte Nat.

Dem lider ei den Rise,
 Han gangter sig at staae
 Ved Bjerget, og en Vise
 Til Spot han sjunger saa :

”Ei Dreng ! i Jord du ligger

”Dg med de Hamre smaae

”Saa ynkeligen pikker

”Dg tørst dig ei fremgaae.

"Du Smed, kom ud at prøve

"Om Spjudet mit er vel;

"Da skal dit Liv det røve,

"Du liden Mørkets Træl!"

Ud treen af Bjerget liden

Den Dverg og listig green,

Sin Hammer bar ved Siden,

Var vims og ikke seen.

Da greb sit Spyd den Kæmpe,

Han det i Luffen fvang.

Han hug med liden Kæmpe,

Det hvinte og gav Klang.

Det traf ei Dvergens Hjerte,

Traf ei det mindste Sted:

Han greb det uden Smerte,

Steeg saa i Bjerget ned.

Der stander nu den Kæmpe:

Han er saa gram i Hu,

Han hug med liden Kæmpe,

Sig selv til Spot og Gru.

Hans Brynie er af Plader
 Ud af hiint Guld saa rød:
 See den som Kampen hader,
 Ham er den visse Død.

Blaat er hans Skjold — en Løve
 Sig stander deri gram:
 See den, som fræk tør prøve
 At binde an med ham.

Bort gif han da med Harmen
 Alt til sin stolte Borg:
 Men gjemte vel i Barmen
 Sin bitter Hjerteforg.

Ei taug den Herre lange,
 Brat mæled han de Død:
 "Man op min Brynie hange
 "Dg flynde sig til Bord!"

Ud brød han over Borde
 Blandt høie Kamper brat:
 "Hvo lærer mig af Torde
 "At faae paany min Skat?"

Da taug de Herrer bange,
 Turde lidet spørge ham,
 Hvor dog sit Spjød, hiint lange,
 Han misted sig til Slam.

Dog Kampen selv det sagde
 Udi sin Sorg saa stor;
 Og Ord paa Tunge lagde,
 Hvordan det Spjød bortfoer.

Som Hver nu taug og sukked,
 Og tabte Mad og Mund,
 Og dybt sit Hoved bukked:
 Da hjeffede Gaardens Hund.

Han rasled med sin Lænke
 Alt om sin Hals saa god:
 Det kan Enhver vist tænke,
 At nogen for Porten stod.

Mens alle Kamper sukked,
 Da treen en Dreng her fram:
 Den Lille saa dybt sig bukked,
 At neppe de sined ham. —

Han sagde: en Hyrde ringe
 Forstaaer sig ei paa Strid;
 Men han kan Kvæget tvinge
 Alt med sin Stemme blid.

Han sagde: naar hist paa Bjerge
 Jeg sjunger det muntre Kvad,
 Da samles de Dyr og Dverge
 Om Hyrden i buntet Kad.

Han sagde: hvert Bjergh staar aaben
 For mig: — de Nøgle mig gav!
 Jeg har den her under Raaben:
 Det vorde nu deres Grav!

Heel vel blev da tilmode
 De Kamper i høien Sind:
 Af Hyrden de sig lode
 I Bjerget lukke ind.

Floi saa til alle Sider
 I Bjergets Gange smaae:
 Glet ingen af dem vider,
 Hvorhen han sig skal gaae.

Der funkled ubi Lebe
 Det røde Guld saa glat;
 Thi Dverge herligt smede
 Midt i den sorte Nat.

Høit gjalbed Kampernes Stemme
 Dybt ubi Bjergets Bug:
 Det monne da Folk fornemme,
 Kunde det ei grunde ud.

De Kampers Dine de Iyfte
 Med sælsomt Krampetræk;
 Det saae Smaadvergen og gyste
 Og skjulte sig flux med Stræk.

Naar Jorden nu ængstlig hæver
 Og hvirvler ned en Stad:
 Naar Flammen vilbt sig hæver
 Af Jordens Bjergerad:

Da er det end de Jetter,
 Heel gramme ubi Hu,
 Som med de Dverge trætter,
 Sig selv til Spot og Gru.

Jeg kunde vel længer sjunge
 Om Kæmpe- og Dvergefærd,
 Endnu er ei trat min Tunge:
 Men, lad dem nu blive der.

I Bjergene de sig støder,
 De Kamper med Panden høi,
 Snart er det med de Fødder,
 Da fjelver Jorden med Støi.

Setoft.

Eil Billedhugger Freund.

(Da han reiste til Rom. 1817.)

Drag hen, hvor Skjønheds Genier Dig vinke,
 Hvor Landet, det forjættede, Dig smiler,
 Hvor Konstens Sphinx paa Dødtidsrester hviler,
 Og hoit Udødeligheds Stjerner blinke!

Forgjæves skal ei Genien Dig vinke:
 Med Kjærlighed Du efter Palmen iler —
 Den gaadefulde Sphinx Dig ventlig smiler,
 Og ei forgjæves hine Stjerner blinke.

Bevar Akenodet, som Du reent medbringer:
 Den Kjærlighed, som from og hellig luer
 For Guddomsglimtene i Konstens Rige!

Og Du skal sive det Guddommelige,
 Forherliget i Konstens Tempelbuer,
 Og Herrens Mand skal laane Sjælen Dinger.

B. S. Ingemann.

Borgruinen.

Midnatsklokken lyder, Dæmring hviler
 Stille sødelig hen over Jord;
 Ingen Nattens blanke Stjerne smiler
 Med sin Lue lys og skjøn og stor.
 Fredens hulde Stille ruger
 Taus og ventlig over Skabningen,
 Og den mørke Kummer knuger
 Sorgens Ben.

Blikt i Natten Fortidsdrømme have
 Sig til Seclerne, som soundne er;
 Sødelig som Alfer smaae de svæve,
 Mens de slagre hen, snart her, snart der.

Gift i Borgens taufe Vde
 Her Tanken blidt og stille hen,
 Seer den i sin Morgenrøde
 Staae igjen.

Kneisende engang med stærke Laarne
 Hoit mod Himlen hæved Borgen sig;
 Som sit Secul Fjon, af Piller baaren
 Kneiste Hallen stolt, en Kjemper liig,
 Kjæk den sine Mænd saae drage
 Hen hvor Faren vinkte, uden Gru;
 Saae med Seir dem gaae tilbage,
 Glad i Hu.

Sangeren begejstret sad i Hallen
 Dg om Kjarligheden ventlig sang;
 Glade flokkedes i Riddersalen
 Borgens Møer til hans Harpeklang;
 Dg en Krands de ventlig slynged,
 Signende ham, om hans Lokkers Guld,
 Dg hans Blikke sig forynged
 Underfuld.

Dg naar tindred Aftenens lyse Stjerne
 Da paa Høienloft mon Møen gaae;

Blikket drog ud over Havets Fjerne:

”Saae du ej min Elsker, Bølge blaa?

Nå han drog i vilde Krige

Mød en Viking magtig, stærk og frem;

Bølge! bær ham til sin Pige,

Til sit Hjem.”

Gensom iler nu i Aftnens Røde

Vandrerens forbi den gamle Borg:

Her engang jo Glædens Toner lode?

Og nu synker den i stille Sorg!

Som et Stjernefald den dalede

Lys og Fjøn og stor, sit Secul liig,

Mens dens Straaler Buen malede

Sødelig!

Nattens blege Skygger fast omslynge

Borgens røde, bristende Ruin;

Kuns Kjærminder sig til Murens Klynge

Dobbelt himmelblaae i Stormens Hvin.

Gamle Sagn kun er tilbage;

Venlig svæve de for Vandrerens,

Elsker smaae fra svundne Dage,

Stille hen.

Venlig Maanen atter blidt fremsmiler,
 Brydende den dunkle Nattens Skye.
 Stjernen atter paa sin Himmel iler,
 Glødende mod Dagens Morgengrye:
 Saa skal atter Secler vige,
 Heltetiden atter hjæf fremstaae!
 Atter Fromheds Stjerne stige!
 Kraft fremgaae!

Kraft og stille Fromhed skal omslynge
 Seclets Sønner atter med sin Krands!
 Atter Blikket saligt sig forynge,
 Naar det fluer Korsets Himmelglands!
 Tratte Vandrer! hæv dit Hie!
 Seer Du Stiernen ej, saa fljøn og flor,
 Sine lyse Flammer bøie
 Over Jord?

17. Winther.

Gjenhilsen til Taps Kirke.

Marle staaer jeg her imellem Grave,
 Ved aldgamle Kirkes Kæmpesob;

Mindes grant Gudshuus og Husets Have,
Mindes Alt hvad jeg som Dreng forlod.

Disse grønne, næsten sjunkne Tuer
Da alt bragte Veemod i mit Bryst,
Under disse Kirkens lave Buer
Er her end saa helligt og saa tyft.

Hine Høie bær' alt Haabets Farve, —
Barndoms Venner! I er alt i Seng! —
End jeg kan gjenminde Eders Larve;
I har alle elsket mig som Dreng!

Her omtrent skal Bedstefader hvile —
Stedet ei med Minde tegnet blev,
Blomster smaae saa sødt i Græsset smile —
Gud det vist i Livsens Bog opskrev!

Ind ad Kirkens lave Dør jeg træder —
Af, som Barn den syntes mig en Port;
Den vel lignes kan med Livets Glæder —
Hvad er lille her — og hvad er stort? —

Christ paa Korset, Ultrets røde Klæde:
Alt som før, fjønt Tiden paa det skrev;

Hvorfor maa en Saare Diet væde? —

Samle Fader! her Du kristnet blev! —

Jeg har Eder hilset, kjere Minder!

Jeg har Eder atter frisket op!

Nu I aldrig af min Sjæl forsvinder,

Før den skyder ud i bedre Knop. —

P. S. Friis.

Fadermorderen.

Taus Ridderen sidder i høien Sal,
 Trindt om ham svinger Trompeters Strald,
 Høit lyder i Salen Bagrenes Klang
 Alt til den lystige Bryllupsfang —
 Men Ulven hylter i Skoven.

Taus Ridderen høier sig med Beskeed,¹
 Paa Panden perler den kolde Sved;
 Og Bruden ham savner med trinden Arm:
 "Hvo haver vel voldet min Elskede Harm?" —
 Men Ulven hylter i Skoven.

Dg Taflet hæves. Med Gammen, see!
 Til Brudekamret geleides de.
 Af Viin og Elskov den Ridder er varm;
 Han gjenner hver Sorg ved den Elskedes Barm. —
 Men Ulven hylar i Skoven.

Da Hanen galdr ved Midnatsstund
 Det Brudepar vækkes af søde Blund;
 Mod Døren brager et magtigt Slag,
 Af Faller fremkaldes saa klar en Dag.

”Stat op, o Synner! din Kalk er fuld,
 Du kjøbt har din Faders Liv for Guld;
 Men skal det Kjøb end ved Magt bestaae,
 Med Blod for Blod Du det gjelde maa.”

I Fern ham spænder den Riddersvend,
 I Afsmagt hviler den Brud saa væn.
 En Rose end sidder i hendes Haar,
 Han bleg den tager og bævende gaaer.

For Vindvet sufer den fjole Vind,
 Dg Solen brænder i Kamret ind;
 De Tærner indtrine paa sagte Fod,
 Bleg hviler i Sengen det unge Blod.

Tre Uger hensnige sig sørgelig,
 Ei Budskab hun fanger, taus harmer hun sig. —
 Da Hanen galer ved Midnatsstund,
 Brat vækkes hun op af urolige Slund.

Der lyder for Borgen saa tung en Gang,
 Som Lærkers Klirren og Skjoldes Klang;
 Ved Vindvet hun skimter saa sort et Tog,
 Det langsomt forbi hen til Skoven drog,

Med sorte Harnisk og Hjelm og Skjold
 I Midten gif der en Ridder bold;
 Med Blikket sænket, han gif saa mod,
 Puult Lænken rasled omkring hans Fod.

Dg der han tæet for det Vindve stod
 Vel isned den væne Trues Blod;
 Vildt op mod Vindvet han Blikket slog,
 En visnet Blomst af sin Barm han drog.

Han standsed og rakte den med et Smil,
 Dg foer i Klyngen med rødsom Sil.
 Den svinder, og Alt er taust som før;
 Klar fremtræder Maanen af dunkle Slør.

I Blomsten sig skjuler saa hvidt et Blad,
 Og snart fra de andre hun filler det ad,
 Hun stirrer i Maaneskin paa det saa stibt,
 Med Gysen hun læser den sorte Skrivt:

”Christ skjænke mig Naade i Himmerig!

Ei times der Naade paa Jorden mig.

Den Bruderose saa saur og saa rød

Den voldede min og min Faders Død,

Ei folgte for Guld jeg min Faders Liv,

Men dyrt jeg vandt mig min Egteviv.

Som Riddermand kæmped jeg om min Møe,

Ihi maa for Bøddelens Sværd jeg bøe!

Den Bruderose saa saur og saa rød,

Den voldede saa min Faders Død;

Hvor Skoven sig hvalver, ved Egens Fod,

Rødt farvede Sværdet hans Hjerteblod.

Ha! hvor den brændte som Helvedsglød

Den Bruderose saa saur og saa rød.

Nu tvættes min Brøde, nu stettes den ud!

Lev vel, du Elfte! vi samles hos Gud!” —

Men Ulven hylar i Skoven.

Kjøge Huuskors *).

Første Scene.

Kjøge Dombuus. Raadet kommer i sorte Klæder og stiller sig om Bordet, der er betrukket med Sort. Store Hæreacter ligge opslagne. Et Timeglas. En Doctor medicinæ.

Første Borgemester.

Ja, Verden er saa fuld af Syndens Børn
Som Raadet her af Borgemestere.

Anden Borgem.

Ei, Kjære Broder! det vil lidt forflaae!
Gid Verden var saa fuld af Borgemestre
Som den er fuld af Syndere, min Ven!
Saa var vi frelste!

Tredie Borgem.

Er vi det da ikke?

I denne store Syndflod, bedste Mand!
Er Borgemester Ebbe jo vor Noah,
(Han bygde denne rare Ark, Raadstuen,)
Jeg selv er Tafet — I er saa flaa Cham —

*) Et Forspil til Tragodien Magnetismen, af Søtoft, trykt i Rosenblade af Thiele, 1817.

Dg I er Seth — og disse gode Mand,
 Som sees isvrigt og for Resten her,
 Er Dyrene — de rene og urene —

Anden Borgem.

Det sang min Amme ei mig ved min Bugge,
 At jeg det tunge Huuskors skulde see.

Tredie Borgem.

Ei heller min.

Fjerde Borgem.

Ei heller min.

Første Borgem.

Sligt er

Ei heller Ammestuesnæk, desværre;

Det er ei Spøg, fjønt det er Spøgerie.

Hver Kone i vor Bye er fast forgjort;

Lutherns selv vil dog ei troe vort Ord.

Anden Borgem.

Er han forheret med? Ei troe Horre: —

(hindres ved sin Hæftighed)

Tredie Borgem.

(griber Ordet)

— = mestre !

Første Borgem.

Her er hans Brev! Nu skal I høre, Venner!

Før Heren kommer, vil jeg lase det:

Han fører ret en deilig Stiil, den Mand!

Det flyder for ham som hans Modersmaal.

Hochzuverehrende Herrn etcetera —

Det er en høflig Mand, det maa Man lade.

Hochzuverehrende Herrn etcetera!

Har jeg ei Ret? Det er en listig Stiil!

Hochzuverehrende Herrn etcetera.

Det klinger jo som sødt Italiensk:

Etcetera, etcetera. — Nu stille!

Som gode Patrioter og Borgmestre

I hade Tydskken — deri gjør I Ret:

Saa faaer jeg tyde Jer paa Danskens Brevet:

”Velbise, høilovlige Magistrat! Al den Ting I haver tilskreven mig om, tykkes mig saa forunderligt, at jeg fast skalde troe, det var et Digt og fremtsomt Paafund udaf Eder selv; men saasom jeg allevegne haver erfaret, at I ere fromme, gudsfrygtige og eensoldige Mand, der ikke have noget Sjernespind udi Hovedet, saa beder jeg Ederø Velvisheseder, at I Sagen desnoiere undersøge,

saasom Eder selv Det monne tykkes, da jeg ofte selv er
bleven bedragen.

Wittenberg 30. Juli 1533.

Eders Velviissheders tjenstfærdige

Lutherus."

(En gammel Kone ledes ind.)

Første Borgem.

Jeg vender Timeglasset! Retten sættes.

(de sætte sig.)

Første Borgem.

Er I bemeldte Her. — Hvad hedder I?

Heren.

Ngape!

Første Borgem.

Snurrigt! — hm!

Anden Borgem.

hm!

Tredie Borgem.

hm!

Fjerde Borgem.

hm! hm!

Første Borgem.

Betænkeligt! hm!

Anden Borgem.

hm!

Tredie Borgem.

hm!

Fjerde Borgem.

hm! hm! hm!

Første Borgem.

Hvad tykkes Raadet vel om dette Navn?

Anden Borgem.

hm!

Tredie Borgem.

hm!

Fjerde Borgem.

hm! hm!

Første Borgem.

Det er fordragtigt — hedensk.

Det staaer i Testamentet — det er græff.

Anden Borgem.

Hvad? Græff? — en Hedning — altsaa ikke døbt —

Tredie Borgem.

Si døbt! — saa er hun allerede dømt!

Første Borgem.

Ja! paa det blotte Navn det lærde Raad
 Kan høre, at du Baalet har fortjent!
 Dø!

Anden, Tredie og Fjerde Borgem.

Dø!

Herren.

Men om mit Levnet taler for mig?

Første Borgem.

J raser! Har J ei ved Elfvandsdrif
 Forheret Tomfru Ingeborg, saa hun
 J Frost og Sneer løb bort til Slagelse
 Med bare Been — ret Elfvod uden Strømper! —
 Med Adam Rims — jo jo! en anden Eva! —
 For Koglen er J tvende Gange dømt;
 Ja sidste Gang selv sat i Kirkens Band.

Doctoren.

Sa saa! saa er hun bandsat!

Anden Borgem.

Ja, det saae

Seg strax med halve Dine!

Tredie Borgem.

Seg med lukte!

Zhi det er fælt at vende sine Dine
Til forbandet Ting!

Første Borgem.

Med dievelsk Maalek

Dg Signen, nu fra Panden, nu fra Armen,
Har I helbredet Madam Ingefær
For Gigt og Hovedsvimmel. Har I ei?

Heren.

Jo! men —

Doctoren.

”Jo” svarer denne Satan — Vel!

Saa forbrer jeg da ogsaa hende dømt
For Indgrieb ubi Medicinen!

Første Borgem.

Vel!

Saa dømmes jeg Jer da i Rettens Ravn —
(Zhi Retten selv er maaløs) — til at døe
Paa Baalet, da I har fornægtet Gud
I Ord og Gjæringer og — Tanker!

Anden, Tredie og Fjerde Borgem.

Amen!

Første Borgem.

See Timeglasfæt er udrundet, Venner!

Det er paa høie Tid at hæve Retten.

(De rejse sig.)

Her en.

Vil I ei høre mig?

Første Borgem.

Du est fordømt!

Du seer jo nok at Retten her er hævet!

Her en.

O! troer kun ei jeg bede vil om Naade!

Snart skal I see mig i min fulde Glands!

Første Borgem.

Det haabe vi — paa Vaaret! —

(flaer Kors over hende)

Gaf med Gud!

(En Mand kommer ind og taler med ham.)

Første Borgem.

Det er for silbe —

Manden.

Er min Møster dømt?

Første Borgem.

Hvi kom I ikke til mig før, min Ven!

Med Argumenterne —

Manden.

Å! gør det om!

Første Borgem.

Hvor stor er Grisen? — er den gammel?

Manden.

Ja!

Og Haren har et grumme deiligt Skind:

Deraf kan Borremester faae en Hue!

Første Borgem.

Wahrhaftig: — Griis og Hare — kjære Ven! —

Distnok see sine Dine meer end to —

Men nu er det for silde denne Gang —

Imidlertid hav Tak for Gaverne.

(gaaer.)

Manden.

Fordømte Borremester! gaaer du nu

Ei hen og slagter mig min Griis og Moster,

Dg steger Grisen vel ved hendes Baal!

Å, å, å, å! min Griis! å, å, fjær Moster!

(gaaer.)

Anden Scene.

Ketterstedet. Folket strømmer sammen for at bese den store Brænde-
stabel.

En Fattig.

Al hvilken deilig Hoben Egebrænde!

Det er dog Skæde, her er mange Folk;

Thi jeg gab stjele lidt til en Kop Kaffe —

Al, sikken Ret vi har! tvi skamme Jer!

Th for al Landsens Skam, for Ret vi har!

Her ødse de Guds Gaver paa en — Her!

Saa meget Brænde havde jeg ei nødvendig

I tyve Aar at koge Kaffe ved.

Nu nøder Retten mig jo til at stjele:

Th for al Landsens Skam for Ret I er!

En Anden.

Hvad siger du?

Første.

Jeg siger ikke Andet

End dette; — al var dog det Brænde vort!

Hvad mener I? Er det vel Synd at stjele

Et lille Stykke hjem, isald Man kunde?

Anden.

Th Gud bevares! vistnok var det Synd!

Det var at lindre Heren —

Første.

Kjære Nabo!

Ta det er ogsaa sandt! Hvor dog en Ting
 har to, tre, fire, fem, sex, syv, otte, ni,
 Ti, ell've Sider at betragtes fra.

Nei, heller fryser jeg end hun skal fryse!

Man har Samvittighed! Man har Forstand!

Man har jo Christendom og Følelse!

(Hexen ledes ind. Skoledrenge gaar foran og synger Psalmer, og bærer
 Bortlys i den ene Haand til at tænde Baalet med. Hexen besiger det:
 det tændes paa alle fire Hjørner.)

Doctoren.

Nu, Godtfolk! speiler Jer i hende smukt!

Dg lader al Kvaksalven ærligt fare!

Naa? lover I mig det?

Folket.

Ta, bedste Doctor!

Doctoren.

Kvaksalven er en djævelsk Kunst, som fører

Til Helved! — I maae troe mig paa mit Ord!

Jeg kjender den Ting just fra Grunden, seer I!

Naa? troe I mig?

Folket.

Ja, bedste Doctor! ja!

Doctoren.

Hver Mand er Lyv ubi sin egen Næring.

See, det gaaer an, bestaaer med Statens Lærb:

Men skjæle ubi andres Næring, Børn!

Er Lyverie, for ei at sige værre.

Randsager ei Naturens skjulte Kræfter:

Det svækker eders egne Kræfter kun!

Dixi!

Folket.

Vivat for Doctor! Medicin!

Doctoren.

Ja! det er godt for Folk og Stat og Alle:

Men Chirurgien er en Kvælden blot

Med brudte Been og Arme: denne Kunst

Kan derfor aldrig komme ret paa Been.

Men Medicinen! Hvilken himmelske Kunst!

Der bruger Man Filosoffie og slutter

Fra Fald til Fald: — Tilfælde, mener jeg!

Den strækker sig i det uendelige,

Umaalelige Dyb — af hvilken Høide!

Vel sandt, at mangt et Offer falder for

Vor Afgud, vort System, som ei maa rokkes,
 Men meer og meer befæstes ved en Hær
 Af Døde, som af alle Slags Soldater
 Er farligst — dog, da smukt de tie stille,
 Saa siger det jo Intet; ergo siger
 Den hele Ting jo Intet, Kjære Venner!

Heren

(paa Saalet.)

1.

D blinde Folk! du seer ei Lægedommen,
 Som rækkes ukjendt dig i dine Wunder.
 Du ei forstaaer Naturens ffulte Under,
 Dg troer dig dog til Wiisdomstempleet kommen.

Du triner aldrig ind i Helligdommen,
 Hvor mangen Lægekraft uahnet blunder,
 Hvor Kjerligheden mod Magneten stunder,
 Dg hvor Magneten er til Elffov kommen.

Du seer kun Døden i de bøde Stene!
 Du ei Naturens indre Kander ahner!
 Vil ved Fornuftens Lys dog vandre ene,

Dpløfter feirende blodrøde Fahner

Hen over det, du ei forstaaer, men tvinger
Eil Baalet — see! paa Baalet faaer det Binger.

2.

Seg vandred stedse i Naturens Rige!

Snart sad jeg lavt bag Hyttens Ruder inde,
I Vinterkulden som en Signevinde;
Dog elskede du ei den Løgerige.

Snart stod jeg frem som fager Tryllepigens

Selbredte Unglinger, som gif iblinde,
Hjalp dem til Elskerinden Bei at finde,
Selv naar hun syntes udi Dødes Rige.

Seg løfted Kanderne til andre Sfarer!

Seg lægede, fordulgt, paa mange Maader
Hver Sorg, som Menneket paa Jorden bærer.

Du raadte ikke Kjerlighedens Gaader:

Tro paa Naturens Kræfter! — Sees vi mere,
Seg straalere i min Glænde — jeg er Tyrhere!

(Kanden falder: Luerne forvandle sig til Binger — hun hæver sig til
Himlen.)

Doctoren.

O Kors bevar os! hvilken Herkvinde!

Borgemeest.

Ja Kors! — Gaae vi nu til vort Huuskors ind?

Jeg seer, vort Huuskors aldrig vil faa Ende,

Da Kvinderne ei meer sig lade brænde!

Thi faaer Man være taalig, Klog og viis!

Kom, kjære Doctor! med, og smag min Griis!

Langt bedre end at dømmes Folk til Baal

Man tager — nok sagt! — drikker deres Skaal!

Sotost.

Sohan og Lise.

(Træsuit)

Jeg sad i vores Hauge med Naalen i min Haand,

Og slyde paa min Trøie de røde Silkebaand;

Da kom den unge Greve, med Fjedren i sin Hat,

Paa Jagetrøien slunkede hver Knap som en Ducat.

Han stotted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund og Kind:

"Hør, Lise, giv mig noget, som quæge kan mit Sind!

"Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!

"Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!"

Savel, min ædle Herre, jeg svarde ikke seen,
 Der hænge røde Øbler imellem Løv og Green!
 "Nei, Øbler er vel røde; men noget mere rødt"
 "Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
 Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
 "Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Nuus,
 "End den, som endnu slumrer paa Bunden af et Kruus.
 "Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
 "Er Kys paa dine Kinder og paa din friske Mund;
 "Fald du mig vil unde blot eengang denne Lyst,
 "Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit Bryst!"

Herr Greben er saa kjon! Men jeg tænkte paa Johan!
 Han er dog meget raskere, og være vil min Mand;
 Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
 Saa groede paa min Hage jo de krusedsorte Haar.

Smorgen efter Prædiken jeg gaar til Nørrebye,
 Der lærer mig min Møster at kniple og at sye;
 Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
 Fald det fæle Stjæggehaar hun paa min Hage saae?

"Du er jo overtroiff, mit vakre Pigebarn!
 "Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn!
 "Jeg faaer da vel at qvæge mig ubi den blanke Søe;
 "Men ræk mig nu dog Haanden til et kjarligt Adieu!

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
 Og da han saa var borte, jeg steg op paa Gjærdets Rand;
 Hift meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Bink
 Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Smorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,
 Der lærer mig min Møster at kniple og at sye:
 Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
 Lo Kys eller trønde, dem skal du gjerne faae;

Lad andre ramme Skiven, og lad Reglerne i Roe,
 Saa blier du ogsaa borte fra den stemme, stemme Kroe!
 Min Møster skal dig skjænke baade gammel Æl og Biin:
 Hun veed at du vil være Allertjæresten min!

"Ja, Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
 "Og jeg vil aldrig spille meer — naar først du er min Vid;
 "Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
 "Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og sund!"

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
 Naturens Skyer hang i Luften mild og luun,
 Paa Gadekjæret vipped' knap det sine Gaasedunn.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig trat, med min Haand mod hans Bryst;
 Da hørde jeg fra Bakken min Kjærestes Røst.

"Hei! holdt! holbe Greve! Nu gaaer I nok for vidt?
 "I jager efter Kys? ja men dette Kys er mit!
 "Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
 "Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg gråd med mine Hine, men jeg loe med min Mund;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
 Den ene Side grøn og blank, som Vaaren, var at see,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hengster og den lukte Vogn vi saae;
 Den bar den gamle Greve, den bragde vores Trøst:
 Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

”En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
 ”Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
 ”Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!”
 Da stode vi saa angsteligt, og ventede vor Dom.

”Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 ”Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand,
 ”Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
 ”Han skal vise de Franſke, hvad Danſken duer til!

”Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
 ”I Egteſtandens Lænker vi flux ham smedde maae;
 ”Og Liſe skal ham holde fast, i Fængſelskab ſaa haardt,
 ”At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!”

Saa talde han, og tog min Haand, og Klappede min Kind,
 Saa steg han med sin Søn i Karethen atter ind,
 Johan og jeg gif Arm og Arm tilbage til vor Bye,
 Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sje.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrumpeter sang,
 Og oppe fra det høie Slot man hørde Atterklang;
 Foran sin raske Rytterflokk den kjonne Junker drog
 Forbi mit Vindue, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaar Johan i Mark og Bang, og passer Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Seg sidder alt, og sner paa de Buggepuder smaae,
 Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christian Winther.

Morgen.

Vælted' du dig atter rundt, vor Jord!
 Paa den Bane, Almagts Finger tegned;
 Nattens Pragt for Lysets Vælde blegned',
 Fjerne Solens sidste Glands bortfoer.

Dybt i Vester synker Maanen bleg,
 Straalehavet frem af Vester higer —
 See! nu Solens gyldne Rand fremstiger —
 Taaren glindses, som i Diet steeg,

Skabning! kun det Skabte hilser du?! —
 Nu et Suk til Soles Skaber brænder:
 Gud! den lille Soel Du ogsaa kjender,
 Som i Andagtstaaren glimter nu!

Fader! tag min Tak for Nattens Ro,
 Morgensukket, som fra Stov sig hæver —
 Naar min Aftenbøn til Dig opsvæver
 Fader! lad mig Dagen mindes froe!

*

*

*

Aften.

Utter Stjernehvælvingen er bygt,
 Som kun Almagts Finger understykker;
 Intet Straalepunkt sig enkelt flytter,
 Mens det store Hele dreies trygt.

Blanke Stjerner, Stjernekllynger smaae,
 Stige frem, mens andre vestlig vinde;
 Orion, hvis Belte Stjerner binde,
 Aldrig kan de smaae Pleiader naae.

Østens Smaatys glimre mindre blank;
 Under dem see Havet rødlig hæver —
 Skjønne Maane! atter Du dig hæver;
 Ved din Sølvsti Bølgens Stjerner sank.

Du som skabte Himmel, Jord saa fjon:
 O, jeg nærmere Dit Værk skal fjeue!
 See i Nattens Mulm min Andagt lue,
 Tag min Tak, og hør min stille Bøn!

P. S. Friis.

Hans Heger.

En Dding bæres hen
 Paa sorten Baare:
 Hvi ønskes han igjen?
 Hvi sælbes Taare?
 Har han ei naaet en fselben Livets Alder?
 Og er det ei en Trøft
 Naar modne Frugt i Høft
 Fra Træet falder?

O det er Trosten ei
 Som os forlader:
 Men Ven paa Livets Vei
 Var han, og Fader;
 Vi mindes kun de fionne Niebliffe,
 Den Straale paa vor Sti,
 Dg græder nu fordi
 Den lyser ikke.

O Held den Datter, Son,
 Som har en Gubbe;
 Saa stynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe;
 Han sidder viis, en Skyttsaand i sin Bolig,
 Dg Bornekredsen staaer,
 Udbidet Kar for Kar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igjen
 Til sine Spæde,
 Dg han er Barnets Ven,
 Den Uldres Glæde;
 Med Urefrygt hans Ansyn de betragte,
 De see i ham en Gud,

Hvert Ord er dem et Bud,
Som de bør agte.

J forte Kapper nu
De Smaae hentræde,
Dg ane Dødens Gru,
Dg stille græde.

Forundring med Bedrøvelsen dem ryster,
Hvor Bedstefæer gif hen,
De spørge tit igien;
Dg Svaret trøster.

Saa lad da salig Trøst
Nu ogsaa møde
Det datterlige Bryst,
Lad ei det bløde!
Hift, elskte Søstre, favner J ham atter.
Han seer fra Himmerig
Dig sørge ved sit Liig,
Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil
Dit Indre rystes,

Maaskee du trænger til
 Her selv at trøstes.
 I mørken Braa dit Bemødsøie stirrer,
 Dg Harpen i dit Skiod
 Kun ved den Elfftes Død
 Saa sagte dirrer.

O Gud! han var min Ven;
 Nu Dødens Bytte!
 Forgivees thyer jeg hen
 Til vante Hytte.
 Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kiærlig Aand
 Han leber ved sin Haand
 Sin Søn paa Jorden.

Hvor tit med salig Lyst
 Gad vi tilsammen!
 I begges aabne Bryst
 Var Venkæbsflammen;
 Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:
 Kunst, Kiærlighed, forbandt,
 Dg seent i Høsten fandt
 Seg Martsvioler.

O Du, som elskte mig,
 Hør Skialdens Stemme!
 Nei, aldrig kan han Dig,
 Dit Minde glemme.
 Og aldrig ham Dit Vennesmit forlader.
 Det styrke skal min Du,
 Og lære mig som Du
 At vorde Fader.

Oehlenschläger,

Sang for Danske.

Hvor Bølgen larmer høit fra Søs
 Om Danmarks gamle Rige,
 Hvor Bølgen kranstser Land og De
 Som udfyldt Slettens Pige,
 Der er min elskte Fødestavn,
 Der jubler jeg mit Danmarks Navn,
 Thi der er godt at være.

I Danmark kneiser intet Fjeld,
 Ei gjemme stolte Bjerge

Det røde Gulb til Ladheds Træl,
 Ei Jern til valdigt Bærg;
 Men Guldet rigt paa Agren groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Bærg.

O straal fra Diet uforsagt,
 Du Præg af Nordens Stempel!
 Et Ord, et Haandslag være Pagt,
 Og Barmen Trofskabs Tempel!
 Ja Trofskab! du est Danmarks Bærn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke!

O Dannebrog! vort Himmelflag!
 Zilaand os Mod og Styrke!
 Vist høit mod Skye i blodigt Slag,
 Spred Lys i Kampens Mørke!
 Fra oven har en Stemme talt,
 Thi du til os fra Himlen saldt,
 Og skal til Himlen høves.

Og ret som i dit Purpurflag
 Det hvide Kors staaer tegnet,

At tyde Fyldbreit Sindelag,
 Af Kjærlighed omhegnet,
 Saa styrke Retsind Krigens Vand,
 Dg knytte Fredens Broderbaand,
 Dg Fjærme Land og Konge!!

Chr. Wilster.

Ufliden.

Stjøn Malfred løser sit tunge Haar,
 Den lyse Flamme mod Jorden slaaer;
 Ufliden sig tumler paa Blomstertop
 Dg samler de flygtende Guldsfraaler op.

"I Bakken nedrulled min Guldring rød,
 Ufliden! den lægge du i mit Stjød."
 I Bakken sig styrter Ufliden med Hast,
 Den Guldring ham vorder saa tung en Last:

"Det Siv, du træder med hvide Fod,
 Stjøn Malfred! kan strelse mit unge Blod."
 "Der har du et Blad, det er stort nok for dig!
 Glem ikke den Guldring at bringe til mig."

Da runger i Lunden saa huult et Fjed,
 Smaafluglene falde fra Dviste ned.
 En Skovtroll griber Fjøn Malfred fat:
 Nu skal du vorde min Brud i Nat.

Skjøn Malfred græber ved Brudebord,
 Den Skovtroll bruger saa haarde Ord.
 Allsiden saa venlig ved Bækken sad,
 Nu ligger han liig paa det visne Blad!

Arminius.

Den brudte Myrthe.

(Octoberfortælling.)

* *

Motto: Das Vögelchen liebt — doch kalt wie Schnee
 Sind Herzen der Menschen — o weh! o weh!

En deilig Sommeraften, medens Solen kastede sine Straaler
 forgyldende over Skov og Borg og Hytte, sad to unge blom-
 firende Piger under de løvrige høie Træer, som skjogge over
 Kæmpehøien i det yndige Frederiksbergs Slotskauge. De vare
 just begge muntre og spøgede med en ung Herre, som var deres

bedsager, og den ene af Pigernes, Julie Gyldenssees, Trolovede. Som de saaledes spøge, mærker de, at noget i Nærheden bevæger sig. En stor Jagthund kommer farendes hen imod de unge Damer: Herren løfter sin Stok, for at forsvare dem, da i det Samme et Ord af Hundens Eier kalder den pludselig tilbage. En lille Mand, stærk af Lemmer og velbyggt, gik hurtigt forbi, kastede et skarpt, glødende Blik paa den ene Pige, raabte paa Hunden: "Jante!" — og forsvandt pludseligt bag Havens Træer. Den arme Pige blev af Angst bleg og skælvede hæftigt. —

"Milla! hvad fattes dig!" spurgde Julia.

"Frøken! er De syg? for Himlens Skyld, hvad er der?" — sagde Herr Resenio.

"Å! jeg er saa syg!" — svarede Milla! — "Aften-luften" —

"Min Gud" — sagde Julia — "den lille Mand's Blik synes at have ramt dig som en drøbende Lynstraale! hvorledes er det dog fat? Kjender du ham, Milla?" —

Milla taug et Dieblik, stirrede hen for sig mellem Træerne og sagde: "for Himlens Skyld, lader os ile hjem: det er ilde: Solen er jo næsten nede — og jeg er hjertesyg." —

Hun støttede sig paa Julia og Herr Resenio og gik med hurtige Skridt til Haugens Udgang, hvor Karethen ventede

paa dem. De traabte ind og fore ilfsomt af Sted til Byen. *Milla* sagde sin *Cousine*, *Julia*, Farvel og ilede op paa sit lille *Barelse*. *Neppe* var hun her, førend hun stødte et *Vindue* op og stillede sig hen i det, medens *Maanen* skinnede klart ind gennem *Rude*erne paa et lille *Villede*, som hang paa *Bæggen* under *Millas* *Speil*. Hun sukkede dybt og stirrede med *Taarer* i *Diet* over til sin *Gjenboe*, som om hun ventede, at ogsaa denne skulde aabne sit *Vindue*. Men hverken kom der *Iaften* *Lys*, ikke heller blev *Vinduet* efter *Sædvane* aabnet. Hun lyttede længe, men forgjeves: den blide *Floite* tonede heller ingen *Kjerlighedsmelodie* i *Aften*. Alt var stille, som om *Barelsen* var uddøet. *Selv* *Turtelduen*, der pleiede at kurre og slagre rundt derinde, var taus. Med *Bedrøvelse* og *Angst* stod nu den arme *Pige* der, og, da hendes *Hie* faldt paa *Myrthetraet*, som stod i *Elffers* *Vindue*, brast hun i *Graad* og sukkede saaledes:

Udi *Vestlands* grønne *Skove*
 Mellem *Kjerlighedens* *Myrth*,
 Mellem *Roser* og *Kjerminder*
 Vandre *elffovsfulde* *Hyrder*,
 Med de *smilende* *Hyrbinder*,
 Alle monne *Gros* love!

Dgaa her bag Sølvperle
 Nattens hulde Dronning lyser
 Elskeren paa sine Stier!
 Hvi mon da hans Hjerte fryser?
 Hvi mon da hans Fløite tier?
 Hvi mon da hans Mund ei smite?

Er da her, i Nordens Riger,
 Ingen kjerlig, tro Veninde?
 Nu! saa syng da ud din Klage!
 Seg er jo din Elskerinde!
 Seg vil ei din Sjel bedrage —
 Al! hvi mon du fra mig viger!

Hulde Elsker! Hjertet banker!
 Hulde Elsker! Hjertet sukker!
 Hulde Elsker! Hjertet bløder!
 Hvis dit Hjerte du tillukker,
 Hulde Elsker! du mig døder:
 Thi kun du — du er mit Anker!

Maa den stakkels Pige klage?
 Maa af Kjerlighed hun klynke?
 Maa hun natlig eensom sørge?

Hvi mon du din Pande rynke?
 Hør mig om min Brøde spørge!
 Jeg vil ei din Sjæl bedrage!

Å, min Elsker! i din Brede
 Straffer grumt du Elskerinden:
 Løshed er et Bud fra Døden!
 Saae du Taarerne paa Kinden,
 Saae du Kindens Febergløden,
 Kom da, Lindring at berede!

Hulde Elsker! Hjertet banker!
 Hulde Elsker! Hjertet sukker!
 Hulde Elsker! Hjertet bløder!
 Hjertet banker, Pigen sukker!
 Hjertet sukker, Sorgen døder!
 Hjertet bløder: kom! mit Anker!

Saaledes aabne hun sit Hjerte: men intet Tegns fornåm
 hun til Gjenbar. Udmattet kastede hun sig endelig paa sit
 Leie og flumrede urolig, indtil Morgenrøden brød frem: da
 ilede hun atter til Vinduet, for at speide efter den elskende
 Gjenstand — og see! han stod der, tåt bag Ruden og stirrede
 med et skarpt Blik over til hende, men som om han dog ei

bemærkede, at hun var traadt til Vinduet. Et Dieblisk efter syntes han at samle sine Tanker, saae hende — gik nogle Skridt tilbage i sit Værelse og nærmede sig derpaa det skønne Murthetææ, der stod i Vinduet og som han fra en lille Kvist af havde opstøket saa omhyggelig hidindtil, efterdi Kvisten var en Gave af Milla. Med begge Hænder greb han fat paa det ufslyldige Træ og sønderbrød det ganske. Han aabnede derpaa Vinduet og kastede Grenene ud med en hæftig Haanlatter. —

Den arme Milla! hun saae derpaa — blegnebe og sank magtesløs om paa Gulvet og udstødte et Skrig, hvorved Faderen, der just opholdt sig i Værelset ved Siden, blev kaldet derind, og fandt med Forsærdelse sit Barn livløs paa Gulvet. Hans Røst sammenkaldte Familien til Hjælp — Lægen hentes: Pigen bragtes til sit Leie, hvilket hun kun lang Tid efter igjen skulde forlade: en hæftig Feber havde angrebet hendes Nerver, og truebe med hendes Død. Der var stor Sorg over dette Tilfælde. Man granskede efter Grunden til, hvi dog vel den blomstrende Pige, saaledes kunde pludselig henfalde — og Grunden var da ikke saa vanskelig at udfinde, efterdi Faderen blev opmærksom paa Billedet under Speilet og saavel Moderen var indviet i Datterens hemmelige Forstaaelse som og Broderen, Alberto. — Denne Sidste løb hurtig over til Eskeren, hvis Navn var Silvio, traadte hæftig ind ad

Døren og raabte: hvad har du gjort! du er min Søsters Morder! — ”Saa?” svarede med tilshyneladende Rolighed Silvio, medens hans Indvortes var inderlig rystet og han fortrød sin hæftige Afsærd. — ”Saa? er hun da død? Jeg har sønderbrudt min Myrthe! Havde jeg maaffee ikke Lov dertil? er det denne Handling hun maaffee tager sig saa nær? hvorledes kommer hun da i al Verden til dette?”

Alberto svarede: Hun havde jo givet dig Myrthen. Hvorfor har du da nu brudt den?

Silvio sagde: Dertil havde jeg mine gode Grunde.

Alberto: Gode? — Giv dog Gud, det var saa; men jeg tvivler meget derpaa; og dersom da disse dine gode Grunde ikke slyge Lyset — saa kom frem dermed.

Silvio: Hvo har sat dig til at kræve mig til Regnskab for mine Handlinger?

Alberto: Min arme Søster, den Syge!

Silvio: Hun? Af Alle behøver hun mindst Dplysning, efterdi hun vel maa kjende sin Brøde mod mig.

Alberto: — Silvio! dersom hun kjendte hos sig nogen Brøde mod dig, har du da Grund til at troe, at hun, der eengang elskede dig saa inderligt, med Trodsen vilde affordre dig Regnskab ved en Anden? — Mener du ikke, at det sømme kvindelige Hjerte da vilde med tusinde Bønner om Tilgivelse,

maafsee for det Ubethdeligste af Verden, nærme sig dig? —
hun, som eengang elskede dig —

Selvio: Gengang? Gengang? — Altsaa som jeg formo-
dede! Altsaa har jeg Ret! — Forlad mig?

Alberto: Nei! Jeg fordrer Regnskab.

Silvio: Saa kom — seer du! Gist i Vinduet — hist i
Vinduet — men hvad nytter det? — Det er jo saa forbi!
Alting er forbi! Det er alt for vist! Hun kan ikke nægte det.

Alberto: Hvad? tael! Gist i Vinduet altsaa —

Silvio: Jeg mener Vinduet der henne i Hjørnet — der
hængde hun efter Aftale stedsle sin hvide Silkepung til Tegn,
naar Ebers haardhjertede Herr Fader var i Klubben eller paa
Wiinkjesberen, for at jeg da kunde begive mig sikker derover;
thi den indbildske bondestolte Mand ringeagtede formeget en
simpel ung Embedsmand uden Karakter, eller Udfigter til at
naae op til ham — Herr Statsraaden nemlig, Ebers haardhjer-
tede Herr Fader —: han ringeagtede mig formeget til, at han
nogensinde skulde have tilladt en Forbindelse mellem mig og hans
Datter, hvem han formodentlig havde tiltænk en Baron eller
Greve! Da jeg nu igaar efter Sædvane seer Tegnet ophængt
paa sit Sted, iler jeg ufortøvet derover. Paa Trapperne mø-
der mig den lille Janne. Jeg spørger: er Søster Nilla der-
oppe? — "Nei!" — Hvad! er hun ikke hjemme? — "Nei!"

Min Gud! hvorledes? hvor er hun da? — ”Hun er for kort siden kjørt ud!” — Alene? — ”Nei!” — Hvo var da med hende? — ”Herr Resenio!” — Resenio! ham den lange Mand med Pudderet i Haaret? — — ”Ja!” — ”Ei! det er ubegribeligt!” mumlede jeg, iler op paa Kammeret, finder det tomt og Pungen hængende i Vinduet. — ”Utsaa min Fjende, ham, som jeg ogsaa aandelig afføyer for hans litterære Hovmod og Arrogance — ham — ham rækker hun Haanden — med ham følger hun ud og haaner mig ovenikjøbet? Han er rigere; han er betittet: — jeg er fattig. Han har maaskee bunden Faderen — Datteren forlader mig troløs, som de fleste Døtre gjøre ved deres Elskere, naar Faderen beder eller befaler!” — Ha! mit Blod kom i Oprør! Jeg havde elsket din Søster saa høit og nu forhaaner hun mig saa dybt. — Jeg vidste næsten Intet mere af mig selv at sige; endelig blev jeg lidet roligere: jeg forlod Byen — jeg vandrede planløs omkring hid og did, indtil jeg i Aftenstunden nær ved det ægyptiske Tempel i Slotsaugen hører Røsten af den muntre Milla og Herr Resenios tordnende Skoggerlatter. Jeg gik nærmere, og traf dem tilligemed Cousine Julia, der var med for Ansæendigheds Skyld, ved Kæmpestenen under de høie Træer. Jeg blev forbittret, men betvang mig selv, værdigede dem ikke et Ord, men kastede et gjennemtrængende, foragteligt Blik paa Milla, i det jeg gik dem med hurtige Skridt forbi. — Derpaa

ilebe jeg hjem; og nu spørger jeg Herr Dommeren, hvad han har at indvende imod Beskyldningen for hendes siensynlige Forbrydelse og opdagede Korstaaelse? —

Alberto stod forundret og svarede: "Jeg veed ikke selv at finde Rede i dette; men saameget er vist, at du maatte kun have saare ringe Tanker om din Elskede, dersom du kunde troe, at hun saaledes, saa udelicat, vilde ophæve Forbindelsen med dig. — Jeg veed ikke hvorfor hun er fulgt med hiin Herre; men jeg vil søge Oplysning derom og er fuldkommen overtydnet om Pigenes Ufkyldighed, ligesom om din raae og barbariske Fremfærd, der saa aabenbar var lagt an paa at knuse hendes Hjerter, et Hjerter, som du ikke var værdig at eie, og, som du, om Himlen lader hende leve, aldrig mere skal komme i Besiddelse af saalange jeg lever og er til."

Silvio. Godt! — Jeg seer nu tilfulde, hvilken Familie, jeg var kommen ind i. Vel, at jeg itide oplod mine Dine! — Nu ikke et Ord mere imellem os, naar jeg blot endnu har sagt: forlad mit Værelse! gaae!

Alberto gif opbragt bort. Smidlertid kunde dog Silvio ikke, efter noiere Overlag, finde Pigen Skyldig i saa sort en Ondskab, og, skjønt det Hele var ham en Gaade, tilstod han dog for sig selv, at det var en herlig, talentfuld og elskelig Pige, at han uden hende ei vilde kunne blive lykkelig, og, at det derfor var saare slemt, at Myrthen laae paa Gaden. —

Å! sagde han med Bebrøvelse: Myrthen er jo brudt! Kan den da aldrig mere groe paa nye? — Hans Hjerter blev efterhaanden rørt; han begyndte at indsee Skinsygens farlige Magt; han tænkte paa den arme Desdemonas Lod og greb Pennen, for i et Hjertesuk at bede den fornærmede Pige om Tilgivelse og Forsoning.

Men stundom, naar Hjertet har været vildfarende, blive alle Forsøg forgjeves; en egenfindig Skjæbne synes at straffe det. Saaledes gik det ogsaa her: Myrthen var brudt! — Da Silvio havde fuldendt sit Brev, stak han det til sig, gik ned ad Trapperne og boiede om ved Hjørnet, hvor han vidste den lille Zanne skulde forbi, naar hun gik til sin Skole. Den Lille kom; han nærmede sig, spurgde om Milla og erfoer, at hun var hæftig syg endnu. Han gav den Lille Brevet og bad hende levere Milla det i Genrum. Hun lovede det og gik. — Om Middagen indfandt han sig, da Barnet atter gik til sin Skole, paa samme Sted, og spurgde: "Gav du Milla Brevet?" — Barnet græd og svarede nei. "Hvad? hvo fik det da?" — "Fader!" — Min Gud! hvorledes da? — Den Lille svarede: "da jeg traadte hen til Millas Seng og havde givet hende Brevet, og hun havde aabnet det for at læse det, traadte Fader pludseligt ind, og sagde til hende: "hvad er det, Milla, du der har? Et Brev vel fra ham, din Tyran! — Det er ikke gavnligt for dig i din Tilstand, mit Barn! giv mig det:

det indeholder vistnok Brevidelser!" — Derpaa tog han Brevet og forlod Bærelset!" — Den Lille grad og Silvio blev som forstenet, da han mærkede, at en ond Genius greb ind med i Begivenheden. Endelig tænkte han ved sig selv: det er vel muligt at den haarde Mand ved Gjennemlæsningen af mit Brev vil føle sig bevæget, og nu er det maaskee just Dieblicket at vinde hans Hjerte. Han soer op ad Trapperne; den Gamle kom ham i Møde, bukkede for ham og sagde: "De her, Herr Silvio? I Sandhed, De overrasker mig, skjönt ikke behageligt: jeg havde ikke ventet, at De kom her, medens jeg var hjemme, men først, naar jeg, — jeg mener den bondestolte, haardhjerteede Fader, — var gaaet i Klubben eller paa Wiinhuset."

Silvio greb hans Haand med Varme og sagde: "Tilgivelse! Tilgivelse for det som er skeet! Ak! hvis jeg har troet, at De var kold, saa beskæm mig nu, ved at vise mig, hvor lidet jeg har forstaaet mig paa et Menneskes Hjerte."

"Herr Silvio!" — var Svaret — "vistnok har De kun lidet forstaaet Menneskets Hjerte —"

"Anuus ikke mit!" svarede Silvio — "jeg er" —

"Herr Silvio!" — lod atter Svaret — "De har knust mig min Datters!" —

Silvio begyndte paa ny — "jeg er kommen, Herre! for at gjøre godt, hvad jeg har gjort ilde —"

”Herr Silvio!” — lod atter Svaret — ”kan De virkelig det, saa er De min Mester; ja De er en Herremester, en Mirakelmager; men jeg tænker der er sat en Pind for” —

Silvio begyndte paa ny: ”jeg meente det saa vel, saa ærligt med deres Datter —”

”Herr Silvio! kjære Herr Silvio!” — fik han til Svar — ”dersom De taler sandt, saa lov mig som ærlig Mand, da, efterdi De er en fattig Karl, ikke nogensinde at begjære min Datters Hjerte; thi De vilbe kun gjøre hende uhykkelig, da De ikke kunde føde hende efter hendes Stand. Løver De mig det? giver De mig derpaa Haanden? Saa ere vi gode Venner!” —

Silvio saae, at han her stod for en uoverstigelig Muur, at han kuns vilbe stride forgjæves, og rakte den Gamle Haanden. ”Jeg lover og sværger” — sagde han — ”at jeg nu aldrig skal anholde om Deres Datters Haand — førend jeg kan føde hende standsmæssig!” —

”Et Ord et Ord, en Mand en Mand” — svarede hiin — ”saa ere vi gode Venner, — jeg mener vi ere gode at stille ad, have intet mere at strides om! — God Lykke Herr Silvio! — Urbødige Tjener, min Herre!” — Han bukkede atter, gik og lod Silvio staae alene med Sjælen fuld af Forestillinger om den frygtelige Selvfornægtelse, han nu havde paalagt sig. — Saaledes sandt han sig mere og mere hildet og kunde nu hverken røre God eller Haand mere, for at bringe Forbindelsen

paany istand — og dog ønskede han blot een Gang endnu at tale med den Elskede, for at bede om hendes Tilgivelse. Endelig gif han bedrøvet, haabløs hjem, og, da han traadte ind paa sit Bærelse, udbrød han, i det han med Graad kastede sig paa Sengen: "ah! min Myrthe, min Myrthe er jo brudt!"

Dste gjorde Silvio Forsøg paa at nærme sig Milla, for at erholde den Tilgivelse og den Oplysning, der begge vare saa fornødne for hans Livs Rolighed; men alle Forsøg derpaa mislykkedes. Omfider var det ham umuligt at tøve længer og han besluttede nu at gjøre et dristigt Boveskifte i denne Anledning. Han vidste nøie, hvilke Selskaber Milla tilforn havde besøgt; men nu fandt han hende ingensteds: hun havde indsluttet sig i sig selv. Han vidste imidlertid ogsaa, i hvilken Kirke, hun pleiede at komme, — men den fromme Pige saae her hverken til Hoire eller Venstre. Men en Aften silde, da Lygterne vare tændte paa Gaden, ser han, i det han tungsinndig vankede alene hid og did, en Vogn rulle sig forbi og gjenkjendte strax Millas Faders Tjener og Liberie. Da han kom fra den modsatte Side af Vognen, saae han ved Lygtefkinnet tydeligt at Milla ene befandt sig i Karethen. Nu er det Diebliffet, tænkte han. Nu gjælder det — nu eller aldrig! — Han vendte hurtigt om, forfulgde Vognen og naaede, i det han løb af al Magt efter den, atter paa et Torv den Kjørende. Han nærmede sig nede den velbekjendte Rudff ved Ravn og bød ham holde stille.

Han holdt. Pigen blev forfærdet; men, inden hun kunde tale eller bevæge sig, havde Silvio aabnet Kæthedøren og raabte: — "Milla! Hjære Milla! forfærdes ikke. Det er mig, det er Silvio! Endelig, endelig har jeg dig dog: stiiig ud —"

"Nei" — svarede Pigen — "forlad mig: jeg har lovet min Fader ingenfinde at tale med dig!"

"Vel" — svarede Silvio — "vel! saa bliv da og — jeg stiger ind til dig — jeg følger med —"

"Ne" — sagde Pigen da — "hvad skal jeg gjøre!" —

Han rakte hende Haanden, hun steg ned og Vognen rullede langsomt fort, medens de gik ved Siden af den. Men neppe vare de komne nogle faa Skridt, neppe havde Silvio begyndt paa sine Bønner og Kjærlighedsforsikringer, førend de saae tæt foran sig Alberto, der slog Silvio med Haanden paa Skulderen og stirrede stift paa ham, sigende: "Min Herre! har De maaskee forglemt, hvad jeg har sagt Dem? — Saalange jeg lever skal min Søster aldrig blive Deres Brud! De huffer jo dog nok, stjønt det nu alt er fem Aar siden — De huffer jo dog nok, siger jeg — den brudre Myrke?"

Derpaa gav han den forfærdede Pige, der taus fulgte ham, sin Arm, steg med hende i Vognen, lod Vinduet synke, og raabte ud til Kudsten: Hjør! Hjør, som om Du havde stjaalet Heste og Vogn! Hjør — i Satans Navn! —

Og han hjørte.

* * *

Silvio til sin Broder, Bonaventura.

”Å! otte Aar, otte lange Aar ere nu henrundne siden den ulykkelige Myrthe blev brudt; og endnu græder jeg. Om jeg har grædt? om jeg har sørget al denne Tid? O! jeg har ofte leet, leet af Hjertet over Menneffenes Daarlighed, over deres Stolthed, Vresfyge og øvrige Feil. — Nu er da Faderen død; men med ham gaaer jo ikke mit Lofte i Graven. Hvor smerter det mig, naar jeg seer Pigen gaae hen saaledes i Sorg; maaskee føler hun dog i sit Hjerte Noget, der siger hende, at Alt kunde endnu have blevet Godt, dersom ikke en ond Genius var traadt imellem os og havde forbudet vore Hjertes nogensinde mere at nærme sig hinanden. Jeg er endnu i min forrige Stilling, der Kuns lidet har forbedret sig, da Man har, som hele Staden siger, spillet en Comødie med mig. — Jeg stod paa Punctet at gjøre et Skridt fremad, da et Tilfælde berøvede mig Frugten af 15 Aars utrættelige Virksomhed i Statens Tjeneste. Var dette ikke skeet, vilde jeg maaskee endnu være bleven en lykkelig Mand, uagtet den sønderbrudte Myrthe — — Å! — jeg bliver syg — Græmmelse — Lev vel! — — de sidste Linier — Lev evig vel! —”

*

*

*

Dette Brev blev evig ufuldendt og fandtes paa Silvios
 Pult, ved hvilken han var sjunken tilbage, rørt af et Tilfælde,
 der pludseligt blev hans Død. Af hans Broder har jeg hørt,
 at han den ganske Sommer havde lidt hæftigt af angstelige
 Syner i Drømme. Saaledes håndtes det omtrent 3 Maaneder
 førend hans pludselige Bortgang fra Livet, at han en Nat, i
 vilde Fantasier, havde seet sig selv i Skuespilhuset, hvor han
 sædvanlig pleiede at indfinde sig, den Aften, han vidste Milla
 havde Loge. Hun havde vinket ad ham og sagt:

"Naar Vinden suser paa min Grav,
 "Da er jeg evig din!" — — —

"Nei," havde han sagt, "Du er ingen Dødningbrud!" Der-
 paa havde de begge forladt Skuespilhuset, for endnu samme
 Nat at holde Bryllup. Han var da gaaet hjem, havde iført
 sig sine Hvitidsklæder og ilede Klokken 12 op ad hendes Trap-
 per; men see! der stod den onde Mand, Alberto, og svingede
 et blankt Sværd til alle Sider, for at forhindre ham Dypgan-
 gen. "Klokken er jo 12?" — sagde Silvio. "Broder, Bruden
 venter! du er jo selv hvidtsklædt i Sort! lad mig med Fred
 komme ind." — Da havde Alberto svaret kold: "vel er jeg
 fort: det er Døden jo ogsaa! Endnu er hun ikke din! Gaa
 bort! hvor har du hendes Brudekrands? hvor er Myrthen?"
 — Ved dette Spørgsmaal var Silvio brusten i Graad og
 gik bedrøbet atter ned ad Trapperne, for hjemme at søge om

Myrthen. — Da han ingen fandt, var han bedrøvet og sorgfuld vandret hen til St. Zebaoths Kirkegaard. Her fandt han Kirken opløst og traadte ind. Nu fornam han i det Fjerne en dyb Sørgemusik, Orgelet tonede: "hvo veed hvor nær mig er min Ende!" — og et Liigtog lod sig tilhøye. Man satte den aabne Kiste foran Altaret. Det var Millas Liig — uden Myrthefrands. Den gamle, gode Moder gik grædende i Følget. Man bar atter Liiget ud, Orgelet sang. Han fulgte med Skaren; men den gamle, udmattede Moder havde sat sig ned ved Altarfoden derinde i Kirken. Da nu Liiget var nebsat og Jorden kastet derover, og Man havde bestrøet Graven med Sand, kom Alberto, trykkede Silvios Haand og sagde: "nu, Broder! nu er hun din! see, her ere Myrthekvistene! Plant dem paa Graven! der vil du vel ikke atter skinsyg oprykke og brække dem!" —

Silvio græd, strøede Grenene paa Graven og ilede ind i Kirken, hvor Moderen endnu sad for Altarfoden. "Min Søn," sagde hun — "see her er dit Billede, som Milla eiede. Hver Gang hun i hine Dage saae dig bedrøvet komme hjem, da opsprattede hun et Sting af denne guldstue Indfatning. Husker Du, at Du engang, da Du en Aften bekymret fulgte hende hjem, lovede at ville drage til Amerika, for at gjøre Lykke, for at fremme hendes Held? — Nu maa Du, for at naae dette Held drage efter hende!" — Da hun sagde dette, fore-

Kom det ham, som om han i Fortvivlelse havde af Crucifixet paa Altaret udbraget et Spiger og stød det i sit eget Hjerte — hvorved han da var opbaagnet. —

* * *

Det eneste, som endnu staaer tilbage at oplyse, var maaskee, hvorfor Milla saaledes, hiin uhyggelige Aften, var, efter givet Tegnet til Silvio, i Selskab med Julia og Herr Rejenio taget af Staden. Det Sande deri var følgende: Milla havde blot forglemmt at borttage Tegnet til Sammenkomsten. Veninden Julia, der ikke ene kunde være i Selskab med sin Elskere, havde anmodet Milla om at ledsage dem, og denne elskelige Pige sønnedes bittert nok af Skjæbnen, der af denne lille Glød vidste at opflamme den hele Lue, der skulde fortære hendes Elskovstempel. Man veed siden ikke at fortælle mere om hendes Skjæbne og Hændelser; men hun skal i Silvios Dødsaar have forladt Staden og være reist til Tydskland, formodentlig for at undgaae alle sørgelige Minder om hendes korte lykkelige Vaars Roser og Myrther.

Ektost.

Den sande Lykke.

(En Efterligning af den gammelengelske Sang: "My Mind to me a kingdom is.")

Jeg ejer i mit eget Bryst
 Et ubegrændset Kongerige;
 I Syd og Nord, i Vest og Ost
 Min Rigdom haver ej sin Lige;
 Og, mangler jeg end hvad de fleste have,
 Kan intet Savn min Lykke undergrave.

Min Rigdom er mit glade Sind,
 Min Nøjsomhed mit Kongedømme;
 Al anden Rigdom er kun Wind,
 Al anden Højhed lutter Drømme.
 Med ingen Konge ønsker jeg at bytte;
 Thi hvad, jeg selv er Konge i min Hytte.

Hvorfor mon da til Trens Top
 Af Tusinder saa daarligt fastes?
 Al! hvo som flyver høiest op
 Med dybest Fald til Jorden fastes;
 De kæmpe — vinde hvad der tabes atter —
 En sliq Lykfsalighed min Sjæl ej fatter.

Jeg leer ej ved min Nastes Kval,
 Langt mindre ved hans Lykke sukker;
 Jeg skjælver ej i Kongesal,
 For ingen Overmand mig bukker;
 I Wrens Solskin jeg mig aldrig bader;
 Jeg Fjende hverken frygter eller hader.

Skjøndt hiin har hver en Skuffe fuld,
 Dog højere hans Attraae stiger.
 Jeg har kun lidt af Sølv og Guld,
 Men nøjsom, efter meer ej higer.
 Thi er han fattig midt i sine Dyrger;
 Og jeg er riig — han græder; og jeg synger.

Min Rigdom er min Nøjsomhed
 Min Sundhed er mit glade Hjerte.
 Min Sjæl af ingen Brøde veed:
 Det er mit Værn mod Angers Smerte.
 Jeg ej ved Glands Misundelsen fremkalder;
 I Skygge trygt min jevne Bane falder.

En anden gaaer den krumme Vej,
 For Sturkens Fodder støvet flækker;
 Til Smiger kjender ikke jeg,
 Mit Hjerte paa min Tunge ligger.

Jeg væmmes ved den Feiges Hylefagter ;
Jeg kysser ej den Haand , min Sjæl foragter .

Jeg aldrig mig bekymrer om
Bekymringer , som tusind bære ,
Der bejle ræd til Hobens Dom ,
Dg trygle om en borget Vre .
Forbuden Lyst min Slummer ej afbryder ;
Min er med Rette hver en Lyst jeg nyder .

Tilfreds med det , mig Himlen gav ,
Jeg aldrig efter mere iler .
Jeg prøver ej det falske Hav ;
I Stormen jeg paa Kysten hviler .
I Dalen sidder jeg og rolig fuer ,
Hvor Storm og Lyn den høje Bjergtop truer .

Jeg elsker ej — jeg hader ej —
Den Riges Slot — den Armes Hytte ;
Jeg gaaer den gyldne Middelvej ,
Med ingen af dem vil jeg bytte .
Saa er mit Valg , og saadant er mit Lykke ;
Et nøjsomt Sind er Jordens største Lykke .

S. S. Richee.

Buggesang.

Gyng nu stille i din Bugge!
 Moder luller Dig i Blund.
 Høst dig sover alt Din Duffe;
 Luf nu de Smaasine kun!

Saa skal Moder for Dig synge
 Om de Børn med Vinger paa;
 De vil gjerne med Dig gyng:
 Det er de Gudsengle smaae.

Blomster skal de til Dig bringe,
 Stjernegyldne, himmelblaae,
 Og vil Du i Luft Dig svinge,
 Bringe de Dig Vinger smaae.

Slotte skal de hos Dig bygge
 Af det klare Maaneskin,
 Skal med Stjerner BARNET smykke,
 Bære i Guds Himmel ind.

Der de boe, de Engle fromme,
 Der er Alle Børn som Du;

Der skal Nøder til Dig komme,
Naar Du bliver from som nu.

Sødt Du flumrer alt og smiler,
Drømmer alt om Engle smaae,
Leger, flyver og heniler
Med de gyldne Vinger paa.

Drøm og smil og leeg i Blunden!
Flyv med de Gudsengle smaae!
O, naar Drømmen er forsbunden,
Glem ei Himmelen, Du saae!

B. S. Ingemann.

Minnesangeren.

1.

Sangeren.

Du lille røde Bolig!
Jeg maae forlade dig;
Naturen saa fortrolig
Derude vinker mig.

Dg Nattergalen sjunger
 En Sang om Kjerlighed,
 Mens hundred glade Tunger
 Af Fryd istemme med.

Hen til de dunkle Skove
 Jeg gange vil i Qual,
 See i den blanke Bove,
 Saa fryder sig min Sjæl.
 Der staae de Blomster røde,
 Der staae de Blomster blaa;
 I Sommernatten gløde,
 Foroven Stjerner smaa.

Dg Borgen ventlig vækker
 Sit Spiir bag Skoven hen;
 Til Fortid stille vækker
 De Sagn vor Hu igien.
 Paa Borgetinde oppe
 En Tomfru sidder bly;
 Seer over Lindeteppe,
 Saaer saa i Skovens Ly.

Dg jeg vil Krandsfe binde
 Alt for den Somfru der,
 Hun er min Sjæls Veninde,
 Hun er mit Hjerter nær.
 Hun er en Hind i Dalen!
 En Lillie i mit Beed!
 Dg sødt som Rattergalen
 Hun vækker Kjærlighed.

Jeg plukke vil de Blommer,
 Som staae saa glade der;
 De vist i faure Sommer
 Har og en Hjertenskjær!
 Saa i de Bølger blanke
 Jeg kaste vil dem ned;
 De skal til hende vanke
 Dg hvikke Kjærlighed!

* * *

2.

Bølgernes Sang.

Den under Blomsterløvet
 Vi rulle i det Blaa!

Vi aldrig er bedrøvet
 I vore Gange smaa.
 Saa lystelig vi synge
 Alt om vor Kjærlighed;
 Hvert Aar vi os forynge
 Og glæde os derved!

Dybt ind i Jorden ile
 Smaaølger tit med Lyst;
 De Alfer aldrig hvile,
 Som hamre der saa lyst.
 Der har de dem en Bolig
 Af Jordens bedste Skat,
 Arbejde derfor troelig
 Alt i den mørke Nat.

Og naar saa Vaaren kommer,
 Saa er vi dobbelt glad;
 Vi kysse Engens Blommer,
 Og vade Træets Blad.
 Foroven Rattergalen
 Sin søde Trille flaaer,
 Og taf ved den i Dalen
 Do fromme Elskte gaaer.

Dg dybt i Bryftet føle
 Vi og til Kjærlighed,
 Dg Solens Flamme kjole
 Ej kan vor Salighed.
 Hen i de dunkle Gange
 Vor Elfte følge vi,
 Dg quæde vore Gange
 Ved Breddens Blomsterstie.

Dybt Solens Lue følger
 Sig i vort Speil saa glat,
 Dg i de lyse Bølger
 Er Jordens Blomster sat.
 Naar Matten klar fremstrider
 Med sine Stjerner smaa,
 Da sagtelig de glider
 Alt i de Bølger blaa.

Naar saa en Yngling banker
 Lil Kildens Bølgebred,
 Da Blomster smaa han sanker,
 Dg kaster dem derned.
 Men Roserne de røde
 Lil hende ruller hen,

Saa gaer hun glad imøde
 Sin Sjæls udkaarne Ven.

* * *

3.

Jomfruen paa Borgetind.

I Skoven lyder Harpeklang,
 Dertil en from og stille Sang,
 Det maa en Sanger være;
 Dg alle Fugle lytte til,
 Som vil de Sangen lære.

En Minnesanger er saa bly
 Han sidder under Rosenlye,
 Dg om sin Elskte quæder;
 Saa lytter Svend og Mø dertil,
 Dg dem i Hjertet glæder.

Derneede ruller Bølgen blaa,
 Dg kaster op de Blomster smaa,
 En Krands af Roser røde,
 Dg af Violerne de bly,
 Dg af Hjærtinder søde.

O hulde Blomster! ham det er!
 Han bringe vil sin Hjertenskjer
 Et kjærligt Elskovsminde!
 Saa gav han det til Bølgerne
 At bringe sin Veninde!

Min Jomfrutro jeg sværge vil
 Den bly og fromme Sanger til,
 Ham gjennem Livet lyde!
 En Sanger, som er from og god,
 Kan ej min Ufskyld bryde!

* * *

4.

Sangeren i Skoven.

Jeg gif mod Aftenqualde
 Og lytted til Fuglens Sang,
 Og det saa kan jeg melde,
 Kulleb de Bølgers Gang.
 Og trindt saa stod de Blommer
 Og nejed i Solens Glands;
 Ej før i nogen Sommer
 Jeg saae flig underlig Dands.

Der vare røde, hvide
 Dg gule, og dertil blaa,
 De blomstred under Ribe,
 De Store som og de Smaa.
 Da greb jeg Harpens Streng
 Dg sang under Rosenblad,
 Saa sprang hen over Enge
 Den Smaaahind saa let og glad.

From sad paa Borgetinde
 Foroven den Jomfru god.
 De lune Sommervinde
 Omflagred det Ungdomsblod.
 Da lod i mørke Skove
 Saa hertlig den Fuglesang;
 Hun saae til Kildens Bove,
 Dg saa til den Blomstergang.

Nu sidde vi i Quælbe
 Dg see til de Stjerner smaa,
 Dg hvor de Bøge hælbe
 Sig over de Bolger blaa.
 Det er saa sødt om Sommer
 Alt trindt i den Blomsterrad,

Thi som en Yngling kommer
 Naturen saa from og glad.

* * *

5.

Borgen.

Med Spire ranke
 Staaer Borgen der;
 De Stjerner blanke
 Den stræber nær.
 Af Piller baarne
 Er Taget rød,
 Med stærke Laarne
 Saa er den fød'.

Der sidder stille,
 I Sommerqual,
 En Pigelille,
 Og glædes vel.
 Paa Høiloftsbvale
 Saa sidder hun,
 Seer over Dale
 Mod dunkle Lund.

Du fromme Billie!
 Du Rose rød!
 Du Mø paa Billie!
 Du Ungdomsglød!
 I Harpens Streng
 Jeg gribe vil:
 Du sidde længe
 Og lyde til.

Saa vil jeg sjunge
 Om Kjærlighed,
 Min Sang skal runge
 I Mattens Fred.
 Smaaafugle søde
 I Skoven er,
 Skal gaae imode
 De Sange her.

Du saa hibrække
 Din hvide Arm,
 Saa vil jeg lægge
 Den til min Barm.
 Saa skalst du fange
 De Sagn med Lyst,

Dg blier ej bange

Her ved mit Bryst.

*

*

*

6.

Ridderen.

De Sange lyder i den Midienat,
 En Yngling gaaer under Linderad.
 Hvad mon den Yngling vel ville?

Han er saa from og han er saa bly,
 Dg Hjet stirrer mod Nattens Skye;
 I Strengene kan han spille.

Paa Højlofts Svale foroven her,
 Der sidder stille min Datter kjær,
 Dg lyder saa til de Sange.

En Minnefanger han er forvist,
 Der sjunger om Elskov baade først og sidst,
 Alt under de Lindegange.

Dg han skal have min Datter god,
 Saa vil hun frydes, det Ungdomsblod,
 Thi Elskov glæder saa saare!

En Ridder er vel saa kjæt og skjøn,
 Men bly og from er jo Harpens Søn,
 Han bortkalder Sorgens Daare!

Han er en Fugl under vilden Sky,
 Som har ej Hjem, og ej heller Eye,
 Men flager for alle Vinde!

Men han skal sidde i Morgen her,
 Og alle lytte den Sanger nær,
 Saa ere de glad i Sinde!

* * *

I Højeløsts Sale

Hu sidder den Sanger

Saa bly og saa stille,

Med Harpen i Haand.

De Piger i Dale

Saa glade henganger,

At høre ham spille

Saa henrykt i Aand.

Dg yndig paa Lillie,
 En Blomst i det Høje,
 Den Elfte nu lyder
 Til Sangerens Dvad.
 Dg from som en Lillie,
 Med Kjærligheds Dje,
 Hun stille sig fryder
 Dg er nu saa glad.

Naar Riddren mon fremme
 I Kampen sin Hæder,
 Dg blodstænket fanger
 Erobrerens Glænds ;
 Da sidder derhjemme
 Paa Borgens og quader
 Den elskende Sanger,
 Dg vinder en Krands.

M. Winther.

Dødningsedandfen.

Eungt Uglens Vinger fuse mod Taarnets hvide Muur,
 Paa Midnatsstund alt peger det høie Kirkeuhr ;

Huult drøner gennem Natten dets sidste, tolvte Slag;
Dybt lød det under Stenen som fjerne Tordenbrag.

Det reiser sig, det klapper, det ryster sig saa tykt,
Dg tørre Knokler rangle til Gul fra hule Bryst;
Det hopper over Grave, det hopper ikke seen;
Den Nattevind den ryster de nøgne Dødningbeen.

Dg i en Kreds forsamler den hele Skare sig.
Hui! over Krat og Stene de flyve lystelig.
De Dødninger de grine saa fælt i vilben Lyst;
Høit rangle nu de Knokler, høit piber hule Bryst.

”Om Dagen Livet færdes, Midnatten er for os!
Hui! lad det rangle!” hviner det lystelige Tros.
”De Levende sig tumle den ganske Dag saa frie:
En Time os blev undet, i den regjere vi!” —

Forfærdet staaer den Vandrer ved Kirkegaardens Døt;
Lungt al Naturen sover i Nattens sorte Slør;
Brat Livet er bortveget med Dagens sidste Skjær:
Kun Gravens Duff han aander, kun Dødninger han seer.

Det presfer ham saa voldsomt af Vandens kolde Sved ;
 Vel vil han Foden flytte , han mægter intet Fjed.
 Han støttet staaer ved Staven , vel Fjælver da hans Fod,
 Og Dødens Gysen farer ham gjennem Marv og Blod.

”Hui! lad det rangle lystig! Snart endt er Nattens Færd ;
 Hui! tumler Jer, I Knokler! Snart klapper I ei meer !
 Snart Hanen atter galer ; I lægges skal til Roe,
 Og spærres dybt berneede i Kistens snævre Boe!”

Fra Kirketaarnet drøner et enkelt, rødsomt Slag ;
 Brat farer gjennem Natten nu Livets Vanddrag.
 Forsvundne er' de Døde; hver hviler i sin Grav ;
 Den Vandrer fremt sig korsler og flytter nu sin Stav.

H. V. Liunge.

Nanines Sang.

(Af en utrykt Fortælling.)

Du, som formastelig og svag
 Vil Herrens Værk bedømme,
 Og troer, at Dydens gode Sag
 For Dindstabs Magt skal rømme,

Du kjender ikke ret din Gud,
 Du kan ej Engle finde,
 Kun den, som følger Herrens Bud,
 Har Engle smaae i Hjertet inde.

See, hvor de friske Blomster staae
 Og smile dig imøde,
 Kjerminde og Fioler smaae
 Og Roser purpurrøde;
 Nyd deres Duft, og svar mig saa,
 Om du ei Engle kjender?
 Dit arme Hjerte monne staae,
 Forskyder sine bedste Venner.

Og naar den muntre lille Fugl
 Sødt fløiter i det Fjerne,
 Naar Skyen kjærligt leger Skjul
 Med hver en gylden Stjerne,
 Kan du da ei med barnligt Sind
 De Engle smaae fornemme,
 Du kommer ei i Himlen ind,
 Hvor Børn og Engle have hjemme.

Chr. Wilster.

Korsdragerne.

De Riddre sadde
 I gyldne Sale
 Og vendte Tale
 Til Spar og Plade:

”Vi Christne ere,
 Vi Sværdet bære
 For Christi Ære;
 Men Hedningtunger
 I Templet runger,
 Og Vantro bygger
 I Troens Skygger!” —

De Riddre stunde
 Fra Volskre bløde:
 ”Med Vandringsstaven
 Vi gaae til Graven!
 Ei Hedning blunde,
 Hvor Christus døde!”

Og frem de brøde
 Med Stav i Haanden,

Dg Mod i Kanden,
 Dg Sværd ved Belte,
 De gjæve Helte.

Dg som de ginge
 I Matten stille,
 Paa hellig Binge
 Mon Engle svinge
 Hen over Jorden;
 Da rullede' Jorden
 Dg Lyn mon spille;
 Dg Stemmer fromme
 I Luften komme:

"Ei Haand paa Sværdet,
 Men Tro i Hjertet
 Er Christi Vaaben,
 I fik i Daaben! —
 Men Vandserplade
 Dg Svardehjalte
 Dg Hjelme hvalte,
 Mon Kristus hade."

De Ribdre bade: —
 "Vel Troens Styrke

I Hjertet lyser;
 Men Hjertet gyser,
 At Helligdommen,
 Og Helgentuen
 I Tempelbuen,
 I Haand er kommen,
 Som ei vil byrke
 Det lidet Noer, —
 Vor Frelser stor! ” —

Og Nøsten svær:
 ”Ei Offerhaanden,
 Ei Altarflamme,
 Men Fromhedsaanden
 Er Troens Stamme!” —

De Riddre knæle: —
 ”Er Hjelmten bruffen
 Og Sværdet rusten, —
 Vor Kind er gusten!
 Her, Hedningtonen
 I Tempellets Halle;
 Ha! lad dem falbe!

Os vinker Kronen,
 Ei her vi dvæle!" —

* * *

Dg de gaae i stolte Skarer
 Over Land og over Bølge:
 Ahnende de ikke følge,
 Hvad dem Himlen aabenbarer.

Fromheds, Troens, Jesu Stemme,
 Høre ei de Kæmper stolte,
 Komas Dn i deres Skjolde,
 Dnens Balde kun de fremme.

See! om Zions Muur de stande,
 Svinge Spar og gyldne Landse,
 Blod med Kedron sig mon blande,
 Muren helteliig omkrandsse.

Rasende de Løver stride
 Dg i Hjerteblod de vade:
 Af, af hine Bølgerade
 Kan ei spire Blomster blide.

Nei! en Staalblomst er kun Sværdet,
 Naar i Retferds Arm det flammer;
 Brænder Lidenskab i Hjertet,
 Ei som Herrens Sværd det rammer.

I som bort til Zion droge!
 Derjor slynge Melpomene
 Ei sin Krands om Eders Bæne,
 Ei for Sandhed selv I floge.

Thi paa Jesu Grav I strakte
 Blodig Haand mod Fredens Engel:
 Blodet farved Blomstens Stengel,
 Som ved Jesu Kors I lagde.

Hvo sit Sværd af Balgen drager,
 Han bør falde jo ved Sværd:
 Hver, som voldte Suk og Klage,
 — Aldrig var han Himlen nær!

Søstoft.

Elfskovs Magt*).

Moder lærte hun Datter sin
 Forinden den Steenstue:
 Du skal ej gifte dig i Kar,
 Og det mon du mig love!
 Om der staaer nogen Raad til,

En Krone skal du have af Guld,
 Besat med ædelige Steene;
 En Mand du love ej i Kar,
 Du gjøre mig ej den Meen.
 Om der o. s. v.

En Krone faaer jeg vel i Kar,
 Besat med ædelige Steene;
 Den Vinternat er kold og lang
 At sove i allene.

Uf Morstind skal du Klæder faae,
 De ere saa lune og varme;
 En Mand du love ej i Kar,
 Og volde mig den Harme.

*) Efter et Kjømpevisemanuscript paa Stiftsbiblioteket i Odense.

Jeg Morffinds Klæder vel kan faae,
 Som ere lune og varme;
 Men jeg en Mand vil have mig,
 At hvile i hans Arme.

Saa have du Skam, kjær Datter min!
 Du have vil en Mand.
 Jeg sætter dig i liben Baad,
 Og skjuder dig fra Land.

Dg sættes jeg i liben Baad,
 Dg flydes jeg i Vand,
 Jeg vinder op min Silkesærl
 Dg styrer saa til Land.

Saa faae du Skam, kjær Datter min!
 Dig tøver ingen Ord,
 Jeg bygger dig et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen fra Jord.

Dg bygger I et Huus saa høj,
 Vel tredive Alen i Sky,
 Saa sidder jeg deroven ubi,
 Dg raaber Mand af Bye.

Nu sidder Somsruen i Højenloft
 Med Ungersvend i Arm ;
 Den Moder sidder i Steensruen inde,
 Og bser ubi den Harm.
 Om der staaer nogen Raad til.

M. Winther.

Dufferne.

Hvad er det vel, som saared dig,
 Nyslaegete Barm ?
 Som skankebet vel Glade mig
 Men ostere Harm ;
 For Kjerlighed kun Kjerligheds Nvide —
 Det langes jeg saa saare at vide !

 Jeg spørge vil det Pigebarn
 Ved Kilden saa froe,
 Som luller lidet Duffebarn
 Saa kjerlig til Roe :
 D! sig mig, hvis du kan det, Barnlille!
 Hvad kalder du vel Kummerens Kilde ?

Du spørger mig saa underlig,

Du fremmede Mand!

Som snoede kun Kilben sig

I brændende Sand,

Og Blomsterne stod visned' ved Bredden:

Hvi gjorde Dig Din Kilde fortræden?

Du smiler kun saa sørgelig

Med Diet i Vand. —

Kom! speil Du i min Kilde Dig,

Du fremmede Mand!

Hvor mild dog, og hvor stille den flyder,

Mens blomsterklædte Bred Dig indbyder.

Forglem den Kilde paa Din vei,

Som Diet gjør vaad!

Din Tale den begreb jeg ei,

Forstaaer dog Din Graad;

Du har lagt med for pyntede Dukker:

Derfor er det alene Du sukker!

P. S. Friis.

Kong Gustavs Varsler.

* *

En Aften sad Kong Gustav den Tredie sitte alene i det underste Stokværk paa Lystflottet Haga. Det var faa Dage før hans Afreise til Gessle: derfor var hans Sjel sysselsat med store Ting; og, ganske hensunken i sig selv, sad han længe ved et Vindue, der vendte ud mod Slotsaugen. Ingen Stjerne var paa Himlen: et tykt Mørke rugede over den skønne Egn. Gustav tænkte paa sin Stamme, dens Magts Forøgelse og Stændernes Indskrænkning; hans Stamme skulde frit have sit Hoved og vore som et frodigt Træ paa Marken, ikke som det til Muren lankede Espalier; og alt som Stammen vorde, skulde hans Navn blomstre i dens friske Krone og kjendes vidt og bredt over hele Jorden; thi for Uergjerrighed var Heltens Sjel ei fri. —

Morderne snege sig imidlertid i Mulmet ind i Slotsaugen. De listede sig ind mellem Træerne, noget borte fra Slottet, men dog lige over for de Værelser Kongen beboede. Nu skulde Mordet ske! Pistolen havde Ankerstrøm ladet med Krudt, blandet med Kampher, for at formindskke Røddet af Skudet. Han trak den frem under sin Kappe og besaa den endnu en Gang før Mordet. —

Medens han saaledes havde den i Haanden fløi ved hans Uforsigtighed Fængkrudet af, til Mordernes store Forstrækkelse; men, da Skudet i Løbet ei blæstes af tillige, foraarfagedes intet Knald. Da Mordvaabnet derfor var bragt i sin forrige Stand gif de nærmere til Lyfslottet.

I Mørket havde Kongen seet Glimtet mellem Stammerne: dette uventede Syn vakke ham af hans dybe Grublen: en kold, uvilkaarlig Gysen greb ham, og han blev dødbleg, uden at vide hvorfor hans Indre bevægedes saa underligt. Helten blusfede jo saa ofte af Lyft og Glæde under Kartovernes Torden til Lands og til Vands; Helten foer jo saa ofte henrykt fra Fare til Fare, fra Rædsel til Rædsel, fra Ild til Ild; Helten saae jo saa ofte Døden freidig under Nie, og foer som Valkyrien paa Skyen over Kampens Marke, — hvi forstenes han da nu af en ubevidst Skræk? — Det var et Snigmords Glimt! Det var ikke den ærlige Kampers Dødbild, som flammede for Heltens Syn.

Maanen stod op; Skyerne adspredtes af Stormen: Morderne nærmede sig; — men som et Væsen fra hiin Verden stirrede Kongen bleeg og stille ud gennem Ruberne. —

Morderne saae ham: de forfarbedes: deres Mod forsvandt, ligesom de flygtige Nattefyer alt vare forsvundne over det kongelige Hoved: — de ilede bort — og Gustav var denne Gang stelfst fra den truende Død. —

Dog gav han ikke mere Agt paa den Dødskulde, som hiint natlige Glimt havde ladet ham føle. Driftig drog han til Gesle, og her veed Man, at Morderne atter forgjeves stode ham efter Livet.

Gustav var atter i Stockholm.

Man gav en Mascarade og Kongen indfandt sig i Reboute-salen. Han blev her opmærksom paa en Masse, der stedsbe fulgde efter ham: den forestillede en Pyramide. Kongen stod endelig stille i et af Sideværelserne og her foresaalt følgende Samtale:

Kongen. Hvem er du, som forfølger mig?

Massen. Dine Planer!

Kongen. Kjender du mig?

Massen. Bedre end du selv.

Kongen. Hvem er jeg da?

Massen. Du er en indskrænket Konge; du er det, som du ikke vil være: du vil være det, som du ikke er! Men du naaer ikke det Maal, du har bestemt for dine Bestræbelser: du har bygget dit Taarn som Pyramiden paa en bred Fod — men Pyramiderne ere Kongernes Grave! —

Kongen. Forklar din mørke Tale! Jeg er vant til at fornemme Kartovens Torden i mit Dre: — ogsaa for Sandheden stod dette aabent: jeg kan høre begge Dele.

Maffen. Saaledes sige alle Konger; men de bedrage sig selv. Deres Lyft til Sandheden er som Bindens Lyft til Avner, hvilken den adspredter letsindigt! — Og hvad gavner Sandhed Kongen meer end Avnen gavner Binden?

Kongen. Du er dristig!

Maffen. Ikke dumdristig. Jeg spotter ikke over din Kongekaabe, som du agter over Alt. Jeg advarer dig kun — jeg er dine argjerrige Planer!

Kongen. Du er dumdristig! Hvilke ere mine Planer? Hvo har lært dig at see i mit Indre? —

Maffen. Dit Liv! dine Gjæringer! — Du er dumdristigere end jeg — og, Konge, der gives dem, som ere det mere end du selv! —

Kongen. Af Veien! Stands mig ikke i min Glædesgang! Væk ikke sorte Tanker i min Sjæl; thi, ved Himlen! du gjorde ilde imod dig selv.

Maffen. Jeg gjorde vel mod dig; men Blindhed flaaer Stolthedens Dine.

Kongen. Af Veien! Bort! Biig fra mig!

Maffen. Dine Planer træde dig overalt i Veien: de ville hindre din Glædesgang; thi de hindre Folkets Rolighed. Vogt dig! Vogt dig! Misbrug mig ikke!

Maffen traadte ud af Bærelset. Kongen stod forvirret; thi paa en underlig Maade blandede den sig med hans Inderske —

og som et Speil for Dette stod den foran ham. Han vinkede derfor ad sin Kammertjener og sagde til ham:

”Sørg mig for, at denne Mafke ikke forlader Reboutefalens. Personen skal demaskere sig. Det er en Mand, som det lig-ger mig paa Hjertet at kende!”

Munter blandede nu Kongen sig i den brogede Skare og tænkte paa Intet videre. Lampetterne vare nu snart udbrændte, det dagedes i Hsten, Munterheden tabte sig, Folket forsvandt og Musikken taug: Ballet var tilende. Nogle faa Mafker bevægede sig endnu under det tvetydige halvudgaaende Skin af Galens Lys og den unge Morgen, som straaede ind igjennem Nuderne. Iblandt disse var Kongen og Pyramiden. Denne stillede sig bag et Bord, Kongen ligeover for, og Kammerherren nærmede sig Pyramiden med følgende Ord: ”Alle ere nu bortgangne! I Kongens Navn befaler jeg Dem at demaskere sig!” —

Mafken stod ubevægelig og taug.

Kammerherren talte anden Gang: men den blev den samme. Han sagde derpaa: ”trede Gang byder og befaler jeg Dem i min Herres og Konges Navn at kaste Mafken! Hvis ”ei, nødsages jeg til at hjælpe Dem!”

Men Mafken taug og gjorde aldeles ingen Bevægelse. Da nærmede sig Kammerherren med opbragt Sind, stødte til den

— og see! — den saldt tom, uden nogen Menneſteſkikkelse, om paa Gulvet.

Kongen ſtubſede: Kammerherren blegnede: — og der laae nu Guſtavs forſængelige, tomme Planer, der dog kunde varſle ham, — kuldkaste paa hans egen Befaling.

”Hvad?” udbrod han og ſparkede Maſtinen hen i en Krog — ”du vilde spille min Læremester? — Nei! ved Himlen, ſaa ”intetſigende var ikke det, hvorefter jeg har ſtræbt og hvorfor ”jeg har virket! En Taſkenspillerkunſt er her ſteet. Den ”Mand, ſom ſtæk herunder, var enten en Skurk, der ikke vo- ”vede at tale Anſigt til Anſigt og dog ønſkede at foruroilige ſin ”Konge og forſtyrre hans Glæde — eller en Nar, der vilde ”fordriſte ſig til at gjække ſin Herre. Men behændig i at und- ”ſnye os har han været: det maa Man lade ham: og nu er ”det Tid at gaae hjem!”

Derpaa forlod han Salen og førte til Slottet, uden nogenſinde mere at tænke paa denne beſynderlige Hændelſes Op- løſning.

Saa ligegyldig var derimod den forundrede Hofmand ikke. Om Aftenen begav han ſig derfor hen til Maſkerade-Befyrel- ſen; og han traf Manden hjemme.

”Jeg tvivler ikke paa, at Herren jo kjendte den gode ”Herre, ſom ſtæk under Pyramiden,” — begyndte han — ”og, ”ſom allevegne fulgde Herren, min Konge!” —

”Kors bevare os, gode Herre! nei! jeg Ejenbte ikke
”Herren!”

”Glet ikke?”

”Nei, tage mig tusind Djeble, naar jeg gjorde, gode
”Herre!”

”Utsaa kan Herren ikke tjene min Herre, Kongen, med
”nogen Slags Dplysning om Herren?” —

”Alt hvad jeg kan tjene Herren, min naadige Konge, med”
— svarede Herren — ”er jo Sandhed; og Alt, hvad Kongen,
”min naadige Herre, kan vare tjent med er jo Sandhed.”

”Herren er dog vel en tro og arlig Svensker?”

”Kors bevare os! ja jeg er en Svensker!”

”Jeg veed ikke — kan jeg ikke tjene Herren med nogle
”tusind Daler uden Renter? Herren sidder vist i stor Bedrift?”

”Tre vare den, som byder! ja, gode Herre! — Kors!
”stor Bedrift. Daleren maa altid staae i Naven!” —

”Glet intet veed I da i denne Sag?” —

”Vel veed jeg libet; men, hvad gavner det? Vil gode
”Herren høre? — Jeg vil tale! — Jeg sad i Aftenstumringen
”alene; da traadte en Mand ind til mig i Salen; jeg lod Lys
”bringe. Han pustede det ud i Dørren; han havde sin Kappe
”op om Kinderne. ”Hør!” begyndte nu den fremmede Herre —
”der har I en Pung fuldt af Kongens Ansfigter af Guld!” —
”Hvad skal jeg med dem! gode Herre?” — ”Naa, naa!” —

”Svarede han — ”lad kun ikke som om du havde din Konges
 ”Ansigt! — Lad en Lem gjøre her i Salen bag dette Bord,
 ”for at jeg kan stige op og ned der igjennem, ud og ind af en
 ”Pyramide, som jeg lader bringe herop. Jeg har en Spas
 ”for med en god Ven!” — Derpaa gif han.”

”Og Navnet?” spurgde Kammerherren begjerlig.

”Navnet tænkte jeg gjør intet til Sagen i Spøg: og det
 ”var jo kun Spøg altsammen!” — —

Hofmanden maatte da gaae med usorrettet Sag. Han kom
 til Kongen og sagde med bedrovet Mine: ”Eders Majestæt!
 ”jeg har gjort mig al mulig Umage, men desværre forgjebes!”

”Og hoormed?” svarede Gustav.

”Med at udspionere Pyramiden, Eders Naade!”

”Dumhed!” — sagde Kongen vred. ”Spild ikke Dagene
 ”med tom Tant! Anvend Eders Kræfter og Tid til Gavn
 ”for Folket og Kongen: derved gjør I Jer bedre fortjent!
 ”Over tomme Ting kan kun en tom Hjerne gruble! Kom!
 ”lad mig vise Eder paa den rigtige Wei! her er fuldt op at
 ”tage Haand i!”

Derpaa begyndte Kongen at tale om Statsanliggender. —

Smidlertid var Uveiret ingenlunde draget over Kongebor-
 gen, men nærmede sig meer og meer; og det gif her den dyg-
 tige, talentfulde, snilde og kraftige Konge, som den ubefarne
 Sæmand, der paa den klare Himmel ikke veed at frygte den

lille sorte Skye, spænde sine Seil ind itide og undgaae det frygtelige Uveir, som ubvikler sig af sin lille foragtede Begyndelseskye. Men saaledes er Menneskets Lod, at det altid maa befrygte paa Livets Skib at fulseile eller løbe paa de ubekjendte, bag de boielige Bølger skjulte, blinde Skjær.

Sammensværgelsen var modnet.

Dog manglede Gustav ei heller det tredie Varsel: thi saa Timer før Mafferaden aabnedes, Ratten mellem den 16de og 17de Marts, tilskillede ham jo en Billet, hvori Man forkyndte, at i dette Solemarke vilde Man udføre Mordet paa ham. Kongen sagde: "En Navnløs er ei min Tiltrøe værd. "Paa Mafferaden er jeg jo midt iblandt mit Folk, i hvilket "der ikke findes Een, som jeg forsætlig har franket. Men "gives der dog en Snigmorder — da kan han jo allevegne "træffe mig!" —

Klokken henimod elleve kastede Kongen sin Kappe om sig, steg i sin Vogn og rullede til Ballet. Man veed, at han her en Tidlang opholdt sig med Grev Esfen i en Loge og sagde derpaa: "Seer De, jeg havde dog Ret. Var der nogen Sammensværgelse i Bærk — da kunde Man jo lettest træffe mig "her i Centrum med Dem!"

Han gik ud blandt Mængden, blev omringet fra alle Sider og fornam en Stemme, der sagde til ham, i det han fik et Slag paa Skulderen: "god Nat Maffe!" —

Paa dette Tegn kjendte Ankerstrøm sin Helt — og den
noksom varstede Konge aabnede nu Dørene, for snart at lukke
dem evigt. —

Et fuldkomment Bys er imidlertid ikke endnu trængt ind i
Maskeradesalen, saa at alle de ubekjendte Ansigt ere blevne
nærmere betragtede, eller Masken aldeles revet fra deres Pandter.
Setoft.

Til Haabet.

Blide Engel fra det lysse Fjerne!
Vær mig hilset med Din milde Trost!
Følg mig stedse som min Ledestjerne,
Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Tro Du var mit Livs Ledfagerinde,
Tro, mens Verden og dens Held mig sveeg; —
Ik, hvor vilde jeg forladt mig finde,
Derfor Du og fra min Side veeg!

One Dig har end min Sjæl tilbage,
One Du gjør end min Vandring let,
One Du kan dæmpe hver en Klage,
Og mig skænke Glimt af Held og Ret.

Hver en jordisk Fryd for mig er svunden,
 Nat og Mørke paa min Bane er;
 Ved Dit Lys en Morgen er oprunden,
 Smilende i yndigt Rosenfjær.

I det dybe Fjerne den sig breder;
 Glad mit Die dvæler ved dens Skin:
 Tillidsfuld ad dunkle Sti jeg træder,
 Selv mens Taaren brænder paa min Kind.

Evig saa mig smiler Morgenfjæret, —
 Forst i Graven tændes Dagens Glød! —
 Dog hvert Dnske, som min Sjæl har næret,
 Hver en tænket Fryd er med det fød'. —

Aldrig veeg for Virk'lighedens Kulde,
 Søde Haab! Dit hulde Tryllespil!
 Aldrig svandt Dit Lys, Du Underfulde!
 Det for Sjælen evig straalte vil!

O hav Tak da, Engel fra det Fjerne!
 Evig Tak for al Din milde Døst!
 Følg mig stedse som min Ledestjerne,
 Du, som selv i Sorg kan trylle Lyst.

Dg naar eengang træt jeg lægger Staven,
 Naar for Verdens Last jeg finder Fred,
 Mig Din Fakkell vise over Graven
 Glimt af Herren og hans Salighed!

A. P. Liunge.

En stjerneklar Nat.

Skal jeg lufte til mit trøtte Dje,
 Eller skal det end mig bringe Lyst?
 Rives det med Diet i mit Brøst,
 Som end dvæle vil ved Stjernehøst,
 Ved de blanke Kloder i det Høie?

Sku hvad her dig Sandsten flue lader:
 Verdens Dag igjennem Klodens Nat!
 Svimmel ei om Tanken end er brat: —
 Mens du kun et paa en Tue sat
 I Alfaders Wiisdomsbog du blader,

Han, som vakte Længsler i dit Indre,
 Lændte Lyset ei for det at slukke,

Skulde han da Bogen vel tillukke,
 Just naar Barnet seer de Blade smukke,
 Naar du stuer meer end Priffer tindre?

Nei! derfor se du ikke Higen,
 Higen til at kjende meer end Kloden,
 Meer end Støvet, som du tra'r med Foden!
 Stig mod Træets Top, men agt paa Roden,
 Thi fra den begynder dog din Stigen!

Her Guds Storhed er som i det Fjerne;
 Soleglands dit Die end ei taaler —
 Først naar Kloden du fra Rummet maaler,
 Og du samleb' seer dens matte Straaler,
 Hvor den smiler som en venlig Stjerne —

Da — er Støvet rystet af min Vinge,
 Diet i mit Indre vorden Glar,
 Alt det Dunkle stuer jeg saa klar;
 O! er Evnen da som Tanken snar,
 Skal min Aand som Tanken nu sig svinge!

P. S. Friis.

Sonett.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Diet vender,
 Det skuer svage Glimt af dine Ynder;
 Din purpurrøde Kind, naar Dag begynder,
 Dit Afsteedsblik, naar Solens Afsteed brænder;

Som Liljen er din Barm, de bløde Hænder,
 Og Maanen mig dit Die fromt forkhynder;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder,
 Ak! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme dig? nei, altfor vel jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet fjøler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger.

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger;
 Du straaler høit, jeg sjunket er i Støvet:
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Lovet!

Christian Winther.

Sommernatten.

Den Ungmøe vandrer i Ratten tyft;
 Det sufer i Espens Blad;
 Paa Himlen staaer den blege Maane,
 Mildt vinker de tindrende Stjerner's Rad.

Den Ungmøe sukker af forrigfuldt Bryst:
 "Hvor færdes Du nu, min Ven!"
 Saa fiernt, at! saa fiernt han vat bortdraget;
 Hun vented saa længe, han kom ei igjen.

Beemodig hun vandrer i dunkle Skov,
 I Sommernatten saa klar.
 "Å, mindes og Du, min Hjertenskjære!
 Hvad Stund for ti Somre i Nat det var?"

"Ei Sommeres Nætter hensnege sig,
 Å, siden hiin salige Nat!
 Monne Du mindes endnu Din Pige?
 Å, svandt ei Din Troe som mit Held saa brat?"

En Skygge saa mørk ved Bøgen staaer;
 Huult klapper Harniff og Skjold;

Luffet var Hjelmens sorte Gitter,
 Bildt vifter i Vinden hans Rappes Fjold.

Vel kjender Pigen den Riddermand,
 Saa bleg hen til ham hun freen;
 Da aabned sig Hjelmens sorte Gitter,
 Ud af det et Dødningshoved green:

”Vel mindes hiin Sommernat Din Ven,
 Nu ligger i Muld hans Stov;
 Ei Somre i Kærter han maatte smægte,
 Saae ei Himmel, ei Blomst og ei Lov.

Vel mindes Din Ven hiin Sommernat,
 Nu smuldre i Graven hans Been,
 Nu har sin Frihed han atter vunden:
 Thi kom han at hente sin Brud saa væn.” —

Høit Klokkerne lyde i dunkle Nat,
 Dg thst, under Takkelfein,
 Til Jordben de bare den Døde,
 Paa sorten Baar, i det sneehvide Liin.

Dg Alt i Natten er taus og thst,
 Det suser i Espens Blad;

Over Graven staaer den blege Maane,
Mildt vinker de tindrende Stjerner's Raad;

A. P. Liunge.

Det oldenborgske Underhorn.

Grev Otto i Borgens Vindue staaer,
Ham Morgensolen saa huld opgaaer.

Han stuer ind i den grønne Skov,
Der springer en Hjort paa sin lette Hov;

Den stander stille ved Træets Fod
Og gnaver den friske Urterod.

Alt som han stuer, han bliver vaer
Om Halsen en underlig Stribe den har;

Og da den springer i Solens Glød,
Da er det en Rjæde gyldenrød.

Hannem lyfter at eie saa ædeligt Bildt,
Fra Vinduet lyder hans Stemme snildt:

"J Evende! drag flux eder Gangere frem,
Den Hundeskare tillige med dem!"

Saa stæeg han' behende i Sæddelen op,
De Svende ham følge i fuld Gallop;

Men da de sig henimod Skoven svang,
Bort Hjorten paa lette Fod da sprang.

Dog frist over Sump, gennem Tjørn og Hæt
Ham Greven følger foruden Skæf.

Dg Søgerhornet han tone lod;
Da standsed den, lytted og stille stod.

Flux lagde han an, og sigted og skjød;
Han troede: "jeg gi'er den sin visse Død!"

Han tænkte: "Nu ligger den rød i sit Blod;"
Men Hjorten sprang paa sin lette Fod.

Da bliver Greven baade vred og gram:
"Jeg hviler ei før jeg sælber ham!"

Dg sporer Hengsten, og farev afsted,
Saa Jorden flyver i Luften derved.

Hvergang han fhyder, han noie sigter;
Men sælber den ikke, ham Skudet svigter.

Dg Hjorten svandt bag de grønne Grene ;
Dg Greven saae sig i Skoven allene.

Endstjont han saa lange og vide omfoer
Han kunde ei finde Bei eller Spoer.

Lilfsidst han naaede Skovens Ende,
Da monne ham Solen svartlig brænde ;

Dog meer af Tørst end af Sol han leed,
Dg skuede for sig den tørre Heed'.

Ret for ham stod der et nøgent Fjeld,
Men intetsteds var et Rildevald.

"D! hvo der gav mig en LedsfædriL,
Min bedste Stat han gjerne fik!"

"Dg den som mig frelst af denne Nød,
Han eied mit Venfkab indtil sin Død!"

Da treen der frem af det Fjeld med Brag,
En Nø saa saur som den klare Dag.

De sorte Lokker fra Nakken flød,
Dg dertil smilte Rinden saa rød.

Hun svæver frem som i Volgedands,
I Haaret bær hun en Egekrands.

"Ei Tørst skal være hos mig din Sorg,
Du adle Greve af Oldenborg!"

Hun gi'er ham et Horn, udaf Guld saa rød,
En underlig Drik indtil Randen flød.

Men fjønt han saa gjerne det førte til Mund,
Ham varfler en Stemme i Hjertets Grund:

Misnoiet Tomfruen saae derpaa;
Thi mælte hun med de Læber smaae:

"Du ei behøver at fhy den Drik,
Bist aldrig et bedre Bæger du fik!"

"Ja! om du tilbunds det tømme kan,
Skal Lykken følge din Slægt og dit Land;

Men drikker du ei, da Krig og Pest
Skal træffe dem, som du elsker mest!"

Da bliver Greven heel vred i Sind:

"Mig vil du true, du Troldeqvind!"

Han Hornet flur over Arken Fjød,
Den lede Drik henad Jorden flød.

En Draabe saldt dog paa Hestens Lænd,
Der blev ei Hud eller Haar igjen.

Dg Dyret, der sølte Giften brænde,
Sig monne hurtig mod Skoven vende.

Bel hørte Greven Møens Klage:
"Hvi gi'er du mig ei mit Horn tilbage?"

Men fro han naaede Skovens Kroner,
Der lode saa listige Baldhornstøner.

Snart stod han mellem sin Jægersfare,
Dg talte med dem om Dagens Fare.

Saa drog de til Borgen med Sang og Klang,
I Ridder salen han Hornet hang.

Der bragtes dem Vinen, der var det først
Han svarlig lædsked sin lange Tørst. —

* * *
Guldhornet vandred fra Slægt til Slægt,
De holdt det stedse i Baretægt;

Dg over dem smilte Lykkens Sol,
 De steg indtil Danmarks Kongestol!

Adam Leo.

Ratten paa Sellinghøje.

(Skrevet i October 1817.)

Aften.

Fra Tordenskyen synker Solen rød,
 Dg ruller flammende paa brune Hede;
 Dens sidste Glimt det sorte Forhang brød,
 Dg Taagen løstet sine Binger brede.
 I blege Taager hyllet var dens Gang,
 Bag tykke Damppe stred den Himlen over,
 Mens Stormen leged paa den mørke Bang,
 Dg dansede med Havets hvide Bover.
 Kun stakket er dens Smil — den tykke Sky
 De røde Flige over den tillukker;
 De vilde Storme have sig paa nye,
 Den gamle Aft nedbøjer sig og sukker.
 Dg Aftenstjernen over Højens Top

Ufsadigt glimtende i Syden bærer,
 Dg Maanen fkynder sig paa Himlen op,
 Dg krum og bleg igjennem Taagen svæver.
 Synk du kun, Maane, i dit Taagehav!
 Slut dine Glimt, du blege Aftenstjerne!
 Hyl, Storm, i Græsset paa den gamle Grav!
 I Storm og Mørke dvæler Skjalden gjerne.
 Lad Støvet rasle i det gule Krat!
 Lad Torbner blande sig med Hvirvelvinde!
 Jeg bliver her hos Konning Form inat,
 Dg hos den Kampes kongelige Kvinde.

O Du, det gamle Danmarks store Drot!
 Din Baldes Glæds den grønne Tue gjemmer;
 Dybt ligger Du i Søvnens skumle Slot,
 Dg hviler Dine trætte Kampelimmer.
 Dit Sværd, som flammed tit paa hede Bal,
 Med Spyd og Bue ved Din Side rufter,
 Dg Eidsten kneiser paa Din Kongesal,
 Dg om Dit Sovekammer Stormen puffer.
 Din stærke Arm, som Stridens Landse svang,
 Hensmuldrer kraftesløs i Dødens Hytter;
 Din Hest, som stolt paa Kampens Marker sprang,
 Er Afse som sin kongelige Rytter.
 Nu fjalver ingen for Din Dommerøst,

Og ingen for Dit vrede Gjes Flammer;
 Indsunken er det høje Heltebryst,
 Og Gjet flukt ubi Dit mørke Kammer.
 O Du, som nu saa stille ligger her,
 Urolig var Din Kampegang heroppe;
 Vild og forfærdende Din Herrefærd
 Paa brune Hede, som paa Bølgens Toppe.
 I Danmarks Ungdom Du dens Konge stod —
 Den stærkeste i Dine stærke Skarer;
 Du som Dit Folk forlystedes i Blod,
 Som det Du spøjte smilende med Farer;
 Du Døden trodsede, og Døden veeg
 Tilbage for den Tappre allevegne;
 Rød gif Du ud fra hver en Hildurs Veeg,
 Mens Tusinder omkring Dig maatte blegne.
 Saa tomte Du tilbunds Dit mørke Liv
 For blind og kroget ved Din Stav at famle;
 Den stærke Eeg blev som det svage Siv —
 Til Højen bar de Dig som Gorm den Gamle.
 O Du, som nu i Sæller sover her
 Den bybe Søvn i disse grønne Bakker,
 Du est et Billed paa et Folkefærd,
 Hvis Liv som Dit nu og til Enden lakker;
 Hvis Kraft var og engang i Barndoms Svøb

I fjerne Old, som Din, o Konge! bundet;
 Hvis Fjonne Vaar i Tidens raske Løb
 Er som en længst hentørret Elv udrundet.
 Den lange Sommer brændte lummerbarm,
 Hentared Marven af de faste Lemmer:
 Dmsider slappes senestærke Arm,
 Dg Oldingen sin Ungdoms Idræt glemmer.
 Den kolde Vinter lønlig nærmer sig;
 Dens dorffe Taage sidste Gnift udslukker;
 Dg Fjælvende — udlevet Olding liig —
 Den Frankne Slægt i Tidens Svælg nedbukker.

O Fædreland! min Bugge og min Grav!
 Du grønne Skov! og du min brune Hebe!
 Du klare Bæk! og du forladne Hav!
 Som staaer mod Stranden dine Bolger brede!
 Du est den samme, evig ung og Fjøn;
 Men ikke saa de Nutids Slægter svage.
 Ak! hvor forandret er din yngste Søn
 Fra dem Du fostred i de ældre Dage!
 Lyt ej, o Gorm! sov fast, Du Konge god!
 Den dybe Sovn med Dine Kæmper stærke!
 Bliv i Dit Sovestammer, Dannebod!
 De have brudt Tert gamle Dannebærte.
 Det store Værk er borte som en Drom,

Den høje Dæmning under Cruus nebhyllet ;
 Blødagtighedens giftiggule Strøm
 Har Eders grønne Bange overskyllet.
 Den vilde Surtur alt er draget nær
 Med al sin Flok af Sydens fejge Laster ;
 Bortfhygtet er de gode Guders Hær ;
 Den golde Simbulvetur brat fremhaster.
 Forgjæves brøler Gjallarhornets Mund ;
 Bifrost er revnet, Frej sit Sværd har mistet ;
 Men Slangen løfter sig fra Havets Bund,
 Og Fenrisulvens gamle Baand er bristet.

Du som i Trængsler tit paa nye blev født,
 Hvor ere dine djerpe Fædres Dyder ?
 Har du da al din Fædrearv forødt,
 Og brammer kun med dine Fienders Lyder ?
 Er' disse Børn af hine stærke Mænd,
 Der særbedes tilforn med Glands i Norden ?
 Er denne Væ allene da igjen ?
 O Dannished ! er det din Ende vorden ?
 Hvad er det vel , at skundom bryder ud
 En Straale af den undertrykte Lue ?
 I mørke Nat et sjældent Stjerneskeb,
 Et Meteor paa Winterhimmels Bue,
 Hvad hjælper vel en enkelt mandig Daad ?

Kan det de længst hendsøde Nander vække?
 Paa Dybet danser kjæk den liben Baad,
 I Havnen raadner dog den dovne Snekke.
 Hvad hjælper det, en Heimdal hist og her
 Vil raabe vældigt og formane fjerligt?
 En Hoftrumpeter staaer ham altid nær,
 Og svinger højt sit: "Hurra! det gaaer herligt!"
 Hvad hjælper det, at mangen vakker Skjald
 Fortryllende i Danmarks Vinter synger?
 Naar gamle Svane hører Dødens Rald,
 Den og med sødest Sang paa Bølgen gynger.
 Syng, giæve Skjald! syng af Din fulde Varm!
 Lad Du dit varme Hjertes Toner stige!
 Den kolde Vinter bliver aldrig varm;
 Dig hører ingen i de Dødes Rige.
 Men vil Du høres af den vilde Flok,
 Da syng en Waltzer til Taranteldansen.
 Giv dem af faade Eventyr en Skof,
 Giv dem et Stykke, som kan kildre Sandsen!
 Syng Wiin og Piger! syng dem Nat og Dag!
 Syng for enhver, som haver Guld i Pungen.
 Syng aabent Røverie og lumskt Bedrag;
 Kun fattig Dyb lad være ubesungen!
 Syng Bryllupsvers for hver en fornem Purk!

Naar han er riig, saa stød kun i Basunen!
 Skriv Epitaphier for hver en Skurt,
 Naar han var riig, faaer Du nok lidt for Runen.
 Dg saadan følger Du blot gammel Skit —
 Held hver en Skjald, som smukt at lyve vover!
 Naar Poppe sang, den og sit Sukker fik,
 Saa var — saa er det hele Verden over.

Bee! Bee dig, Fædreland! da førstegang
 Satiren inden dine Grændser fødtes!
 Med saaret Sjæl en Digter Svøben svang,
 Da Laster frækt med Daarligheder mødtes.
 Dog — hvorfor harmes? hvorfor Klage saa,
 At Skjæbnen ej sin vante Gang forlader?
 Alt hvad som fødes, skal jo og forgaae,
 Dg Sønnen ældes — visner som sin Fader.
 Det Gamle bliver aldrig ungt igjen,
 Men ældes uden Dphor alle Dage;
 Den Flod, som ubi Havet bruser hen,
 Vil til sit Udspring aldrig gaae tilbage.
 Som Menneffets — saa Folkeslægstens Liv,
 Hvis første Dphav sig i Mørke gjemmer;
 Hvis spæde Barndom gaaer i Leeg og Riv,
 Hvis viltre Glæder ingen Wiisdom tæmmer.
 Den raske Ungdom stormer hastigt hen,

Det varme Blod i vældigt Oprør syder;
 Da bygges der og rives ned igjen,
 Da spire, blomstre alle store Dyder;
 Paa Manddomsalsbren bliver Præget sat,
 Det Gode Fasthed naaer, men og det Onde;
 Den svage Alderdom fremiler brat:
 Det raadne Elib opløses — gaaer til Grunde,
 Vel kan det stundom bæres længe fort
 Paa Pumperne; men eengang skal det synke;
 Thi Aldrens Mærke stettes aldrig bort,
 Og aldrig glattes ud den dybe Rynke.

Du, den unge Friheds Fosterland!

Du Borgerdydens første Hjem paa Jorden,
 Hvis Vand forjaget grumt fra Strand til Strand
 Landsflygtig vanter mellem Syd og Norden:
 Sellenien! du ved hvis store Navn
 En hellig Fryd mit Hjerte gjennembæver;
 Gjenfinnet af din ødelagte Baun
 Som Morgenskjernen frem af Mulmet svæver,
 Hvor er nu Frugten af din haarde Kamp —
 Det Træ, som du med Helteblod har vandet?
 Forbrændt i Tyranniets lumre Damp,
 Forsvundet brat som Stormens Spor i Sandet,
 Nu rinder Trællesved, hvor før randt Blod

Paa Marathontis sejerkronte Gletter;
 Nu skjælver Grækeren ved Tyrkens Fod,
 Hvor Herres skjælv for Thermopyles Jetter,
 I vildeu Drk dykt i Taygeti Lund
 Den sidste Rest af Spartas Kraft sig følger;
 Om Salamis Søsverbarken kun
 Fremtister sig paa Themistoclis Bølger.
 Dg af! forsvundet snart er sidste Spor
 Af Konstens Bærk i selve Konstens Bugge;
 Kun Scythens Søner fra det barste Nord
 Paa Gruset af Athenis Templer sukke.
 I Taushed rinder nu Castales Væld,
 Dg uden Sange Zippocrene springer;
 I Vodans Drk — paa kolde Thules Fjeld
 Tyrtaï Fløjte — Pindars Lyra klinger,
 Hvor skaffet var den søde Frihedsdruus!
 En Slægt opbyggede Piræi Mure —
 Dg snart en anden vandred' paa dens Gruus,
 Dg over Theben trak den sorte Fure.
 Forgjaves Cleomenes gif i Strid,
 At værges om de halvnedbrudte Stene;
 Den Gjæve i en dybtfordarvet Tid
 Forgjaves stod, thi af! han stod allene!
 Forgjaves Lacedæmons sidste Mand

I Kamp mod Gud og Bøllyst modig traadte:
 En Leonidas døde for sit Land —
 Og Leonidas det for Guld forraadte.

Du, som i Kæmpeskøe en Verden bar,
 O Romas Hrn! hvo knuste dine Vinger?
 Hvo er det, som din Krone røvet har?
 Du Jorderigs forfærdende Betvinger!
 Har derfor da det skarpe Dommersværd
 Din Brutus over sine Sønner sounget?
 Er derfor Decius i Fiendehær,
 Og Curtius i Svælget derfor sprunget?
 At nu ubi dit Capitolium
 En Pave sig i Bøllyst kunde vælte
 Og spænde det fribaarne stærke Rom
 I Dumheds Nag og Dvertroens Belte?
 Skjøndt mange vare dine Ungdoms Hær,
 Du albedes omsider, stærke Hero!
 Paa Bjergets Top du nærmest Dalen staaer —
 Der er ej langt fra Cicero til Nero.
 I Trældomslenken var du smeddet alt,
 Da Graccherne for Friheds Skygge døde;
 Og længe før — o Slavefolk! du saldt,
 End Brutus ved Philippi maatte bløde.

Jerusalem! Du som Profeters Blod
 Udi din blinde Grumhed vilde drille!
 En Friheds Torste i dit Tempel stod
 At frelse dig, men af! du vilde ikke!
 Det himmelbaarne Lys forgjæves steg
 Til Zion ned, og sine Flammet tændte;
 Thi Zions Datter bort fra Lysets veeg,
 Dg i sin Blindhed sig til Mørket vendte.
 Forsbundet var Deborahs Helteand;
 Dg Samson laae i Bellustanken bundet;
 Det stærke Harpestag fra Davids Haand
 Var brat af Salomos Pallads forsbundet.
 I Orken derfor lod Johannis Røst,
 Dg Juda ej sin Frelses Time kjendte:
 Han gennemstak sin Frelses Guddomsbryst,
 Dg flukte Lysen, som Alfader sendte.
 Op! arme Sanger! over Havet flyv!
 Forlad de skumle blodige Ruiner!
 Til Linderne af Uris Fjælde flyv!
 Blant Gletscher og blant torbrende Raviner!
 Blant Gletscher og Raviner tryggest boer
 Den Dyb, som trænges overalt paa Jorden;
 Der Friheds saure Alperose groer,
 Dg Fromhed bygger under Jossens Torden.

Bryd, gamle Rhin! af Gothards Fjelde bryd!
 Bruus ned, o Rhone! bruus fra Furfas Lænder!
 Forkynd det højt, forkynd i Nord og Syd:
 Her er det Land, hvor Friheds Lue brænder!
 Det beste Blod, som end for Frihed flød,
 Har farvet disse ubetungne Bjerge;
 Dg ingensteds var Døden end saa sød
 Som her i Kamp mod Traltdoms sorte Dværge.
 Som hver en Romer fordem Konge var,
 Saa hver en Hyrde Helt i Schweitserrige;
 Kun Bejen Struthahn gjennem Landsfer far,
 Men alle Schweitsere gik den tillige.
 Men ak! paa Bjerget ligger længe hvid
 Den rene Jomfruesnee foruden Pletter;
 Skjøndt ogsaa den vil mørknes i sin Tid
 Lidt senere end paa de lave Gletter.
 Saaledes ogsaa Du, o Klippeland!
 Har dine gyldne Ungdoms Dage levet;
 Din Slægt udvandrer alt til fremmed Strand,
 Dg din Historie er alt opskrevet.
 Til fremmed Strand jeg og vil flynde mig;
 Jeg noksom nu den gamle Verden kjender.
 Den nye af Svøbet raast udbieller sig:
 Jeg til det store Skuespil mig vender.

Udsovet er nu her den sidste Ruus,
 Den sidste Farce her forgiæves prøvet;
 Den unge Verden rejser nu det Huus,
 Den gamle sidstegang nedrev i Støvet.
 Byg, unge Dreng! byg i din Styrkes Vaar!
 Dit Tempel gennem mange Slægter stande!
 Hvad Tiber saae i de henfarne Aar,
 Det see nu Platas og Marannons Bænde!
 Din Brutus og din Coeles har du alt,
 Men — din Octavius du og vil finde!
 Naar Himlen har din Ungdoms Dage talt,
 Forgaaer du i dit Ragnarokkurs Binde.
 Naar du din Marcus og din Maro seer,
 Din Sol sig og i Ratten snarlig sænker;
 Naar — gammelt Barn — du ad din Plautus leer,
 Da hør du ogsaa Alderdommens Rænker.
 Hvad er da Storhed her i Skyggers Land?
 Hvor alt i evig Cirkelgang omskiftes,
 Hvor Borg og Hytte hviler kun paa Sand,
 Og Træet som sit lette Løv bortviftes.
 Hvad er din Stolthed? svage Søn af Jord!
 Du bygger hvad den næste Slægt nedriver;
 Ibag din Blomst i Solens Varme groer —
 Imorgen den et Rov for Stormen bliver.

Din Vældes Dumleplads er kun en Plet,
 Din Højheds største Glands er kun en Skygge,
 Dit langste Liv er kun et Vandedræt,
 Og Dødens kolde Rys din sidste Lykke.
 Al! selv hist oppe i det høje Blaae
 Er alt ustadigt som paa Jorderige:
 I dette Nu en Verden maae forgaae,
 Og nu en anden tindrende fremstige.

Men Et skal dog i Evighed bestaae,
 Naar Elementerne sig atter blande;
 Naar Jord og Himmel skal engang forgaae:
 Den Kraft, som gjorde dem, skal evig stande!
 Frygt ej, min Sjæl! for Dødens mørke Huus;
 Du est en Gnist, som Almagts Lue tænder.
 Naar og din Vaaning synker ned i Gruus,
 Du gaaer tilbage til din Skabers Hænder!
 Blæs, Storm! dit Hyl kan ej forfærde mig!
 Den er Musik som Foraarsvindens Hvislen.
 Lad dine Bølger, Hav! optaarne sig!
 Dit Brøl er Melodie som Kildens Ritslen.
 Gaf ned, o Maane! Natten er ej mørk;
 En Straale hulb igjennem Nulmet glimter:
 I grønne Dal og i den gule Hrf
 Den samme Almagtshaand mit Dje skimter.

Den hvide Vinter og den grønne Vaar
 Er' Godskende som Glæden og som Sorgen.
 Som Nattens Maane Dagens Sol forgaaer;
 Men efter begge bliver det atter Morgen.

* * *

Midnat.

Blegt glimte Stjernerne i mørke Nat,
 Den røde Maane ned bag Højen synker;
 Huult suser Blæsten i det fjerne Krat,
 Og dybt i Heden traurigt Hjejlen klynker.
 De gule Nordlys blusse vældigt frem,
 Som Slanger de sig op ad Himlen bugte;
 Kometen gaaer med Niset bag ved dem,
 Og truer Jordens svage Slægt at tugte.
 Den løber vildt igjennem Stjerner's Hær,
 Som Ulven gjennem Hjorden udi Dalen,
 Som Lynildstraalen mellem Skovens Trær,
 Som gjennem Fiskestimlen frider Hvalen.
 Hvem gjælder det forfærdende Besøg
 Af hine Verdner, som i Uthren svømme?
 Skal den gaae op i Flammer eller Røg,
 Hvad eller drukne under Regnens Strømme?

Maafkee du ogsaa tørbød her engang,
 Og dækked Jorden med din brede Hale;
 Da Høje sank, og Klipper søndersprang,
 Og Bjerger steeg af Havets dybe Dale.
 Du krystet Jorden, og dens Skorpe brast;
 Af Revnerne Afgrundens Strømme vælted;
 Skypompen bruste, Jordnen hamred fast,
 Og Stormen Vand med Vand tilfammen alted.
 Du foer i Rummet ind; men bag dig laae
 I Daager dybt den ødelagte Klode;
 Dens Farve trindt var kun det skumle Graae,
 Og Liv ej meer paa Jorderige bo'de;
 Til Kraftens Kande smelted Dødens Skye,
 Og Vandet atter fra det Tørre skilled:
 De unge Bakker grønnedes paa nye,
 Og Bølgen klar i sine Grændser trilled.
 I Mark og Enge mylred Blomster frem,
 Og smilende den kolde Skorpe brøde;
 Og Fiske vrilled tæt i Hvalens Hjem,
 Og Fugle trindt i Himlens Morgenrøde,
 Saa ligger færdig den nyfødte Jord,
 Og smykket huldt med alle Vaarens Farver;
 En anden Slægt paa Bjerg og Slette boer,
 Og de dybt under sig Begravne arver.

I Sæler rejses møjsomt op igjen
 Hvad let forgik i Djebliffes Bulder.
 Kar efter Kar om Verden ruller hen,
 Og Sonnen stiger paa sin Faders Skulder.
 En Slægt opvorer — særdes — er ej meer,
 En anden hysler travlt med egne Værker;
 Og Nutid bygger dristig paa det Leer,
 Som dækker Fortids sunkne Underværker.
 Hvor Dagens Søn opgraver nu sit Gruus
 Til Hytten, som for Børnebørn skal stande,
 Der stod maaffee engang et bedre Huus,
 Som dog henskylledes af Flodens Bølge.
 Hvor nu en Bondes uæle Vaaning staaer,
 Som fuld af Haab hans Oldesøder rejste;
 Der stod maaffee tilforn en Kongegaard,
 Hvis stærke Taarne højt mod Himlen knejste.
 Og hvor han nu hen paa sin sorte Wang
 Smaanytter, og det tørre Plovhjul skriger;
 Sød før maaffee til Harpens søde Klang
 End sødere et Kvad af faure Piger.

I Heden hist saa skummel, tør og graae,
 Hvor Lyngen vælger over gamle Grave,
 Var — gennemstrømmet af en yndig Aae —
 Tilforn maaffee en venlig Blomsterhave.

Hvor mangen Alpe dækker med sin Gis
 Den grønne Dal med sine klare Bække;
 Højt over det nedfunkne Paradiis
 De nøgne Klipper gennem Skyen række.
 En nøgen Klippe var maafkee engang
 Hiin Dal, med Blomster nu saa rigt begavet;
 Og hiin velsignede guldgule Vang
 Laae for maafkee i gule Sand begravet.

Maafkee? hvorfor maafkee? see! hvilket Lyn
 Den soundne Oldtids tykke Mulm oplyser!
 Den sunkne Verden stiger for mit Syn;
 Jeg stirrer, og i glad Forundring gysrer.

Du længst forglemte Verden, er det Dig
 Med alle hine navneløse Fjelde?
 I gule Marker Bække slynge sig,
 Og over Dale grønne Skove hælde;
 Paa Fjeld — i Dal, og selv paa vilden Strand
 I muntert Liv en talløs Brimmel svæver;
 Graae Hytter ligge spredte trindt om Land,
 Og røde Slotte sig mod Himlen hæver,
 Og mellem dem jeg skuer fjern og nær
 Af tusind Dyr en broget Flok omvante:
 Sølvklare Næe den hvide Svane bær'
 Og Rækken dirrer over brune Banke.

Men Drnen svømmer og paa sorte Skye;
 I Skovens Skygge Ulven listig træder;
 Paa Havet Fiffene for Hajen flye;
 Ved Flodens Bredde Krokodillen græder.

Dg see! to mørke Hære nærme sig
 Af hines Herrer — Jordens stolte Konger.
 Nu flygter Ulven ræd; thi gyselig
 Det stærke Drøn henover Jorden runger.
 Dg Hajen dukker i sin Afgrund ned;
 Hans Bolger stjules trindt af Røg og Flamme;
 Dybt Søen bærer, naar dens Drot er vred,
 Dg Luften hylér, naar hans Jorden rammer.
 Ha! selv i Luften vover han sig op,
 Blotørstende ubi sin blinde Harme.
 Han myrder dristig over Skyens Top,
 Dg viser Himlen de blodstankte Arme.

Saavidt, o Mongolskier! er ej din Kunst
 Endnu i vores unge Verden steget.

Hidtil Din Lærling med den lette Dunst
 Har som et Barn med Sæbehoblen leget.
 Men Alvor blier vel eengang ogsaa her
 Den raske Leeg; thi Fredens Konstér milde
 Maae enten døe for Heltens Morderførd,
 Hvad eller trælle for hans Lyster vilde.

Hvad seer jeg hisset? en uhyre Stad,
 Der sine Mure milevidt udstrækker:
 Af høje Mæster en utallig Rab
 Som Bred til anden Hævet tat bedækker.
 Rom? — Ja! saa stolt stod og Augusti Rom,
 Og knejsede ved Tibers gule Bænde;
 Men her er meer — en Verdens Herredom,
 Et Middelpunkt for alle Klodens Lande.
 Her sidder Verdens Drot paa højen Stol —
 Een Konge Kun paa hele Jordens troner;
 Hans Vælbes Arme naae fra Pol til Pol;
 Hans Ord er ene Lov for alle Zoner.
 Her knaler hvide Lap og sorte Moor;
 Her bøjer Orkens Søn sin Slavenakke —
 Han som i Sydens hede Dale boer,
 Og han som boer paa Nordens kolde Bakke.

Hvor mangt et Sekel — før det hertil kom —
 Er ej i Tibens Ocean neddukket!
 Hvor mangen Stat og mægtigt Kejsersdom,
 Hvor mangt et Folk med Sprog og Navn udslukket!
 Hvor ofte er det store Folkespil
 Med Fryd begyndt — tilendebragt med Rummer!
 Her svandt en Stat — hist blev en anden til;
 Nu vaagned een — og nu faldt een i Slummer.

Hvor mangen Washington har ej antændt
 Den Friheds Ild, der varmt og yndigt straaler!
 Et Blink af Tiden — og den er ubrændt:
 Banfløgtet Et den lede Svøbe taalr.
 Hvor mangen Ræmpe ligger ikke her,
 Forglemt af dem, hvis Fædre han bestr'ide!
 Hvor mangen Konge, som sit Dommersværd
 Af ædel Iver stal i egen Side!

Hvor mangen Grandfæder gemmer Jordens Skjød
 I Glemsels Nat med Frugten af hans Nøje!
 Hvor mangen Skjald, hvis stærke Lue brød
 Fra Jorden straalende imod det Høje!
 Her ligger den, som Skyens Lue bandt,
 Her ligger den, som maalte Stjerner's Veje,
 Den som Magnetens Kraft udfandt
 Tilfammen dybt paa Dødens tause Leje.

Hvad Wiisdom virked, og hvad Dyden freed,
 Er i et mørkt og bundløst Svælg begravet;
 Hver Bak, som fra sit eget Bjerg vandt ned
 Umærket blandedes med Verdenshavet.
 Hvor er vel nu hiin Laurbærkrands, o Skjald!
 Hvormed et fjensomt Folk din Tøse smykked?
 Hvor er den Sang, der ubi Kongehald
 Med Himmelvalde Hjerterne henrykked?

Din Krands er Muld, som Jesen, der den bar;
 Din Sang er borte, som et Pust i Løvet;
 Og ingen veed, hvor Kongeborgen var:
 Med Drot og Skjald den ligger nu i Støvet.
 Det anede du ej, da stolt beruust
 Du selver dig Udødelighed spaa'de;
 Hvor Snyltegjæstens Lire ligger knuust,
 Et lige Maal din Sølvharpe naa'de.

Hvor er, o Philosoph! dit Nesterværk,
 Som nye Beje aabnede for Tanken?
 Hvor er, Veltalenhed! din Strøm saa stærk,
 Der svulmed lys og varmende fra Skranken?

Hvor er den Stjerne, som paa glade Bryst,
 Du Kongers stolte Yndling! fordem funkled?
 Hvad? straalte hine end saa mildt og lyst
 Paa Himlens Blaae, og din er plat fordunklet?
 Staaer i din Forsal ingen Skare meer,
 Og ydmygt paa din Slaves Naade venter?
 Er du og Slaven nu kun Støv og Leer
 Saavel som dine bævende Klienter?
 Hvor er din Herre? hvor det Mildheds Blik,
 Der før lykfsaliggjorde Millioner?
 Det Brebes Ord, som fra hans Mund udgik,
 Og slog til Jord de skjælvende Nationer?

Trobrer! hvor er nu dit Heltenavn,
 Du grov saa dybt i Marmorpyramiden?
 Sank det end dybere i Jordens Favn?
 Har du ej bedre sejret over Tiden?

Tid! — Tankens Grændse! uden Grændse selv! —
 Saaledes du vor Stoltheds Boble knuser!
 Dg din ustandselige dybe Elv
 Hen over Tuen som Palladset bruser.
 Du Legemets fordærvende Tyran!
 Du Sjælens uopløselige Gaade!
 Hvor er den Kraft, som dig omfatte kan,
 Dg dine evigdunkle Runer raade?
 Den — ene den, som Rummet har udstrakt —
 Det Rum, der uden Maal og uden Stranke
 Kun spotter skabte Manders svage Magt,
 Dg trobser Sjælens forvovne Tanke —
 Kun den kan gribe i din Kampegang,
 For hvem der ej er Frem og ej Tilbage,
 Der Solstjerner ud i Rummet svang,
 Dg gav dem Aar og Maanedes og Dage.
 Kun den, for hvem der ej er Op og Ned,
 For hvem der ej er For og Nu og Siden;
 Kun den kan fatte Rum og Ewighed,
 Som selv er over Rum og over Tiden.

Kul frem da, Vid! Udbreed dig, vide Rum!
 Hvi skal min Sjæl for eders Afgrund svimle?
 Er tusind Aar ikkun en stakket Slum,
 Er kun et Spænd imellem tusind Himle:
 I ere dog kun Slaver af en Magt,
 Der over Eder enevaldig tæller;
 Det samme Bliv! som Eder har udstrakt,
 Det Sjælen og til bedre Lys opvækker.
 Thi sørg ej, Sjæl! for de fremfarne Aar!
 Og grue ej ængstelig for dem, som komme!
 Om denne Jord med al sit Lant forgaar;
 Naar Maalet fulbt, og Dagen er omme,
 Naar hver en Videnskab, og hver en Konst
 Har naa't den Højde, de nu hige efter;
 Naar spredt er hver Uvidenheds Dunst,
 Og heelt udtømte alle Aandens Kræfter;
 Naar hver en Plet paa Jordens hele Rund
 Sit største Maal af Frugtbarhed skal yde;
 Naar Bjergets Indvold og naar Havets Bund
 Har intet meer for Dnsket at frembyde:
 Da vil den sidste store Time slaae,
 Og dette hele Optrin gaae tilende;
 En yngre Verden atter skal fremgaae,
 Og intet til den undergangne kjende!

Forjæves er dit Haab! Du stolte Drot!
 Dit Navn vil glemmes i de fjerne Tider!
 Ej Spor engang blier af dit Marmorstot
 Saa lidt som af Sesostris Pyramider;
 I Mørket ligger alt dit Kejsersdom,
 Den Støtte, som paa Alpespidsen Knejsste,
 De Troner, som din Højre styrtes om,
 Og de, som du paa hines Gruus opreiste.
 Der stubser ingen meer ved din Bedrift;
 Af al din Rigdom kun en Grav du haver.
 Ukjendt er Smigersang og Smædeskrift
 Med selve Navn og Sprog af dine Slaver.

Da gaaer en Fremtids Helt din Ræmpegang,
 Og tumler de forfærdede Nationer;
 Og over Jorderig en anden Sang
 Vil lyde sødt i end ufødte Toner.

Det samme Hde venter ogsaa dig,
 Du dybe Grandfæter! dig, du høje Digter!
 Af! Laurens Løb er dog forvisnelig,
 Og — som Guldkronen — Bladefransen svigter.
 En anden Newton og en anden Kant
 Skal dybt i Tankens vide Rige trænge;
 En anden Solberg lee ad Hobens Tant;
 En anden Ewald flaae de søde Strænge;

Naar Marmoret som Liin er smuldbret hen,
 Naar andre Kasaeler skal henrykke
 Hvert Dje; naar en anden Thorvaldsen
 Skal vise Verden Mejslens Mesterstykke,
 Og naar maafkee engang en Fremtids Skjalb
 Skal paa en Kongegrav i Natten sjunge,
 Og Sangen under Himlens mørke Halv
 Tungfindigen om sunkne Verdner runge.

* * *

Morgen.

Nu skyder Lyset sig i Osten op,
 Den unge Morgen Nattens Tæppe løfter;
 Dens blege Rødme farver Skyens Top,
 Og Finner gennem Skovens fjerne Kloster.
 Og Stjernefæren ind i Himlen gaaer,
 Der viger, naar den Solens Komme flimter;
 Kun Morgenstjernen end i Vethren staaer,
 Og smilende ubi sin Bortgang glimter.
 Og Morgenvinden foran Solens Karm
 Gaaer frem, og kjøligt vifter mig imøde.
 Milbt tindre Bølgerne paa Søens Barm,
 Og Skovens Kant og alle Bakker gløde.

Aarvaagen Lærke hæver sig i Skye
 At hilse Solen med sin glade Trille;
 Dens Sang opvækker Mark og Skov og Bye,
 Og Dagens Larm afløser Nattens Stille.

Den stille Nat med skumle Skyggehar
 Maae brat for Dagens milde Lys bortstrømme;
 Thi Solen paa sit Afsyn Glæden bær',
 Og spreder Midnatsmulmets svare Drømme.

I Morgenrødens Flamme Glæden leer,
 Forynget vaagner Haabet af sin Dvale;
 Det aabne Dje Kraftens Godhed seer
 Paa Fjeld og Søe, i Mark og Skov og Dale.

Stig ogslaa du, mit Haab, af havet Bryst!
 Blik over Jorden, du mit glade Dje!
 Fyld dig, min Sjæl, med Troens milde Trost!
 Paa Haabets Straale hav dig mod det Høje!
 Hæv dig igjennem Døvlens tykke Damp!
 Kast Mismod's Nag, som tynger dig til Jorden!
 Føel glad, at al din Døvl, din Sorg, din Kamp
 Er Bidsdoms Plan som Jordstjælv, Storm og Torden.
 Føel, at en evig, fjendt usynlig, Magt
 Alt til et udfrykket Maal fremleder;
 Den samme Haand, som Lyset har udstrakt,
 Er den, som Mørket over Jorden spreder;

Den samme Kraft, som Blomsten visne bød,
 For Blomsten Jordens haarde Skorpe bryder;
 Den samme Røst, som gennem Skyen brød,
 I Dalens Kilbe, Larkens Strube lyder;
 Den, som nedsender Haglen paa din Mark,
 Og splintrer Egen med sin Jordenkile:
 Han klæder Skovene med Løv og Bark,
 Og varmer Dalene med Solens Smile!

Hvad er Uorden i det store Alt?

At her en Stad og hist en Hytte brænder,
 At her et Blad og hist en Trone falbt,
 Er det ej Værk af samme Almagts Hænder?
 Den, som har Millioners Soles Gang
 Bestemt ved faste Love — mon han fejler,
 Naar Floden drukner Høsten paa din Bang,
 Og naar dit Skib mod skjulte Klipper fejler?
 Og mon han fejler, for dit korte Blik
 Gjækker til det sidste Leed af Kjæden?
 Mon Universets Værk urigtig gif,
 For det ej følger Mandens Plan herneben?
 Du Svage! som dig saa fordrifte vil
 Formaskeligt i Verdens Gang at rette!
 Du, som ej veed, hvordan et Straae blev til,
 Lær dig som Dommer over Skjæbnen sætte?

Hvo est du, som paa Dommerstol dig svang,
 Dg i de evige Annaler læser?

Du som end ikke kjender Vindens Gang,
 Hvorfra den kommer, og hvorhen den blæser.

Hvad tør du kalde Dødt? at Døden dig

Paa Midten af din Bane overfalder?

At Evighedens Perte aabne sig,

Dg dig fra Sygdom, Sorg og Smerte kalder?

Er Sorg og Sygdom her det Lød du faaer,

Dg est du her en Arving kun til Smerte:

Er Døden jo en Ven og Frelser, naar

Den knuser kun et harmbetyngt Hjerter.

Dg er da Sygdom vel et Døde her,

Der Følelsen af Sundhed dig forhøjer?

Den som angrebes ej af Sorgens Hær,

Ham mæt af Fryd vist ingen meer fornøjer.

For den er Sommeren ej mild og varm,

Som barste Vinters Kulde aldrig rysted;

Dg den, som ej har følt en Fiendes Arm,

En Ven ej heller til sit Hjerter kysted.

Dg aldrig flinned Dagen dig saa klar,

Naar du ej savned den de mørke Nætter;

Hvis Hunger ej din Føde krydret har,

Du væmmes skal ved alle Græst Nætter.

Hvad tør du kalde Dndt i Skyggers Land?
 Er Sorg da meer end Længsel efter Glæde?
 Men begge ligeligt afvejer Han,
 Som holder i sin Haand den store Kjæde.
 I lige Staalet vejer Wiisdoms Gud
 Til hver en Sjæl dens Lod af Fryd og Kummer;
 Enhver sin Kalk af Kummer tømmer ud,
 For fuldt at naae den Fryd, hans Hjerte rummer.
 Du sørger, for du ei en Krone sik?
 Fryd dig, at ej dens Vægt skal dig nedtrykke!
 Og om paa Wrens Blodmark ej du gif,
 Du laae jo roligt udi Fredens Skygge.
 Misunder du den Rige Gulbets Glæde,
 Hvorfor ej al den Harm, som Guldet følger?
 Misunder Helten du hans Laurbærkrands,
 Hvi ej Blodpletterne, som Krandsen dølger?
 O Klag dog ej ufsjønksom, Jordens Søn,
 Fordi du fik ej alle Lykkens Gaver!
 Priis Himmelen, at du endnu en Bøn,
 Endnu et Haab, et Savn, et Hnste haver!
 Priis Himlen, at den gav det i din Haand,
 Selv dig at skæbe Hjerteroe herveden!
 I det den vakte Haabet i din Hand —
 Haab — Anelse og Troe paa Evigheden!

Priis Himmelen, som i dit Bryst har vaakt,
 Til Dyb og Viisdom, Kjerlighed og Langsel!
 Lyfsalighed er i din egen Magt
 Paa Kongetrone og i Slavefængsel.

Er Socrates ulykkelig, naar han
 Maae drikke Giften, Lastens Træl ham rækker?
 Og Regulus, naar de paa sjerne Strand
 Den ædle Helt paa Pinebanken strækker?
 I sit Pallads Maria skjælv maae —
 Johanna Gray paa Ketterstødet smile;
 Montrose sover paa sit mugne Straae —
 Hans Dommer sukker efter Søvn og Hvile.

Dndt her paa Jorden ene Lasten er;
 Kun Lasten er den eneste Ulykke.
 Sin egen Bøddel er kun Sjælen her,
 Naar den forvilder sig i Dvivlens Skygge.
 Og hvorfor tvivle? Gik da fremad du
 Af Tankens Verden for at gaae tilbage?
 Kan dette vel din Frygt opvække nu,
 Som var din Lyst i Tankens Fødselsbæge?
 Nej! dette stærke Frimod i dit Bryst
 Det Inver ej — det springer over Døden,
 Saa vist som hvert et Joraar har sin Høst,
 Og Dagen ledes frem af Morgensøden!

Og vakler du, da grib den Faderhaand,
 Som Kjerlighed fra Himmelen dig rækker!
 Yaa Troens Himmelstige hæv din Aand;
 Saa smelter Taagen, som dit Hje dækker.
 Vel stiger du ved egen Styrke op;
 Men vogt dig! af! saa let dig Foden glipper;
 Saa let du svimler paa den stejle Top,
 Naar dig et Leed af Tankens Kjæde slipper.
 Men evig du urokker stande skal,
 Naar du foroven fast dit Haab begrunder;
 Da stiger du til høien Himmelhald,
 Naar Verden svigter — synker ned en under.

Hvo er du da, som dette Lys modtog,
 Der dig vejleber, trøster, varmer, fryder;
 Og dog dit Blik i Sorg til Jorden slog,
 For al din Salighed ej flux frembryder?
 Et Straaleglimt dig sendte Himlen ned,
 En Stjerne paa din Stie i Jordens Dale,
 Et Gjenstien af en evig Kjerlighed,
 Et Stjær fra Evighedens Glædesale.
 Saa svag var ej den ædle Dannebød,
 Der hviler under denne grønne Lue;
 Hun fuld af Haab, fjøndt halvt i Mørket fiod,
 Og varmede sin Barm ved Sydens Lue.

Og staaer du fast, da see ej med Foragt
 Til den, som ledes af en mindre Flamme!
 Er den ej tændt udaf en evig Magt,
 I Wiisdom og i Kjærlighed den samme?
 En Kjærlighed, som sender Haabets Skjær
 Til alle sine Børn paa Jorderige —
 En Wiisdom, der blot giver til enhver
 Hvad just er nok for højere at stige.
 Et ønftet Maal dog for os alle staaer,
 En Himmellængsel i os alle brænder;
 Og skjøndt vi ad forskjællig Bane gaar,
 Til fælleds Gud vi vore Suk opsender.
 Den vilde Jæger, rød af Dyrets Blod,
 Ved Blod vil den Useetes Naade vinde;
 Hans Hu er Strid, og grusomt er hans Mod,
 Og derfor maae paa Altret Blodet rinde.
 Den fredelige Landmand bærer frem
 Af Jordens Grøde, som hans Flid belønner;
 Den meer Dplyste fremt til Vsfets Hjem
 Opsender Sukke, Taarer, Sang og Bannær.
 Den Vises Offer er hans Kjærlighed
 Til alt det Levende og Livets Fader —
 En Sjæl, som grandfæter, men i Ydmyghed,
 Som ynker Lastens Træl, men Lasten hader.

Med Lastens Træl han dog tilfældes har
 Gen Troe: at Dyden er den største Gæder;
 Og med den Blinde dette Haab saa klar
 Om bedre Lys, om bedre Himmelglæder.
 See! Negrans Himmel er hans gule Sand,
 Hans Paradiis er blant hans Fædres Grave;
 Langt fjønnere den kjelne Musselman
 Udpynter sig en evig Edenshave;
 En Græker havde sit Elysium;
 Til Ekhen hoved sig den gamle Galler;
 Han svæved højt ubi det vide Rum
 Fra Sol til Sol igjennem Himlens Haller.
 Mit Anker kaster jeg paa Golgatha!
 Forgjæves kan ej Dydens Konge bløde.
 Hvor Han til Faderen sig svang — derfra
 Jeg svinger mig i Haabets Morgenrøde.

Du Mismodis Søn? hvi vaander du da dig?
 Vee dig! har du forfaget alle Glæder!
 Den Onde kun er heelt ulykkelig;
 Den Gode smiler — selv i det han græder.
 Kun hiin fortvivler; men den Gode veed,
 At Sorgen er kun Mindelse om Glæden —
 Et fast, et helligt Pant paa Evighed,
 Den Storm, som bøjer, men som modner Sæden.

Dg drøm ej meer om Frihed her paa Jord ;
 Den Vise kun er fri og fro tillige ;
 Den sande Frihed i dit Indre boer,
 Dg intet andet Sted i Verdens Rige.

Kom, Blisdoms Søn! bekræft du Sangens Ord :
 Sit Maal af Glæde hvert et Hjerter nyder,
 En Helbreds Urt for hver en Sygdom groer,
 Dg Trøstens Kilde usfortørret flyder ;
 Hver Dal, hver Klippe fik sin Kilde klar,
 Hvert Jordens Vand med egne Blomster brammer ;
 Hvert dødt Bryst sin egen Glæde har,
 For hvert et Hje Trøstens Straale flammer.

Min Fryd er Sungen — Sungen er min Trøst,
 Min Fryd i Lykkens milde Solskinsdage,
 Min Trøst de mørke Timer, naar mit Bryst
 Udaander Sukke og tungsindig Klage.
 O Kjønnede Gave! kjære Himmelpant !
 Jeg bytted dig ej for et Kongerige ;
 Om hver en jordisk Lyst end brat forsvandt —
 Som Haabet trofast du skalst aldrig svige !
 Du følger med i Fængslets skumle Braae,
 Dg du lebsager op paa Kongestolen ;
 I Kampens Brag, i Storm paa Bølgen graae,
 I Nigers Ord og oppe under Polen,

Foruden dig hvor er dog Vejen trang!
 Vort Liv en Døsen mellem Søvn og Vaagen;
 Til Dans opliver du den tunge Gang,
 Forjager Sønnen og adspredter Taagen.
 Du farver lysere den grønne Vaar,
 Den skjønne Rose skjønnere du smykker;
 Du gjør, at Solen klarere opstaaer,
 Og Maanen rødere af Havet dykker.
 Hvad uden dig er Druens adle Saft?
 Du først med glad Beruusning Hjertet fylder.
 Spildt uden Sang er Tankens stærke Kraft,
 Og Euan halv sin Magt Apollo skylder.
 Du aabner frygtløs Ynglings kause Bryst;
 Du siger skjønt og kjækt hvad Pigen stammer;
 Du luttrer, hæver Livets beste Lyst;
 Du tænder og du nærer Hjertets Flamme.
 Ved Sang gaaer Helten dobbelt kjækt i Strid,
 Ved Sang han lysteligt til Døden danser;
 Thi Sang foreviger hans raske Id,
 Og listiggrønt den blege Tinding franser.
 Mørk fra Persopolis Philippi Søn
 Seer hundrede Nationer lagt i Bænker!
 Han sukker efter Heltens søde Søn,
 Og Asten for en Homer bortskjænker.

Din Ild oplyser Templets høje Hald,
 Du laaner Andagt dine Englevinger;
 Varmt banker Hjertet ved Basunens Skrald,
 Og Sjælen sig i Sang til Himlen svinger.
 Ja selv blant Gravene, du Himmelmøe!
 Din Røst er sød, og yndig er din Taare;
 Din Søn du lærer smilende at døe,
 Og uden Skræk at see den sorte Baare.

Saa bort nu fra den kongelige Grav!
 Lad Frygt og Mismod blive hos de Døde!
 Let griber jeg min Harpe og min Stav,
 Og vandrer fro mod Hstens Morgenrøde.

S. S. Blicher.

Sveiker-Sang.

Trofaste Sveiker! hvi hæver din Stemme?
 Kan du ei Klippen og Dalen forglemme,
 Glemme dit Fædreneland?
 Her er ei Klipper, her er ei Dale,
 Her er ei Luftninger, friske og svale,
 Her er ei Fosens hvidskummende Band,

Trofaste Sveiger! en Fremmed dig møder;
 Fremmed hans Hilsen for Dret dig lyder,
 Fremmed hans venlige Ord!
 Fremmed er Lufften, fremmed er Vandet,
 Fremmed er Folket, fremmed er Landet,
 Gene, blandt Fremmede fremmed, du boer!

Trofaste Sveiger! hvor staaer det derhjemme?
 Hører du ikke de Raldbendes Stemme?
 Vennerne vente paa dig!
 End staaer din Hytte høit over Dalen;
 Dom er nu Nedden, bortfloien Svalen;
 Lange den lader vel vente paa sig! —

Trofaste Sveiger! hvad vil du herude?
 Hjemme den Elskede seer gjennem Rude,
 Henover blaalige Søe!
 Søger du efter Ven i det Bide?
 Søger du efter Pigen den blide?
 Hjemme dig vente jo Venner og Møe!

Trofaste Sveiger! du frifødte Broder!
 Kom kun tilbage til eensomme Moder,

Fribaarne Vtling af Tell!

Sveigerfke Hjerter her du ei finder;

Fremmede Herre listig dig binder,

Kjøber en fribaaren Sveiger som Træl! —

C. G. Visby.

Jorgen og Thrine.

(Træsnit.)

J græsbevroede Enge, tæt ved Hstersøens Bugt,
 Der flynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
 Paa dens ene Side hæve sig vel Eg og Bøg i Skye,
 Paa den anden sig leirer en Kirke og en Bye.

Hvo vaber gjennem Bakken der med stive Støvler paa?
 Hans vajende Kasse sig speiler dybt i Aae?
 Det er Jorgen Rytter, en Krigskar! saa rank;
 Forsigtig han sig støtter paa Pallastens blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Thrinemoer!
 Det er hans lille Pige, med de solospændte Skoer;
 Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryg,
 Og slaacr sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Hofte den pæne Malkespand;
 Bag de smilende Læber der sad den hvide Tand.
 Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
 Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin flirrende Fod,
 Paa Rinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
 "Farvel, min lille Thrine! jeg maa nu bort i Krig;
 "Men bliver du mig ogsaa tro, foruden Falk og Svig?"

"Jeg veed det nok, min Fæstemøe! du holder lidt af mig;
 "Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig;
 "Det er en vakker Knøs, ja, han valser grumme snildt;
 "Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt."

"Hør! sener du i Stranden fjernt den store Kampesteen?
 "Den satte Bølge bruser, og sliker den reen;
 "Hvis mig min Pige svigter, da rebes hist engang
 "Min Brudsfeng forsandt af Søgæs og Tang!"

Hvad tog han frem af Læffen? En gylden Ring paaastand!
 Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Anebelsbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bøgelund.

"Alt det er tungt at fælles; men sødt at sees igjen!
 "Jeg bliver dig vist huld og tro, min Kjæreste Ven!"
 Saa hvilede' hun og satte sig, og malkede i Spand,
 Fra begge hendes Dine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraars tide; — men da Høet skulde ind,
 Da gik hun med sin Nive, og sang med muntert Sind;
 Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen,
 Hver Aftenstund hun vakked' med den hjonne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
 Alt Dvæget stod i Huus, og man slagted' Lam og Sjøes;
 Gad Thrine just i Stalden hos sin hjelmede Roe,
 Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

"Ung Peter, han eler baade Gaard og Skov og Eng,
 "Han rede kan sin Huftrøe saa blød en Vgteseng; —
 "Jeg horer ei fra Jørgen; — han staaer sig vel brav, —
 "Dg Sehested blev mungen god Dannemands Grav!"

Saa tænke hun i Hjertet, og rakke Haanden hen,
 Hun kysede saa blussende den friske Ungersvend.
 Da var hun vel glad; men underligt engang
 Hendes Kastensring imellem blev Fingeren for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit Kolde Svanebuun,
 Hver Søe var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
 Da var der ogsaa lyst tregange over De
 For velagte unge Karl og dybsirede Møe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenfyer alt i Luften hang;
 Da fulde Slædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Ræset; der fulde Dansen staae.

Den første Slæde gjemde den rødmende Brud,
 Den elfkøvsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med den dygtigste Huus,
 De soere ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde finner broget, og Sjælven gjør Musik;
 Da stiller sig en Rætsel for det undrende Blif:
 Ivert over Veien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Ræffen nedvifter et Svøb af Hestehaar,
 Den lange, brede Pallast mod venstre Spore flaaer;
 Han sidder skarpt i Sadlen, med Ræven paa sit Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Ligt;
 Af! Bruden dækker Diet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden: hendes Rudstf styrter ned,
 Og de snysende Heste over Gladen affted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
 (Den salte Bølge bruser, og slikker den reen,)
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageffrig, man saae dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
 Da hører man det Klagehyl i skumle Aftentid;
 De Piger hvifke angsteligt paa deres Dvindeviis,
 Men liben Dreng om Morgenens saær af sin Moder Riis.

Den, som har Wisen sjunget, det er en dansk Student,
 Og endnu er ham aldrig sig Hjerteqvide handt;
 Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
 Mon hun vel ogsaa volber hans Hjerte saadan Meen?
 Christian Winther.

Dithyrambe.

Med Guldpokalén,
 Vi hilse dig
 I Hytten her
 Af Ranker!
 Kom, sæt dig ned!
 Læg Staven bort!
 Lad Stormen lege
 Med Luftens Volge,
 Gi med din Lokke,
 O Fremmede! —
 O herlige Syn!
 O Brødre! Brødre!
 Hvad seer jeg?
 Thyrsisbingerén,
 Druernes Fader,
 Bacchus, ham selv!
 Ham selv, ham selv!
 I den dæmrende Nat
 Sit hellige Alter,
 Sine aarvaagne Præster
 Hjemføger han selv,
 Den Bevingede!

Brødre! stemmer i et Chor
 Dionysos! o vor Fader!
 Hvilken herlig Perlefnor
 Bjergets Nø han smykke lader;
 Røde Druers tatte Krands
 Blinker herligt for vort Dje,
 Vinker os op til det Høie,
 Hvor vi boe i Solens Glænds.

Med mørke Miner,
 Og vilde Blik,
 Og stærke Muskler,
 Og tunge Trin
 Af Taagen hist
 En Vældig vandrer
 Herind.

Hvo er du da, du Vældige!
 Jeg frygter dig ei; jeg frygter dig ei,
 Var du Herkules selv! —
 Og see!
 Det er Herkules selv.

Bort, Brødre! med Haanden,
 Som holder mig.

Lad mig kæmpe,
 Kæmpe med ham,
 Kæmpe ene!
 Tømmer i Fred
 Imens Eders Vægre.

Med Guldpokalen
 Jeg knuser ham jo;
 Med Thyrsstaven
 Jeg knuser ham jo,
 Den frække Gigant,
 Som stormer min Himmel,
 Min Drueborg!

Styrke fører Herkul i sit Belte,
 I sit Legem, i sin Haand,
 Dog! han er den største ei blandt Helte:
 Jeg har ogsaa Styrke i min Haand!

O standser mig i Seiren ei!
 Hans Borg jeg knuser, som naar Zeus
 Adsplitter Eker med sit Blif.
 Hør! Porten sprænges,
 Skjøndt støbt af Malm!

O mægtige Gave,
 O Thyrstisstav!
 Hvo kan modstaae
 Bacchus! dit Scepter!
 Bacchus! din Praest!

Men see! hvo kommer af de sprængte Porte?
 Jeg skalver, jeg blegner; o Under!
 Liig Duggen, som paa bløde Blomster sov,
 Og drømte sødt og søvnen om Natten,
 Til Morgenrøden reiste sig i Purpur,
 Og raabte: "fly, Vanhellige! du Taage!"
 Saa flyer min Kraft ved dette hulde Syn!

Thi Bacchi Helt
 Er stærk som nogen Mand,
 Langt mere stærk end Tusinder
 Tilfammen,
 Men af, ei stærk som — Kvinden!

See! af Styrkens Borg hun triner ud,
 Cypris i de solvblaae Bølgeklaeder;
 Anadyomene, liig en Brud,
 Der til Altret festligsmykket træder!

Brødre! knæler ned! — See! det er godt!
 Slagne ligge I af Pynets Straale!
 Glemmer saa ei Guldpokalen blot!
 Tømmer Eders fulde Dfferkaale!

Synger: "Cypria! o vor Gubinde!
 Som blandt Nattergal og Due bygger,
 Lad dem trone her i disse Skygger:
 Vi en Hytte dig af Ranker binde!"

Hun nærmer sig,
 Til mig, til mig
 Hun vandrer!
 Liiig Morgentøden, o Dionas Datter!
 Du straalers for mig!
 Min Nat er sounden,
 Den vilde Nat,
 Den stormende Nat i mit Bryst.
 Dagen staaer op
 Med den rødmennde Stjerne,
 O du Deilige!
 Rødm ikke for mig:
 Jeg sværger jo Trofkab
 Til Døden!

D hører nu, I Venner! hører mig!

Dg fremfor alle dem, hør du mig selv,

Du, Bacchus! du!

Hvis denne hulde No jeg svigter troløs,

Forglemmende som Mand den fjønne Rose,

Hun bandt med Kys i mine Ynglingsløkker:

Da bryd, o milde Gubdom! bryd din Stav,

Din Thyrsisstav,

Kun over mig! —

Sa! straf mig meer end tusindfold den Arme,

End selve Tantalus, Bandsmagteren!

O Bacchus! Bacchus! lad som Rasende

Mig vandre da i dine Druers Blod,

Men aldrig

Min Læbe

I Druen

Sig læffe,

For Læben,

Ufølsom,

I Døden

Nedstyrter!

Setof.

Da jeg var stor.

Der var en Tid, da jeg ret herligt leved,
 Jeg syntes mig den Største paa vor Jord;
 D svar mig, du, som sidst Student er blevet,
 D svar mig, er en Kus ei meget stor?

Dg, Fændrik! du som nys har Feldttegn faaet,
 Hvis Snorefrakke end er splinternye,
 D svar mig, om det dig som mig er gaaet?
 Hvo tør mod Folk som os det mindste knye?

Mig kunde Ingen Kolemesterere,
 Thi jeg var fri og spilled frit en Laps,
 Dg ingen Rektor kunde protestere
 Mod at jeg drak mig en Studenter snaps.

Ta jeg var stor, det maa man vel mig labe,
 Saa stor var Ingen Knap i gamle Rom;
 Hast du mich nicht gesehn paa Østergade,
 Dengang jeg først fra Stubiigaarden kom.

Med Hat paa Snur, heel ivrig udi Anden,
 Jeg som en Vind igjennem Gaden foer,

Mens Stofken balancerede i Haanden,
 Og hele Byen saae, hvor jeg var stor.

Man nye Klæder saae mig altid bære,
 Jeg ad hver Kjøle loe, naar den var vendt,
 Thi Skræderen jeg kunde mores lære:
 Hold Mund! du Skrinkelbeen! jeg er Student.

I Spidsen var jeg Stykker at udpibe,
 Thi Verdens Wiisdom havde jeg alt slugt;
 Men klapped vældigt, kan man vel begribe,
 Naar Digteren jeg fulgte i hans Flugt.

Ja uden mig blev ingen Daad bedrevet,
 Al Slags Commerc var ganske min Idret;
 O Fader Solberg! hvis endnu du leved,
 Du malte ganske sikkert mit Portræt. —

Det er forbi, — nu er jeg saare lille,
 Min hele Krop halvtredie Alen lang,
 Bemodigt stundum mine Lærere trille,
 Thi at! jeg føler, jeg var stor engang.

Chr. Wilster.

Prolog.

(Ved et Privattheaters Aabning.)

Høifarede Herrer og Dannekvinder!
 De mig i den største Forlegenhed finder:
 Prologen jeg nemlig fulde fremsagt —
 En behagelig Pligt, man mig havde paalagt —
 Jeg kommer præcis som Klokken er fem,
 Og venter, Forfatteren skal træde frem
 Med sit Landsproduct; men der kommer ingen,
 Og sagtens burde jeg see lidt til Tingen,
 Jeg skal fremfige — Men Tiden render:
 Orkestret stemmer, Man lysene tænder;
 Enhver er færdig, paaklædt og sminket,
 Suffløren i Gullet — man venter paa Binket;
 Dom nu om den Angest, i hvilken jeg fattedes:
 Alt er istand, men — Prologen fattedes!
 Hvor kan jeg sige hvad ikke jeg veed?
 Sligt skrider langt over min Duelighed. —
 Jeg kunde da rigtig nok finde paa
 Udskillige Tanker, og sige som saa:

 Mine Herrer og Damer! Tiden er kort,
 Derfor bør den ikke gaae unyttet bort;
 Ved sindrig Spøg og ved vittig Skjemt

Blier alffens Bekymringer lettest glemt ;
 Naar Thalia smiler som Sol i Baaren,
 Da glattes Panden, da tørrer Taaren.
 Jeg kunde end videre sige: De seer,
 At Vinteren nærmer sig meer og meer ;
 Den grønne Baar og den gule Høst
 Er borte med al sin oplivende Lyft ;
 Løvsaldet begynder i mørkende Skove,
 Og Søen vælter en højere Bøve ;
 Regnskyerne drive og Blæsten tuder,
 Og Hagelen pidsker paa bugslaa'de Ruder,
 Men det er jo noget, de alle vide :
 At det vil fryse om Vinters Tide,
 At Dagene kortes og Nætterne længes,
 Og at under saadan Omstændighed trænges
 Til muntert Samkvem — Musik og Dands,
 Til Føde saavel for den indre Sands
 Som for den ydre. Jeg kunde end mere
 Ret net og tydeligt deducere,
 Bevise baade med Klem og med Fynd :
 At Skyldfrie Glæde er ingen Synd.
 Men derfor behøves ej sort paa hvidt,
 Det er altsammen sagt baade godt og tit.

Paa Vers og i Prosa — paa dansk og paa tydsk:
 Jeg kan ikke sige det bedre paa jydsk.

Ja! saaledes kunde jeg længe nok snakke —
 Skam skulde Forfatteren faae paa sin Nakke!
 For den Prolog, som han ikke har gjort —
 Men bagefter hjælper dog ikke stort.

Jeg derfor enfoldelig vil forkynde:
 Nu skal vor Winterglæde begynde;
 Hil hver, som kommer med ærligt Bryst,
 Hvor Krands vi flette for Skyldfrie Lyst!
 Hil hver en ædel Ven og Veninde,
 Som villig et Blomster i Krandsen mon blinde!
 Hil den, der spiller! Hil den, der seer!
 Hil den, der sjiemter! Hil den, der leer!
 Til gottende Moro med Vennehu
 Vi samle os ofte og glade som nu!

S. S. Wicher.

Garpespilleren.

(Efter L. E. Pape.)

Den Zunker sad i Marmorfal;
 Han tog den sunklende Guldpokal,

Han gjød den fuld af ædel Wiin,
 Han farvede rød sin Kappe fiin.
 Ind treen en from, bedaget Skjal:
 ”Guds Fred, Herr Junker von Eberwald!”

Den Junker vendte vel sig om;
 Saa stum og bleg var den Sanger from;
 Hans Barm ei gjemte den stille Fred,
 En Taare randt paa hans Strænge ned.
 Med vaade Blik og veemodsfuldt Smil
 Den Sanger rørte sit Strængespil.

”Min Reise gjelber Bjerg og Dal
 Og Bondehytte og Kongesal.
 Da Hanen goel ved Morgengry
 Jeg ilte bort fra den store By.
 Kun Graad jeg saae ved hvert et Fied;
 Omsonst jeg søger Retfærdighed.

Den Junker greb Pokalen sin,
 Han drak den stummende røde Wiin;
 Han tænkte vel: Du laade Mand!
 Hvad gaaer Retfærdighed Dig an?

Dg Taarer hist og Taarer her:
 At tanke paa sigt er ei Moien værd!

Dg Skjalden sang: "I dyben Dal
 En By der ligger saa tyst og sval;
 I Engen risler Bækkens Vand,
 Velsignet smiler det Agerland;
 Paa herlig Most er Ranken riig
 Dg dog er Byen ei lykkelig."

Den Junker drak et dobbelt Drag:
 Det var, Du Gamle, en snorrig Sag!
 Du siger, at Byen paa Wiin er riig
 Dg dog den ikke er lykkelig?
 Hvo ei ved Wiin sig glæde kan,
 Han er, ved Himlen! en ussel Mand.

Dg Skjalden sang: "I gylbne Sæd
 En Fodsti fører til Byen ned;
 Dg see! en Enke, ung og fjøn,
 Paa Veien stod og græd i Løn,
 Med Rinden bleg og Haaret vild,
 Men dog i Diet saa god og mild."

Den Junker Fjænker i saa seen,
 En Feber rysted ham Marv og Been;
 Ei Vinen smagte ham nu meer
 Og Guldpokalen ham blev for svær;
 Han havde givet den Pokal,
 At Skjalden var over Bjerg og Dal.

Og Skjalden sang: "Hun vinked tyft;
 Jeg gif, jeg græd af det rørte Bryst,
 Hendes Haand jeg trykte og græd derpaa,
 Taus flued hun op til den Himmel blaa;
 Hun førte mig ind i den dunkle Lund;
 En Liigsteen skinted jeg der paa Stund."

Den Junker firred som blegen Død;
 Hver Perle syntes ham blodig rød;
 I Bageret Vinen ham tyktes Blod,
 Han tømte det ud, saa stærk, saa mod.
 Han havde givet vel Guds og Guld,
 At Skjalden laae dybt under sorten Muld.

Og Skjalden sang: "Paa Knæ hun laar,
 Og talde med smeltende Stemme saa:

I Gravens Mørke, i Dødens Nat
 Den Junkers Vellyst Dig styrked brat.
 Snart følge skal Dig din Liv saa tro,
 Sov sødt i Graven, o sov i No!"

Dg Skjalden taug. En Taare sneeg
 Sig ned paa hans yndige Strangeleeg;
 Den Veemods Taare saldt saa varm;
 Det hølged, det brusste vel i hans Barm.
 Da gif den fromme, bedagede Skjald:
 "Lev vel, du Junker von Eberwald!"

A. P. Liunge.

Den elskende Ridderhvend.

U! hvi sidder jeg Natten lang
 Her paa de kolde Klippefene,
 Slumrer og drømmer Dig alene
 Her paa min Klippeseng saa trang? —

Drømmer jeg vaaagen mangengang
 Stuende op mod Borgens Tinde;
 Mens Du i Dansen gaaer berinde
 Hører jeg kun de Floiters Klang. —

Lytter jeg til Din Harpes Klang,
 Lytter jeg til Din Sølvstemme;
 Kolde Seng vil jeg gjerne glemme,
 Naar jeg kun hører fjernt Din Sang. —

Hører jeg end kun fjernt Din Sang,
 Drømmer jeg mig i lyse Tale,
 Mindes igjen Din søde Tale,
 Som jeg den hørte mangengang. —

Bedre aldrig end mangen Gang:
 Hørte jeg den — jeg saae Dig smile:
 Derfor har jeg nu ingen Hvile,
 Derfor er Livet mig saa lang. —

Derfor min Tid ei her er lang,
 Fordi Du smilte mig imøde:
 Derfor maa dette Hjerte bløde;
 Du det tilsmilte sidste Gang! —

Da smilte Glæden sidste Gang! —
 Veileren Din mon Morgen gjæfte,
 Bryllupsdagen er vel den næste!
 Da sjunger jeg min Svanesang!

Graven er ei som Livet trang;
 Klippen jeg glad med Riften bytter!
 Skjank den en Daare, naar Du lytter
 Til min Gravkloffes dumpe Klang. —

P. S. Friis.

De Hieronimus Mynster.

Atter foer en Genius fra Jorden,
 Gled sig løs fra sine Baand;
 Atter faldt en Edelsteen fra Norden,
 Sielident var hans Hierte, som hans Aand.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offte Dig en Sang;
 Ak, men ak! Cypressens dunkle Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som gierne hørte Skialdens Stemme,
 Skulde han ei sinne her?
 Skulde han saa tidlig glemme
 Den, som længe var ham kjær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke,
 Sangen fikne Hierte Drost!

Skovens Bemødsfanger kan kun flukke,
Men til Sialen trænger dog dens Røst.

Mynster! brast Dit store Nie
Med det muntre Godhedsblik?
Maatte det sig udslukt boie?
Smagte Du saa tidlig Dødens Drik?
Ak Apol! hvi vilde Du ei skaane
Ham, som faderlig Du Meget gav?
Følesløs din Søster med sin Maane
Stirrer koldt nu paa hans Grav.

Phobus! Lægekunsten Du ham fikte,
Sundhedsstraaler af din Søleglands!
Lyren Du om Drengens Skulder hængte,
Vis ham vorden var en Digterkrands;
Men han fik Brodres Smerte,
Fandt sig fro i Lyrens Tab,
Og det ømme, vennefulde Hjerte'
Vendte sig mod Askulap.

Og Hvormangen har han vederbøget,
Kevet ud af Gravens halve Skjød,
Som nu dybt og inderlig bevæget
Græder ved den Elfftes Død!

Lad i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der bliver tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venfæls Glæder
 Med sin Munterhed og Kløgt.

I hans Huus er alting øde!
 Øde — Gud — men comt? Al nei!
 Biv og Børn i Sørgedragt vi møde:
 ”Fader! af vor Fader er der ei!”
 Die min Harpe! du kan ikke klinge —
 Trøster ei med Haabet, som du bør —
 Mismod stækker Modets Vinge,
 Hyller Harpen i et Sørgeslor.

Men jeg vil igjennem Mulmet stirre,
 Stjernen atter paa sin Himmel see!
 Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer jo bag Sne!

Ja, Elysium, fra dine Lunde
 Seer han venlig til de Kiare ned.
 Stands, min Graad! Kan du misunde
 Engelen sin Salighed?

Oehlenschläger.

Ei evig tabt.

”Ei evig tabt!” O dyrebare Tanke!
 Du favre Himmelskin paa Stovets Bei!
 Ved dig i Haab jeg føler Hjertet banke;
 Indtil min sidste Slummer svig mig ei.

Naar Vaarens stolte Pragt jeg saae bortvige,
 Hver Blomst at døe, hvoraf jeg fletted Krands:
 ”Ei evig tabt!” jeg folte Tanken stige;
 Den bryder atter frem med Duft og Glands.

Naar mangan Fryd liig Vaaren brat hændede,
 Og bævende i Sorgens Nat jeg gik:
 ”Ei evig tabt!” som Trostens Morgenrøde
 Sig viste for mit taarefulde Blik.

Mit Hjerte gjemmer i et trofast Minde
 Saa mangan Stund, der mig tilsmilte Lyst,
 Og, naar de skjønne Drømme maatte svinde,
 ”Ei evig tabt!” gjentoned i mit Bryst.
 Og denne Røst fremtryller Haabets Stjerne,
 Der spreder Livslens Mærke i min Sjæl;

D favre Lys! Dig følger jeg saa gjerne!
 Ei evig tabt er Haab om Fremtids Held,

Men skal end Støvets bittere Lod mig ramme,
 Og fluffet Illid kalde Daarer frem:
 Dog ei for evig tabt er Glædens Flamme i
 Den straaler hisset i et bedre Hjem.

Diocanta.

Den blinde Floitespiller.

Sval luster om mig Skoven alt med sit kjole Læ;
 Kom, qvæg mig med din Skygge, du høie Bøgetræ!
 Den Middagsfoel mig brændte, den Gang var mig saa svær,
 Lad mine trætte Lemmer i Græsset hvile her,

Saa møder jeg dig atter, du smukke Sommerstid!
 Snart strømme de fra Byen i lystig Stimmel hid.
 Saa maa ved Floitens Toner jeg tolke dem min Nød;
 O Gud! hvor det dog tungt er at betle om sit Brød.

Ak! hvor vil man dig haane, mit stakkels Fløitespil;
 Ei kjender jeg til Glæden, thi er din Klang saa vilb,
 Dog til mit Hjerte taler saa blidt din brudte Røst;
 Til det i Døden brister, du er min sidste Trøst.

Seg intet har tilbage paa vide Torderig;
 Ei noget Haab, som vinker, ei Baand, som binder mig;
 I Gravens dunkle Gjemme saa tryk alt hviler hver,
 Mit arme Hjerte havde paa Torderige Hjør.

Ak, du min Hustru Kjære! og du min vakre Dreng!
 I slumre sødt dernede i snevne Fyrrefæng.
 Seg maa heroppe famle i Hunger og i Nød,
 Og blæse paa min Fløite og bette om mit Brød.

Dog Gud vil sig forbarme, snart ender sig min Dval;
 D da i Himlens Rige jeg med Jer samles skal!
 Mit Die alt er brustent og brudt min Vandbringsstav,
 Men tung den sidste Gang er til den stille Grav.

A. P. Liunge.

Subelfang til Hr. Overhofmarschal Hauch.

(Uffjungen ved Tessen paa Skydebanen den 11. Novbr. 1821.)

I Kreds af Mand at hædre Mand —

En adel Stik!

Som Drømmen tomt svandt Livet hen,

Et Dieblif,

Hvis mandig Daad og sindrig Tid

Ei efterlod

Et Mætte, som fra soundne Tid

Dilbagestod.

Thi siunge vi Saga til Ere.

Snart iler Maanen, flygtigsvag,

Med sine Kar;

Og længer ei den Dag i Dag

Er som igaar;

Held Den, der ei for Tidens Flod

Udmattet saldt,

Der staaer i Manddom, hvor han stod

Som Yngling alt.

Thi siunge vi Helte til Ere!

Salvhundred Kar! — En stelden Veirum go

For Virkelyst.

De fleste Gubber naae den ei

Med kraftigt Bryst;

Og naaer han den: af Alder svag,

Med selvgraa Lok,

Maa Gubben feire Jubeldag

I Børneslok.

Dog siunge vi Aldren til Ere,

Men ingen Dbing blandt os nu

Blier viet ind;

For adle Hauch, end smiler Du

Med roden Kind;

Og stod en Fremmed i vort Lag,

Mon han saldt paa,

Du var vor Jubelhelt idag,

Hvis han Dig saae?

Ehi siunge vi Sundhed til Ere.

Paa Legem som paa Sielen karst

Du virked fro,

Som Hirdmand og som Kongens Marst,

Fast uden Ro;

Dog mærk Du ei Tidens Tab,
 I Flidens Hiem;
 Og Kunst og ædel Videnskab
 Ved Dig gif frem.
 Vi høre Din Virksomheds Minde,
 Og gierne til den glade Færd
 Nu flokker sig
 Af Kriger, Borger, Kunstner, Lærd,
 En Kreds om Dig.
 Vi stunde, med forenet Sang,
 Til samme Maal:
 Vi drikke høit ved Bagerklang,
 For Gauch, Din Staat!
 Som fiønt Du har levet, Du leve!
 Oehlenschläger.

Min Drost.

Fra Livets Morgen Du var min Fryd,
 O venlige Harpeklang!
 Saa ofte svæved Din Strængelyd
 Henover min stille Gang;

Du ene tolked min skjulte Længsel,
 Dg haved Anden fra Stavets Fængsel.

Om mine Blomster som Barn jeg quad,

Om Baarens yndige Lyft,

Om Engens Lærke, der quidred glad,

Om Maanen bag sjerne Kyst;

Naturen lærte mig hver en Tone,

Jeg sang med Fuglen i Bøgens Krone.

Snart var den salige Tid forbi,

Mit stille Hiem jeg forlod,

Mig Harpen fulgte paa Livets Sti;

Den styrker min trætte Fod,

Den er mig trofast, naar alting sviger,

Naar Glædens Solglimt bag Taarer viger.

Naar Ingen deler mit Hjertes Savn,

Dg Ingen fatter dets Id:

Da Harpen trykker jeg i min Favn,

Dg Taaren flyder saa mild.

Naar Strængen toner, da Klagen tier;

Blibt banker Hjertet i Phantasier.

Bliv da, o Harpe! min hulbe Trost!
 Til Dig vil jeg ofte tye.
 Du stille Stormen i dette Bryst,
 Og vække Haabet paa ny;
 Min Fryd, min Kummer fra Dig skal tale,
 Din sagte Gjenlyd min Sjæl husvare.

Violanta.

Sommerfuglen og Rosen.

Sommerfuglen.

Hei! lystig omkring
 Med muntre Sving!
 Glædes og nyde Livet;
 Det er mig givet;
 Baade bisse og hine
 Blomster er' mine;
 Knap En er funden,
 Saa til en Anden,
 Kysser hin paa Munden,
 Denne paa Panden!

De dem vægter og svinger,
 Men — jeg har Vinger!
 Nu skal jeg hen til Rosen den Engel!
 Lad mig ikke glemme't;
 Kun Lilien paa sin lave Stengel
 Endnu er mig fremmed. —

Rosen.

Her staaer jeg smykket som Brud,
 Staaer saamænd ikke forborgen;
 Bladene nys folded ud,
 Skinnende Perler hver Morgen;
 Siden det kjerlige Møde,
 Som her ved Busken jeg saae,
 Maae jeg saa langselssfuld gløde
 Kan ei mit Hjerte forstaae!
 Skjebne! som ei gav mig Vinge,
 Som gav mig Skjønhed og Duffen,
 Snart til mit Hjerte du bringe
 Ham, som hist slagter i Luften!

Sommerfuglen.

Vær hilset, hulde Rose! Vaarens Smykke.
 Hvorlænge søgte jeg i Dig min Lykke!

Nu Stormen ubi denne Barn er stille.
 Tillad jeg maae et Stykke for Dig spille.

(Nærmer sig Rosen, spiller paa Guitar og synger:

"Ich weis nicht was mir fehlet,

Ich sterb vor Ungeduld" &c.)

R o s e n.

O! hvilke søde Toner han kan trille!
 Ja, det er Ham, som Skjæbnen mig bestemte!
 Mit Hjerte det er dit — kun Død os stille!

(Taus Umfavnelse.)

Nu var det ret en Skam, hvis Du mig glemte!

S o m m e r f u g l e n.

Jeg kommer snart igjen, min gode Rose!
 Trøst sig, mit Barn, hun er jo smuk endnu;
 Man aldrig paa den Elskede maa Rose,
 Man kjædes altid, naar man er jaloux!

S o m m e r f u g l e n,

(Nærmer sig Lilien, spiller og synger:

"Kan Du elske dette dunkle Die" &c.)

O! hulde Lilie, gib mig ikke Kurven!
 Gudsdød! — der er jo atter Spurven!

Nu maae jeg hen hos Rosen mig at skjule,
 Om ogsaa at hun river mig en smule.

Lilien s S Kyts a a n d,

lader sig see som en Spurv.

Din Tid er omme,

Flagrende Blomme!

Lilien fik Dvalmer;

Rosen, som salmer,

Dog sin Forfører

Rjertlig tilfører;

Hvis jeg bortflyver,

Atter han lyver,

Blomster bedaarer;

Nok falde Taarer

I deres Tammer —

Jeg ham annammer.

(Inapper Sommerfuglen.)

P. S. Stiis.

Elegie ved Vinterens Komme.

(Efter Walter Scott.)

Til Eydens Egne hen den blide Sol nu gaar
 Og Luftens Kjølnes; alt afløbet Skoven staar
 Ved Nordenvindens Magt; graahaaret Vinter stiger
 Paa Thronen, hersker strengt; hver Luftens Sanger tier;
 Kun Spurven quibdrer svagt om Foer ved Bondens Loe;
 Hver Plante visner hen, som nys vi saae at groe;
 Kun ved Ruiner hist, som øde Egn forskjønne,
 Vedbenden ffues mørk, og Lundens Graner grønne.

Hvor er dit Ynde, Maj? hvor Blomstrets Balsomduft,
 Lovhyttens grønne Dag, den skjønne rene Luft?
 Hvor Bakfens stille Lyd? hvor Larkens Jubelsange,
 Den hvide Lammesbarm, adspredt paa grønne Bange?
 Hvor, Sommer! er dit Folk — de Millioner Kryb,
 Skjont ringe, Fostre dog af evig Visdoms Dyb,
 Hvem Solen Livet gav? — Hvor Kvæget, som i Dale
 Sig kraftig Næring fik, i Træers Skygge svale?
 Hvor er vel Høstens Lyst — da sig ved Stjerneglænde
 De unge Landsbyfolk til munter Sang og Dands
 Forsamlede; hvert Bryst af Elskov og af Glæde
 Var fuldt, den hele Egn uhykket Jubels Gæde.

Saa Phantasien tit et soundet Hælb attraar,
 Som, mens det nydes, den at glæde ej formaar;
 Os Frost i Vintertid, om Somren Hede plager,
 Og intet Skifte os af Aarets Løb behager.
 Vi ønske til vort Hjem det sjerne Fjonne Land,
 Hvor immergrønne Eng en Bæk med gylden Sand
 Omflynger; Skyer ej den klare Himmel graane,
 Men Blomster, Frugter sig fornye med hver Maane. —
 Dog dette Fjonne Land, hvor Vaaren evig boer,
 Vi see, naar Sandhed os sin Fakkelluld betroer,
 Opfyldt med Skrak og Død; i vilde Strømme gyder
 Sig Regnen paa det ned, og Luer Solen skyder
 I Iedret Straale ud, og mat af Dagens Slød,
 Naturen qvæges ej af Dug; forbrændt og rød
 Er Eng og løvrig Lund. Ej Bækken mere rinder,
 Og Kildens, Landmands Liv, hans sidste Haab, forsvinder;
 Forspildt er al hans Id, af Solens Ild forbrændt,
 Og mat af Tørst han tit sit Sammerliv har endt;
 Snart Slangens giftigt Bid ham dræber; snart begravet
 Ham Sandet har, i Storm meer frygtelig end Havet.

Hvo i Naturen Lys og aldrig Mørke seer?

Hvo haaber varigt Hælb at naa paa Jorden her?

Kun uerfarent Barn, af Skinnets sødt bedraget,

Med Sorger ubekjendt, som ej dets Sind har plaget.

Jeg, som paa Banen alt i mangen Kamp har staaet,
 Af Haabet stuffet tit, jeg aldrig dog har naaet
 Et Fristed her, som Ly og No forstaae kunde
 Mig arme Pillegrim i Uvairs mørke Stunde. —

Et Billed paa vort Liv da være Vintren mig:
 Som naar i vilde Storm den raser gyselig,
 Oprører Luft og Jord — saa bruse vilde Smerter,
 Frygt, Sorg og Sjelequal i Menneffenes Hjerter.

D svare Gaade! hvo kan vel opløse dig? —
 Det Gode, Tid og Sted os byde rigelig,
 Os ej fornøje kan; fjønt Livet os ej tækkes,
 Blot ved en Tanke om dets Ende vi forstrækkes. —
 Hvorfor den Gysen vel, som gjennemstrømmer mig,
 Naar Afsinen glider ned, taus og højtidelig,
 Og naar ved Klokkens Klang, som hult i Luften bærer,
 Ligskæren gaaer forbi? — "Det Offer ogsaa kræver
 Din Moder Jord af dig:" saa taler i mit Bryst
 Naturen lydt; "ej meer du nyder da den Lyst
 Den rene klare Luft i Vaaren at indsue;
 Ej mere Himlens Blaa, ej Solen skal du ffue!"

Dphøv, o Vinter! da paa Rødsfers Throne dig,
 Indhyl dig ubi Nat, far frem i Raseri,
 Lad Storme, Hagl og Lyn kun Jordens Stjønhed tære,
 Jeg intet Paradis vil for en Gjaest begjære,

Som vandrer kun forbi; den vise Skabers Haand
 Gav Trøst og Glæde nok til at i fremmed Land
 Vi gjerne dvæle vil, gav nok af Graad og Trængsel,
 At efter bedre Liv og Hjem vi føle Vængsel.
 Kun Hun, som følte ej til vilb Begjærlighed,
 Som tog hvad Skjæbnen gav med glad Taknemlighed:
 Tilfredshed — Hun det er, som Frommes Daad belønner.
 Hver Aarets Tid, hver Egn hun rundtomkring forfjønner;
 Mangt yndigt Skuespil selv Vintren hende gir,
 I Morgenstunden naar forsolbet Landet blir,
 Naar Middagsolen frem i lysblaa Æther rykker,
 Naar Aftenrødmenn sig med Guld og Purpur smykker. —
 Hun veed, at Vinter-Storm gjør Luften klar og sund,
 At Sne, med Hagl og Regn, i kold og dunkel Stund,
 Med beste Kvægsaft vor tørstig Moder væde,
 Og os i hendes Skjød en kostbar Skat berede.
 Hun offerer rovt sin Tak til Ham, som Jord og Hav
 Har skabt, som blide Vaar dens skjønne Klædning gav,
 Gav Sommeren den Pragt, som Fyrsten frem ej måner,
 Gav Høsten Frugt og Vin som Vinteren Dræner!

Sinn Magnusen.

Sang.

(3 Anledning af det Kiøbenhavnſke Univerſitets Stiftelsesdag)

Heel ſjelben rørtes Pen og Bog
 Af vore blonde Fædre;
 Men freidig de til Sværdet tog,
 For Odins Land at hædre.
 Mens Franken læſte Nat og Dag
 Med Platos Bog i Hænder,
 De Danſke ſloge djærve Slag
 Iblandt de grimme Bønder.

Den maatte kjøbe Rejsſſhoe,
 Hvis Hu ſtod til Latinen;
 Thi her var ingen Laſeroe
 For Bueſtrengens Hvinen.
 Selv Saxo, ſom Berſærkers Priis
 Med vældig Roſt baſuner,
 Har lært af Munken i Paris
 At ſkrive vælſke Runer.

Kong Kriſtian kom, og han paa Stånd
 Sit able Hoved ryfter:

"Mon os paa hjemmefødt Forstand
 "I vore Dale brøster?
 "Er Landens Armod her saa stor?
 "Ei mine Børn med Kummer
 "Skal snige sig til fremmed Bord
 "Dg trygle franske Krummer."

Nu ved den brave Konges Skjænk,
 I stolte Høresale,
 Studenten paa den danske Bænk
 Gav Agt paa Landsmænds Tale.
 Nu lode Hjemmets Alvorsord
 Fra danske Talerstole,
 Dg albrig mere Mand af Nord
 Skal gaae i fremmed Skole.

Da Klang de sundne Tiders Lov
 Fra hverve danske Lunger,
 Dg hver en Blomst i Mark og Skov
 Blev døbt af danske Lunger.
 Ja hver en Flugt af Himlens Hær
 Fra Kristians Taarn blev regnet,
 Dg for al Verdens Folkefærd
 Med klare Træk betegnet.

Saalange derfor Gnist af Vand
 I Kristians Skole findes,
 Den danske Lærdoms Skaberhaand
 Med Jubelsang skal mindes.
 Mens een Student ved Arels Havn
 Et Bogstav veed at skrive,
 Saalange skal Kong Kristians Navn
 Med Hurra hilset blive.

Til Cæcilia.

(Efter det Engelske.)

Naar jeg kun din Tryllestemme hører,
 Er det mig, som steg til Lysets Sphærer,
 Løst af dette Legems Baand,
 Til Udvalgtes Jubelchor min Land. —
 O Sirene! send til andre Zoner
 Den Lynstraale af saa klare Toner,
 Som min Sjæl afmægtig bløder ved!
 Ti, o Hulde, ti, og lad mig leve,
 Eller syng og dø med mig — da svæve
 Vi derhen, hvor Alt besjæles ved
 Sang og Kjarlighed!

Sinn Magnusen.

Digterens Grav.

Hvor Vinden kjolig luster
 Blandt Græs paa Gravens Steen,
 Liigblomsten Demod duster
 Af Skjaldens tratte Been.

Det kolde Bryst heniler
 Til Verdens Larm og Stoi,
 Veed ikke, hvo der hviler
 I Gravens simple Hoi.

Ei meer han synger Viser
 Om Kjærlighedens Fryd,
 Ei meer sin Gud han priser
 Ved Harpens fromme Lyd.

Hvor er hans Melodier,
 Nu han er i sit Hjem,
 Nu Hjertets Sange tier,
 Hvad Labe synger dem?

De gode Sjele vanke
 Fortroligt Haand i Haand,
 Hans Ord er deres Tanke,
 Hans Sang er deres Aand,
 De Elskende omvanke
 Saa tit ved Gravens Bred,

Dg fjonne Blomster sanke
Til Skjaldens Hvilested.

Dg Lillier huldt fremspire
Bed Pigens milde Gaand,
Dg Blomster Graven fire,
Et Billed paa hans Aand.

D synger Du hans Sange,
hans Been da finde Roe,
Dg baver Læben bange,
Saa er hans Aand saa fro.

Dg smeltes sødt dit Hjerte
Bed Sangens fromme Lyd,
Saa glemmer han sin Smerte,
Saa deler han din Fryd.

Dg perler Graad i Diet,
Da er hans Aand hos dig;
Paa Jord den var nedboiet,
Nu er den lykkelig.

Paa Jord I tit ham glemte,
Fordi han glemte Jer,
Den Aand, som Harpen stemte,
Var aldrig hjemme her.

Dg om han Verdensbrimlen
 Forglemte mangen Gang,
 Saa huff, han var i Himlen
 At hente sig en Sang, —

En Sang til sine Kjære,
 Et venligt Hjertes Røst,
 Ei til sin egen Ære,
 Men til de Elfftes Lyft.

Naar derfor Binden luffer
 Hen over Gravens Fred,
 Liigblomsten Bemod duffer
 Dg aander Kjærlighed:

D kommer da, O Piger!
 Til Skjaldens Hvilested;
 Hans And af Graven stiger
 Dg jubler Kjærlighed.

D synger da de Sange,
 Han quod om hvad han leed,
 D synger da ret mange,
 Saa sover han i Fred.

Chr. Wilster.

Palindrom.

Nævn, Hulde, mig det dybe Ord,
 Som Barmensølge hæver,
 Naar for dit Blik et Taareflor
 I Afstedstimen hæver.

Nævn mig den vemodsbliide Klang,
 Som toner i det Fjerne,
 Naar fra din Barndoms Blomstervang
 Dig hilser Aftnens Stjerne.

O nævn det Suk af Dval og Lyst,
 Som sittrer gjennem Lunden,
 Naar Bryst sig rive maa fra Bryst, —
 Da har du Krandsen vunden.

Arminius.

Indhold.

Arminius.	Alfiden.....	85
	Palindrom.....	238
Blicher, Steen	Hjerlighedsdalen.....	15
	Den sande Lykke.....	105
	Natten paa Jellinghoe.....	155
	Prolog.....	206
Frøis, D. S.	Gamle Livrendreier og Kildemanden.....	35
	Gjenbissen til Taps Kirke.....	52
	Morgen og Aften.....	77
	Dukkerne.....	132
	I en stjerneklar Nat.....	145
	Den elskende Riddersvend.....	212
	Sommerfuglen og Rosen.....	224
Ingemann, B. S.	Den barnlige Konfuier.....	40
	Til Billedhugger Freund.....	48
	Buggefang.....	108
Leo, Adam.	Sonetter.....	38
	Det oldenborgske Underhorn.....	150
Magnusen, Finn	Elegie ved Vinterens Komme. (Efter B. Scott.).....	228
	Til Cecilia. (Efter det Engelske.).....	234
————— r.	Sang. (3 Anledning af det københavnske Universitets Stiftelsesdag).....	232
Oehlenschläger.	Julecantate.....	1
	Hans Heger.....	79
	De Hieronymus Mynster.....	214
	Jubelsang til Hr. Oberhofmarschal Hauch.....	220
Søtoft, Nikolai.	Jordskielv.....	42
	Kjoge Huuskors.....	58
	Den brudte Myrthe (Octoberfortælling).....	86
	Korsdragerne.....	125
	Kong Gustavs Barfler.....	134
	Dithyrambe.....	198

<i>Violanta.</i>	Ei evig fast.....	217
	Min Trost.....	222
<i>Visby, C. S.</i>	Fiskerinden (efter Houwald).....	13
	Sveiker-Sang.....	191
<i>Wulster, C.</i>	Sang for Danske.....	83
	Nanines Sang.....	123
	Da jeg var stor.....	204
	Digterens Grav.....	235
<i>Winther, Christian.</i>	Bjergmænd.....	11
	Hui til Ham paa Reisen.....	37
	Johan og Lise (Træsnit).....	72
	Sonett.....	147
	Sorgen og Thrine (Træsnit).....	193
<i>Winther, M.</i>	Borgruinen.....	49
	Minnesangeren.....	109
	Elfskovs Magt.....	130
<i>Udgiveren.</i>	Juletræet.....	1
	De tvende Gravhøje, (en Fortælling).....	18
	Fadermorderen.....	51
	Dødningsgedanden.....	121
	Til Haabet.....	143
	Sommernatten.....	148
	Harpepilleren (efter Pape).....	208
	Den blinde Skotte-spiller.....	218

